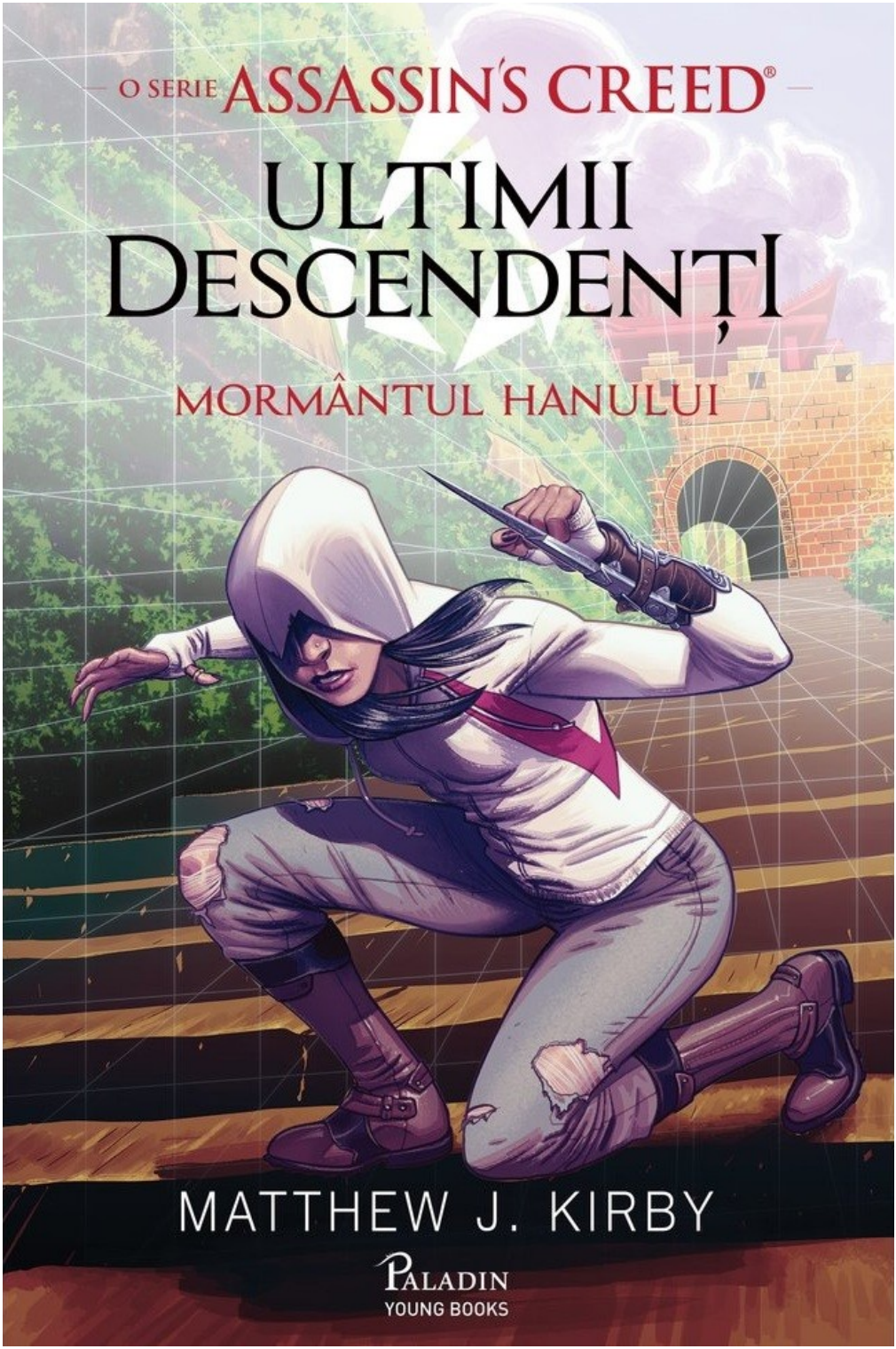
O SERIE ASSASSIN'S CREED®
ULTIMII DESCENDENȚI
MORMÂNTUL HANULUI
MATTHEW J. KIRBY
PALADIN
YOUNG BOOKS

MATTHEW J. KIRBY

PALADIN
YOUNG BOOKS

„Autorul zugrăvește o zonă gri a moralului, sugerând că niciuna dintre tabere nu are de partea ei adevărul și/ sau dreptatea. Este un

punct de vedere diferit față de jocul video, dar perfect valid, aducând o nouă perspectivă conflictului străvechi dintre Asasini și Templieri”.

nicolenadeau24. wixsite.com

„Ritmul alert și succesiunea de revelații, amplificate de finalul pe muchie de cuțit, sunt tot atâtea premise pentru o lectură cu sufletul la gură și așteptarea cu nerăbdare a continuării”.

granitemedia.org

„Kirby combină excelent istoria cu science-fictionul; în esență este un roman despre călătorii temporale, dar în care trecutul este imutabil. Personajele sunt incredibil de veridice, ca și ritmul susținut al intrigii, care se termină printr-un punct culminant ce urmează a fi soluționat în volumul final”.

scifichick.com

„Adolescenții implicați în ambele tabere ale conflictului revin acum în simulări ale Chinei medievale stăpânite de mongoli și sfâșiate de războaie, angrenându-se într-o cursă contra-cronometru pentru a descoperi următoarea Parte a Edenului”.

chapters. indigo.ca

„O continuare de calitate a seriei, mult mai dedicată strategiei decât volumul anterior. Surpriza finală este într-adevăr neașteptată”.

Scott Whitney

O SERIE ASSASSIN'S CREED® –

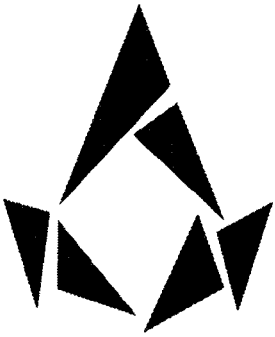

ULTIMII DESCENDENȚI

MORMÂNTUL HANULUI

MATTHEW J. KIRBY

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE ANA-VERONICA MIRCEA

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Crețu, Cristina Stan
Tehnoredactor: Mihaela Aramă
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Kirby, Matthew J.
Assassin's Creed – Ultimii descendenți/Matthew J. Kirby; trad, din lb. engleză de Ana-Veronica Mircea. – București:
Editura Paladin, 2020–
3 vol.
ISBN 978–606–9000–22–9
Cartea 2: Mormântul hanului. – 2020.
ISBN 978–606–9000–44–1
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.) 821.111

Matthew J. Kirby
An Assassin's Creed series – Last Descendants

© 2017 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved. Assassin's Creed, Ubisoft, and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries.

Romanian edition published by ART Grup

Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Pentru Charlie, a cărui minte inventivă

va rămâne în istorie.

Capitolul unu

China – 1259 E.C.[1]

1 Era Comună – coincide cu sistemul de numărare a anilor pornind de la naşterea lui Cristos, dar este o denumire neutră, preferată de popoarele cu altă religie decât cea creştină (n. tr.).

Natalya își ținu respirația și așteptă explozia.

Din fortăreața înaltă de deasupra ei, artileriștii *song* tocmai lansaseră alt baraj de bombe de fier din *fei yun pi-li pao,* tunurile lor metalice care bubuiau ca trăsnetul. Strălucind roșii ca focul, proiectilele descriau arce înalte pe cerul nopții, pentru a se năpusti apoi către Hoarda Marelui Han.

Fata își puse palmele peste urechi și se adăposti în spatele fortificațiilor înălțate de inginerii *jin.* Cu toate că mormanul de pământ se cutremura la fiecare impact, azvârlindu-i țărână în ochi cu un zgomot destul de puternic încât să aibă impresia că urechile i se sparg ca porțelanul, construcția rezistă. Deocamdată.

Aerul, fierbinte și umed între mâinile sufocante ale verii, se liniști apoi, îngroșat de fumul pulberii negre pe care Natalya o simțea, usturătoare, în ochi și în nări.

Ba nu, *el* o simțea în ochi și în nări.

În ochii și în nările lui Bayan, un războinic buriat din îndepărtatele stepe nordice, care era strămoșul Natalyei. Dar faptul că trăia amintirile unui bărbat era aspectul cel mai puțin dezorientant al simulării. Cultura mongolului Bayan îi fusese complet străină, iar războiul de cucerire purtat de poporul lui în Asia și Europa o umplea de o neliniște profundă. Totuși, ca urmare a acelor invazii, în arborele ei

genealogic rus și kazah pătrunsese ADN-ul unui strămoș mongol. Povestea cuceririlor mongole era, într-un fel, povestea originilor Natalyei.

Lângă Bayan, un războinic tânăr tremura privind în sus, de parcă s-ar fi temut că meterezele se vor prăvăli peste ei. Întreaga armată a Hanului văzuse cât rău puteau pricinui armele poporului *song,* sfârtecând oamenii și caii, cu fier și foc.

Natalya îl simți pe Bayan pășind în fața ei pe scena minții și se retrase în umbră, lăsând memoria lui să-și urmeze cursul.

— Liniștește-te, îi spuse Bayan ostașului. N-a fost decât o demonstrație. Vor să se asigure că ne amintim de înfrângerea noastră de la Poarta Xin Dong.

Tânărul strânse din buze și dădu din cap.

— O demonstrație convingătoare.

După discurs și înfățișare, părea un recrut *tangut* și probabil nu participase la prea multe lupte. Nu era un mongol din stepe. Nu luase parte la instrucție și la *nerge,* marea vânătoare. Bayan ținea foarte bine minte prima lui experiență, copleșitorul șir de războinici de aproape o sută treizeci de kilometri lungime, mărșăluind și călărind disciplinați, fără să rupă vreodată rândul, cu ambele flancuri formând un cerc imens cu diametrul de mulți kilometri, pe care îl strânseseră apoi metodic, înconjurând

vânatul, pentru ca turmele de animale înfricoșate să poată fi ucise pe îndelete de Marele Han. Exercițiul durase câteva luni și-i pregătise pentru război pe Bayan și pe toți luptătorii din triburi.

Acest oștean tânăr avea să-și găsească până la urmă curajul sau urma să piară, fie de mâna dușmanului, fie ucis de Hoardă, din cauza lașității sale. Bayan va trebui să-i ordone căpitanului unității *arban* a tânărului *tangut* să stea cu ochii pe el.

— Cum te numești? îl întrebă.

— Chen Lun.

Bayan îi ceru numele căpitanului și pe al comandantului său, apoi adăugă:

— Nu te pierde cu firea, Chen Lun. Așa cum Ogodai-Han a cucerit poporul *jin,* și Möngke-Han va învinge poporul *song.* Vom *nimici* cetatea asta și vom ucide până la unul bărbații, femeile și copiii adăpostiți în ea.

Războinicul își plecă fruntea.

— Așa va fi.

Pe urmă Bayan îl părăsi și porni de-a lungul zidului de apărare, inspectându-și propriile trupe și simțindu-se mulțumit de hotărârea și de puterea exprimate de înfățișarea oamenilor în prezența artileriei *song,* fără să se sinchisească de arșița de pe acele meleaguri și de bolile ce le bântuiau. Către apus, dincolo de fortificațiile

Hanului, muntele se profila înalt și negru în noapte, cu îndepărtatele lumini ale Orașului Pescarilor de pe culme. Nici măcar Alamut, fortăreața Asasinilor din Persia, nu-i rezistase asediului atât de bine și de mult ca bastionul acela. Locul unde se afla, cu râuri late și pante abrupte pe trei laturi, îi oferea un avantaj natural de netăgăduit, sporit de mașinile de război ale poporului *song.*

Însă altă umbră se înălța în fața muntelui, o terasă pe Dealul Șaua, construită din porunca Hanului. Bayan bănuia că, în cele din urmă, le va înlesni atacul sau le va oferi o perspectivă mai bună asupra orașului. Unii o credeau o demonstrație nebunească de trufie a Marelui Han, dar se putea numi trufie când cel care o manifesta era Biciul lui Dumnezeu, împăratul Lumii?

La ora hotărâtă, Bayan se retrase în partea de răsărit a taberei, pe Dealul Leului, pentru *a* li se alătura celorlalți comandanți din *mingghan*[2] în *gerul*[3] generalului lor. În imensul cort rotund, înfășurat în pâslă, căldura era înăbușitoare. O parte din ceilalți comandanți tușeau, iar câțiva erau palizi și păreau slăbiți, deși se străduiau din răsputeri să-și ascundă boala. Bayan se întrebă câți oșteni le va ucide molima înainte de

2 Regiment mongol alcătuit din o mie de oameni, adică o sută de unități *arban* (n. tr.).
3 Iurtă foarte mare (n. tr.).

încheierea luptelor.

— Am primit ordine noi, spuse generalul Köke. Wang Dechen va conduce în seara asta un asalt asupra Porții Hu Guo.

— Wang Dechen? întrebă un comandant.

— Da, întări Köke.

Wang Dechen era cel mai de încredere general al Hanului, comandantul suprem. Acolo, la Orașul Pescarilor, avea în subordine, atât pe cursurile de apă, cât și pe uscat, patru unități *tumen* ale Hoardei, fiecare alcătuită din câte zece mii de oameni. Un asalt condus de el însuși nu putea fi decât de cea mai mare importanță.

— Fiindcă ne-au învins la Poarta Xin Dong, continuă Köke, acești *song* nu se așteaptă să-i atacăm atât de curând și pe întuneric. Wang Dechen vrea alături de el numai oameni în cea mai bună formă. Fiecare dintre voi știe cât de sănătoși și în ce stare îi sunt oamenii din *jagun*[4].

— Ai mei sunt pregătiți. Bayan își șterse sudoarea care i se prelingea de sub coif. Toți oamenii mei sunt gata de luptă.

Köke își roti privirea prin *ger.*

— Și ceilalți?

Câțiva comandanți își oferiră unitățile în întregime. Cei cu mai mulți oșteni atinși de molimă se limitară doar la o parte dintre unitățile mici, alcătuite din câte zece oameni și

4 Unitate a armatei mongole alcătuită din o sută de soldați (n. tr.).

numite *arban,* de sub comanda lor. Köke le acceptă pe toate.

— Adunați-vă luptătorii și veniți la meterezul dinspre miazăzi, peste o jumătate de oră, puse el capăt întrunirii. Acolo veți primi ordine.

Comandanții se împrăștiară și Bayan grăbi pasul către tabără. În timp ce el își vedea de drum, Natalya simți un nou val de spaimă și de epuizare totală. Avea să fie a cincea bătălie prin care trecea, alături de strămoșul ei, în simularea din Animus. Simțea nevoia unei pauze, să se detașeze de locul acela sângeros și aducător de moarte.

— Nu pot, spuse împingându-se spre suprafața minții lui Bayan. Victoria, nu pot face asta.

Trecură câteva clipe. Începutul luptei era tot mai aproape.

— Victoria?

Te simți bine, Natalya? întrebă, în mintea ei, o voce feminină cu un ușor accent franțuzesc.

— Nu, nu mă simt bine. Cred că am nevoie de o pauză.

Neuronal ești stabilă, deși pulsul și tensiunea arterială sunt ușor crescute.

Serios? ar fi vrut Natalya să spună. Ce altceva ar fi fost de așteptat să se întâmple cu tensiunea ei arterială înainte de o bătălie medievală corp la corp?

— Am nevoie de o pauză, doctore Bibeau, repetă ea, cu mai multă hotărâre.

Ești sigură? Știi cât de rău o să-ți fie.

Bayan tocmai ajunsese în tabără și Natalya simți crescând euforia cu care se gândea la luptă.

— Sunt sigură.

Urmară câteva clipe de tăcere. Natalya își imagină iritarea din spatele ei.

Bine. Pregătește-te.

Își adună puterile pentru ceea ce știa că o să urmeze, exact așa cum făcuse Bayan sub focul tunurilor *song,* numai că se aștepta la alt tip de explozie.

Simularea se încheie peste trei secunde, două, una...

Lumea din jurul Natalyei, tabăra de război a mongolilor, stelele, căldura umedă de pe pielea ei, mirosul de fum și de sânge, totul se spulberă într-un foc mental care izbucni în ea și o străbătu preț de câteva secunde chinuitoare. Durerea se domoli lăsându-i cenușă în locul gândurilor și se trezi în golul fără formă al Coridorului Amintirilor, un spațiu de așteptare și de tranziție destinat acomodării cu simularea. Natalya nu-și putea imagina o trecere mai dificilă dintr-o stare în alta.

Acordă-ți câteva clipe. Destinde-te.

Nu se putea destinde cu adevărat înainte de

a ieși complet din simulare, dar se străduia să-și scoată din minte amintirile lui Bayan agățându-se de ale ei. Se gândi la părinții și la bunicii ei, la viața pe care o dusese înainte de a o găsi Monroe și de a o atrage în toată nebunia asta. Victoria o învățase cum să se agațe de anumite amintiri, ca sunetele clopotelor bisericii ruse ortodoxe a bunicilor ei sau mirosul de *shchi*[5] fiartă la foc mic în timp ce din condimentatele găluște *manti*[6] se înălțau aburi. Erau amănunte ce o defineau și o ajutau să se regăsească ori de câte ori se pierdea în viața altcuiva.

După ce trecură astfel câteva momente, respiră adânc, pregătindu-se pentru partea cea mai rea.

— Sunt gata să ies, spuse ea.

Bun. Extracție parietală peste trei secunde, două, una...

Mintea Natalyei, pântecele, pielea, totul în ea păru să se întoarcă pe dos, de parcă și-ar fi expus atingerii aerului nervii dezgoliți. De acum nu mai țipa, dar gemu până la trecerea senzației, apoi Victoria săltă casca Animusului și o îndepărtă. Tânăra stătea în centrul unui inel metalic imens, plasat la înălțimea taliei, de care era legată cu un soi de harnașament ce-i înconjura trunchiul. Cleme metalice îi fixau

5 Supă rusească de varză (n. tr.).

6 Găluște din aluat umplute cu carne tocată sau linte, specialitate turcească și central-asiatică (n. tr.).

picioarele de suporturi ce făceau corp comun sub ea, iar curele îi legau brațele de un soi de exoschelet, care rămânea un tot chiar și la cea mai măruntă mișcare. Spre deosebire de Animusul folosit de Monroe, modelul acesta permitea trupului Natalyei să facă toată gama de mișcări din simulare, rămânând pe loc. Victoria o ajută să se dezlege.

— Nu uita să respiri, spuse femeia, ajutând-o să iasă din inel.

Natalya trecu prin el, cu picioarele tremurându-i ușor. În funcție de poziția corpului și de mișcările pe care le făcea în timpul simulării, noul Animus putea s-o epuizeze fizic. Valuri de greață îi înăbușiră durerea și simți gust de fiere.

— Am nevoie de o găleată, spuse închizând ochii.

Cu ei deschiși îi era mai rău.

— E aici, răspunse Victoria.

Fata se întoarse către locul dinspre care auzise vocea doctoriței și deschise ochiul drept, puțin, foarte puțin, doar cât să zărească, printre propriile gene, imaginea neclară a găleții. Pe urmă vărsă până i se goli stomacul și i se tăie răsuflarea.

— Gata? întrebă cu blândețe Victoria, netezindu-i părul.

Natalya se împletici către patul de campanie

aflat într-un colț al încăperii, gâfâind și simțind o senzație de apăsare.

— Gata.

Auzi găleata clipocind, cărată afară de un tehnician de la Abstergo, și se simți stânjenită când se gândi la omul acela, dar numai pentru o clipă. La urma urmelor, ea, Natalya, era cea care trecea prin infern.

Își protejă ochii cu mâna și încercă să-i întredeschidă.

— Cât am stat acolo de data asta?

— Trei ore și unsprezece minute, răspunse Victoria așezându-se pe un scaun de lângă pat.

— Mi s-a părut mai mult, spuse Natalya, însă, pe de altă parte, așa i se părea întotdeauna.

— Vrei să dormi?

Natalya deschise ochii mai mult și se întoarse spre femeie. În săptămânile trecute de când ea și ceilalți ajunseseră în Cuibul Vulturului, părul foarte scurt tuns al Victoriei crescuse puțin, dar avea aceiași dinți mari și zâmbetul neschimbat.

— Cred că da, răspunse fata.

— Bine. Vei da raportul mai târziu.

Respirând șuierat și întinzându-se, Victoria se ridică de pe scaun și traversă încăperea. Deschise un dulap din sticlă lucioasă și scoase o pătură de lână decolorată, cu care o înveli pe

Natalya.

— Acum odihnește-te. De restul ne ocupăm noi.

Fata încuviință, sau așa crezu, n-ar fi putut spune exact, fiindcă somnul o cuprinse și închise din nou ochii.

***

Când se trezi, era singură, dar perfect convinsă că, de undeva, cineva o supraveghează. În lumina blândă din încăpere, se ridică în capul oaselor și rămase așa, cu tâmplele zvâcnindu-i. Știa că asta va dura cel puțin o zi, deși, la început, durerile de cap țineau mai mult. Le aveau și ceilalți. Victoria îi asigurase că, până la urmă, ar trebui să dispară, deoarece Animusul fiecăruia fusese individualizat prin calibrate și programare cu ajutorul informațiilor obținute prin neurometrie.

Ar trebui să dispară, nu *e sigur* că vor dispărea.

Natalya își masă ceafa, urcând aproape până în creștet, unde inhibitorul parietal îi bombardase creierul cu valuri de pulsații electromagnetice concepute special pentru ea.

Asta n-o deranja când se afla în simulare. Intrările și ieșirile erau problema, de aceea ceilalți rămâneau în general mai mult decât ea

în Animus. Dacă ar fi putut, Sean probabil că și-ar fi trăit toată viața acolo, dar, la drept vorbind, Natalya nu avea să treacă niciodată prin experiențe ca ale lui.

Un tehnician dăduse la un moment dat de înțeles că exista și o altă versiune de Animus, mai invazivă, însă Abstergo n-o folosea niciodată cu adolescenții. Asta o bucura pe Natalya. Tomografiile computerizate, imagistica prin rezonanță magnetică și inhibitorul erau suficient de agresive.

Ușa camerei se deschise cu un fâșâit și Victoria intră în halatul alb, de laborator, ținând în mână nelipsita tabletă. La apariția ei, toate luminile din încăpere se aprinseră. Natalya deschise ochii pe jumătate.

— Cum te simți? întrebă doctorița.

— Mai bine, răspunse fata. Dar tot am senzația că am primit o lovitură de secure în ceafă.

— Serios? se încruntă Victoria. Ar trebui să dispară cu timpul.

Ar trebui.

— Te simți în stare să dai raportul?

Natalya își roti privirea. Peste tot vedea numai panouri albe, sticlă, suprafețe curbate și monitoare de computere, iar contururile inelului Animusului semănau cu ceva din fundul mării, modelat și lustruit de valuri de-a lungul câtorva

milenii.

Se ridică din pat.

— Da, mă simt în stare.

— Bun. Victoria întinse brațul către ușa deschisă. Mergem?

Ieșiră din sala Animusului pe un coridor larg, cu uși pe dreapta și cu pădurea deasă de pini vizibilă prin peretele de sticlă din stânga. Dintre toate aspectele Cuibului Vulturului, copacii erau pentru Natalya o adevărată încântare. Adesea ajungea să iasă afară și să le soarbă mirosul ca să se simtă ceva mai bine.

Victoria o conduse de-a lungul coridorului și apoi către o sală de ședințe. Odată ce se îndepărtară de laboratoarele și de sălile Animusului, interiorul clădirii se lărgi, lăsând lumina aurie a serii să pătrundă prin tavanul și pereții de sticlă. În unele zone, cele cinci clădiri aproape identice care formau Cuibul Vulturului refractau razele soarelui, creând efecte de prismă. Când intrară în sală, Isaiah le întâmpină ridicându-se de pe scaun, cu ochii verzi plini de vioiciune și părul blond dat pe spate.

— Mă bucur să te văd, Natalya. Înțeleg că simularea ta continuă să fie destul de stresantă.

— Se poate spune și așa.

— Rezișți?

— Deocamdată.

— la loc, te rog. Isaiah arătă către unul

dintre scaunele din jurul mesei, care părea tăiată dintr-o lespede imensă de obsidian. Să stăm puțin de vorbă.

Natalya alese scaunul din fața lui Isaiah, iar Victoria, pe cel de lângă ea.

— Hanii mongoli au fost adesea necruțători. Isaiah se așează la rândul său. Mai ales când au cotropit sudul Chinei.

Fetei nu-i plăcea să se gândească la asta, dar invazia mongolilor se desfășura după un tipar care îmbina războiul psihologic cu teroarea. Mai întâi se arătau dispuși să cruțe cetatea, dacă mai-marii acesteia recunoșteau suveranitatea Marelui Han, după ce auziseră nenumărate zvonuri despre invincibilitatea mongolilor și-i plăteau tribut. Condițiile odată acceptate, cetatea era luată în stăpânire fără niciun fel de vărsare de sânge. Însă un refuz era urmat, inevitabil, de măcel și distrugeri ce-i întorceau Natalyei stomacul pe dos.

— Înțeleg de ce-i atât de chinuitor pentru tine, adăugă Isaiah.

— Înțelegem toți reacția ei, completă Victoria.

Isaiah își puse pe masă mâinile cu degete lungi și subțiri.

— Regret că nu există altă modalitate de a afla ce ne interesează.

Asta regreta și Natalya.

— Vrei să-i suni pe părinții tăi? întrebă Isaiah.

Ea se gândea tot timpul la asta, dar nu-și îngăduia să-i sune decât o dată la două-trei zile. Și ei veneau s-o vadă aproape în fiecare weekend. Dar nu le spunea niciodată prin ce trecea. Nu voia nici să-și facă griji pentru ea, nici să-i streseze.

— Cred că-i totul OK.

Victoria își puse mâna pe brațul fetei.

— Atunci îți putem pune câteva întrebări despre simulare?

— Sigur.

Era mai bine să scape cât mai repede de asta.

— Cum merge inhibarea parietală? întrebă Isaiah. Doctorul Bibeau mi-a spus că încă mai apar efecte secundare dureroase.

Natalya aprobă din cap.

— Așa ceva e de așteptat, continuă bărbatul. Undele electromagnetice îți întrerup temporar funcționarea lobilor parietali, adică acea parte a creierului care te orientează în timp și în spațiu. Asta permite o acceptare mai profundă și mai rapidă a simulării, dar pentru tine poate fi extrem de derutant.

Îi oferea de fiecare dată aceeași explicație, repetând-o aproape cuvânt cu cuvânt, de parcă n-ar mai fi purtat niciodată discuția respectivă.

— Durerile de cap nu mai sunt chiar atât de puternice, zise Natalya, sperând că vor trece mai departe.

— Mă bucur să aud asta. Isaiah își înclină puțin capul spre stânga. Încă nu l-ai văzut?

— Nu.

— Ești sigură?

Natalyei nu-i plăcea că încerca mereu să scoată de la ea alt răspuns.

— Cred că pot recunoaște un pumnal care deține puterea de a distruge lumea.

— Poate că da, răspunse Isaiah. Sau poate că nu.

Fata știa că era nerăbdător și, la drept vorbind, nici ea nu mai avea răbdare. Partea din Eden era singurul motiv pentru care se afla acolo. Motivul pentru care se aflau toți în Cuibul Vulturului, iar Owen și Javier ajunseseră altundeva. Relicva trebuia găsită. Dar Natalya n-ar fi putut spune cu certitudine de cine voia să fie găsită mai întâi.

— Știm că Bayan a intrat în contact cu ea într-un anumit moment al vieții sale, spuse Victoria. E numai o chestiune de timp.

— Și dacă s-a întâmplat când era bătrân? întrebă Natalya. Până acolo mai am cale lungă.

— Dacă am fi avut nucleul Animusului lui Monroe, plus toate cercetările lui, te-am fi putut trimite mult mai aproape de momentul-țintă.

Ochii lui Isaiah păreau să fulgere și mușchii fălcilor i se crispară. Însă din nefericire, încă nu știm unde e, așa că, deocamdată, trebuie să trăiești pas cu pas viața lui Bayan.

— Luând bătăliile rând pe rând, spuse Natalya.

În ultima vreme, nici Isaiah, nici Victoria nu mai vorbiseră despre Evenimentul Ascendent. Știau că Monroe găsise în ADN-ul lor ceva unic, dar nu știau exact ce anume era.

— Care-i situația curentă în simulare? întrebă Isaiah.

Natalya îi povesti despre asaltul de pe munte și despre neobișnuita înfrângere a hoardei mongole.

— Toți sunt bolnavi, spuse ea. De holeră, de malarie sau de altceva.

Victoria își plimbă degetul pe ecranul tabletei, în care lovi apoi ușor.

— Unele surse susțin că hanul Möngke a murit în cursul acelui asalt, răpus de o boală infecțioasă.

— Încă nu s-a îmbolnăvit, zise Natalya.

Isaiah începuse să răpăie cu degetele în masa de obsidian și unghiile lui țăcăneau.

— Te poți întoarce în simulare în seara asta?

Natalya ezită, frecându-și tâmplele, apoi răspunse:

— Nu. Am terminat pe ziua de azi.

Isaiah îi aruncă Victoriei o privire tăioasă, iar doctorița i-o susținu un moment înainte de a clătina din cap, de parcă adolescenta n-ar fi fost de față și nu i-ar fi putut vedea. Dar n-avea importanță. N-o puteau sili și ea nu intenționa câtuși de puțin să se întoarcă imediat acolo.

— Bine. Isaiah bătu în masă cu încheieturile degetelor, o singură dată. Se ridică în picioare. Sper c-o să te bucuri de un somn bun în noaptea asta. Iar mâine...

— Mâine merg la război, completă Natalya.

Capitolul doi

Lui Owen nu-i era frică. Dar se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i fie.

Stătea pe patul pliant, lângă Javier, și amândoi se sprijineau cu spinările de peretele din rigips albicios al depozitului care-i servea lui Griffin drept ascunzătoare. Cu spatele la ei, Asasinul privea monitorul computerului și discuta cu superiorul său.

— Ești sigur că locul ăsta e compromis? întrebă Griffin, cu vocea joasă huruindu-i ca un motor Diesel și cu pielea de pe creștetul ras reflectând lumina singurului bec din centrul încăperii. Eu am luat măsuri de precauție.

— Foarte sigur, răspunse cel de pe ecran.

Owen îl mai văzuse: tras la față, cu păr des,

încărunțit, și cu barbă. Gavin Banks, unul dintre conducătorii Frăției Asasinilor.

— Rothenberg spune că o echipă de atac a Templierilor ar putea fi chiar acum în drum spre voi.

Javier se uită la Owen, miji ochii și-și simți mușchii gâtului crispați. Prietenul lui părea mult mai puțin îngrijorat.

— Ai încredere în informatorul ăsta? întrebă Griffin.

— Da, răspunse Gavin. Trebuie să ardeți totul și să plecați imediat.

Griffin încuviință din cap.

— Am găsit deja o nouă ascunzătoare…

— Nu, îl întrerupse Gavin. Aveți întâlnire la alfa doisprezece. Acolo veți primi instrucțiuni suplimentare de la Rebecca Crane.

— Rebecca? Griffin șovăi. Bine.

— Baftă. Terminat.

Ecranul se înnegri. Owen avu timp pentru o singură respirație înainte ca Griffin să se ridice în picioare.

— Echipați-vă amândoi și luați tot ce puteți în câte un rucsac. Grăbiți-vă!

Băieții schimbară o privire, apoi săriră amândoi de pe pat și se repeziră către cutiile stivuite pe rafturile magaziei. Mai făcuseră asta o dată, când Griffin îi dusese pe Muntele McGregor, în căutarea primei Părți din Eden. Își

puseră pe ei jachetele de piele și traseră glugile, apoi înșfăcară tot felul de arme: cuțite de aruncat, săgeți, grenade mici, de la cele cu gaz otrăvitor până la cele cu impulsuri electromagnetice care puteau doborî un elicopter.

Owen îl privi pe Griffin pregătindu-și propriul echipament, inclusiv mănușa de Asasin, cea pe care nu-i dăduse niciodată voie măcar s-o atingă. După ce umplură rucsacurile, Griffin se duse la computer și tastă o comandă.

— Fiți gata. Amintiți-vă ce-ați învățat la antrenamente, le spuse.

Owen nu credea că ar fi putut uita vreodată exercițiile istovitoare făcute în ultimele săptămâni sub îndrumarea lui Griffin, pentru a-și însuși tehnicile fundamentale de luptă și de alergare liberă.

Asasinul arătă cu capul către ecran.

— Avem la dispoziție trei minute.

— Ce se va întâmpla peste trei minute? întrebă Javier.

Griffin nu-i răspunse. Adăugă o comandă, apăsă tasta „Enter” apoi se duse la ușa rulantă a depozitului, care zăngăni când o ridică trăgând de mâner.

Soarele apusese, dar încă nu era complet întuneric. La ora aceea, umbrele devin cenușii, totuși cele mai mici detalii pot fi încă deslușite.

Griffin îi conduse la magazia în care își ținea mașina, însă, înainte de a apuca să descuie lacătul, în capătul depozitelor apăru lumina unor faruri.

— O fi oare…? întrebă Owen.

— Abandonăm mașina, spuse Griffin și o luă la fugă în direcția opusă farurilor. Mișcați-vă!

Owen se repezi pe urmele lui, cu Javier alături, și alergară câteva sute de metri. Pe urmă, Griffin își luă avânt și se cățără pe acoperișul unei magazii. Owen îl imită, încă uimit de abilitățile care i se păreau firești după ce le dobândise în amintirile strămoșului său Asasin. Îl auzi pe Javier în urma lui și toți trei continuară să alerge fără zgomot de-a lungul acoperișului.

— Ce se întâmplă peste trei minute? repetă Javier întrebarea.

— Peste douăzeci și trei de secunde, îl corectă Griffin.

Owen se uită peste umăr. Văzu luminile vehiculului apropiindu-se de depozit. Pe urmă mai văzu și altele. Veneau din direcții diferite, dar toate se îndreptau același loc, inclusiv cele de pe cer.

— Vine un elicopter, spuse el.

— Îl aud, răspunse Griffin. Stați cât mai aplecați…

O explozie asurzitoare din spatele lor trimise

un val de căldură în ceafa lui Owen și-i apăsă timpanele. O răbufnire neașteptată de lumină scăldă acoperișul pe care se aflau, dar și pe cele ale clădirilor învecinate, unde băiatul zări mai bine de zece siluete răsfirate ce se îndreptau lent spre ei, ghemuite. Purtau haine negre și căști ce le dădeau posibilitatea să descopere și să urmărească ținte altminteri greu vizibile.

— Templieri, șopti Owen, și toți trei se întinseră cu fața în jos.

— Se pare că Rothenberg a avut dreptate, spuse Griffin. Și au venit pregătiți.

— Ai aruncat ascunzătoarea noastră în aer? întrebă Javier, cu ochii la coloana groasă de fum care se înălța spre cer.

Owen simțea miros de plastic ars.

— E procedura standard, răspunse Griffin. În felul ăsta nu rămâne nimic care să-i ajute să urmărească Frăția.

— Ne vor urmări *pe noi,* zise Owen.

— Nu, nu ne vor urmări. Țineți-vă după mine.

Griffin porni fără zgomot, îndreptându-se spre coama acoperișului și trecând dincolo de ea.

Owen și Javier făcură la fel și, odată ajunși la celălalt capăt al acoperișului, săriră pe pavaj, dar nu pe aleea de pe care urcaseră, ci pe cea din partea opusă a clădirii.

Griffin își ridică mâneca și făcu niște reglaje ale mănușii.

— Înarmați-vă.

Owen își calmă răsuflarea în timp ce-și trăgea rucsacul în față ca să scoată cuțite de aruncat și grenade. Javier luă pistolul-arbaletă. Asasinul își răsuci în sus încheietura mâinii și, la o simplă zvâcnire a brațului, din mănușă țâșni un pumnal electric secret, lung de cincisprezece centimetri. Griffin o retrase în secunda următoare, dar în aer rămase un iz de ozon.

— Înainte de a merge la locul de întâlnire, trebuie să ne asigurăm că nu suntem urmăriți. Griffin se uită în dreapta și în stânga. Rămâneți în alertă. Asta nu-i un exercițiu.

Conduși de el, se îndepărtară cu pași repezi de locul exploziei. Owen își concentră atenția așa cum învățase s-o facă, așa cum proceda strămoșul lui, extinzându-și simțurile către solul de sub picioare și către aerul din jur, ascultând ecourile trimise de zidurile ce flancau aleea. Se țineau pe marginea aleii, depășind o magazie după alta. În scurt timp, ajunseră la capătul șirului, la numai trei-patru metri distanță de gardul din plasă de sârmă.

Owen simți ceva.

Își concentra atenția, ascultând, mirosind, și sesiză prezența agenților imediat după ambele colțuri ale aleii, unde așteptau ca fălcile cu dinți

ale unei curse vânătorești. Javier și Griffin nu aveau aceeași putere de percepție, dar și ei păreau să fie conștienți de prezența cuiva. Toți trei încetiniră pașii și se opriră în tăcere. Owen pregăti două grenade EMP, iar Javier își încărcă pistolul-arbaletă cu săgeți. Griffin se ghemui în poziție de luptă, apoi le făcu semn din cap.

Owen sări înainte, azvârli o grenadă în dreapta și una în stânga, apoi se rostogoli. Niciun zgomot nu marcă exploziile, ceea ce nu se putea spune și despre urmările lor. Aruncându-și armele, Templierii urlară și se grăbiră să-și scoată căștile, cu toate componentele electronice arse.

Erau opt, câte patru de fiecare parte. Javier apăru de după colț trăgând săgeți cu neurotoxine. Una dintre țintele lui se prăbuși. Griffin se repezi la cel mai apropiat agent, cu lama electrică zumzăind, și-l scoase din luptă cu un șoc mai puternic decât al oricărui taser, apoi îi atacă pe alți doi.

După numai câteva secunde, jumătate din Templieri erau la pământ; doar patru rămăseseră în picioare. Owen luă o grenadă fumigenă, pregătindu-se să le ofere acoperire lui Javier și Griffin, dar îi veni greu s-o armeze. Îi tremura mâna și, când se holbă la degetele ce refuzau să-l ajute, înțelese, cu detașare, că era înspăimântat și că trupul, nu însă și mintea, știa

asta.

— Owen! strigă Javier.

Adolescentul dădu să se răsucească exact în clipa în care ceva îl izbi cu putere în spate, lăsându-l fără aer, și se împletici câțiva pași în față înainte de a se întoarce spre atacator: o femeie fără cască, înarmată cu o rangă pe care o ținea ca pe un baston de baseball.

Ăsta nu-i un exercițiu.

În timp ce era din nou atacat, Owen intră în poziție de luptă și reuși să se ferească de prima lovitură. Îi trase femeii un pumn în coaste, dar ea se dovedea mai iute în mișcări și o luptătoare mai bună. Cotul ei ascuțit îl pocni pe Owen în față, încețoșându-i privirea. Se așteptase la o nouă lovitură, însă Griffin venise deja lângă ei și femeia se prăbuși cu o arsură fumegândă pe gât, în locul unde o atinsese lama Asasinului.

În spatele lui Owen, ceva căzu cu o bufnitură și, când se întoarse, observă că Javier tocmai paralizase alt agent cu o săgeată. Izbuti în sfârșit să-și stăpânească mâinile și să armeze grenada fumigenă și, în norul răbufnit din ea, Griffin îi doborî pe ultimii doi Templieri.

— Grăbiți-vă, le spuse, tușind ușor. Probabil ceilalți au băgat de seamă că agenții ăștia au fost reduși la tăcere.

Săriră gardul și traversară în fugă terenul

viran presărat cu cutii de conserve goale și buruieni, ferindu-se de lumina reflectorului din elicopterul ce scruta zona, până ajunseră pe o stradă aglomerată. Își puseră armele la loc în rucsacuri și se străduiră să se piardă în mulțime. Cu privirea îndreptată ușor în jos, Owen adoptă poziția gârbovită a cuiva care se întoarce acasă după o zi lungă de muncă. Griffin le vorbise cândva despre priceperea Asasinilor de a se ascunde în văzul tuturor, dar nici el, nici Javier nu înțelesesem exact ce însemna asta. În ciuda isprăvilor recente, nici măcar nu erau cu adevărat Asasini. Owen rămăsese alături de Griffin ca să-și ajute prietenii și ca să afle ce se întâmplase într-adevăr cu tatăl său.

Griffin aruncă o privire peste umăr.

— Luăm un taxi.

— Un taxi? se miră Javier. Asasinii merg cu taxiul?

— Exact, răspunse Griffin. Ascundere în văzul tuturor.

Fluieră cu două degete și o berlină albă, cu o dungă laterală din pătrățele ca tabla de șah, se opri lângă bordură.

Se îngrămădiră toți trei pe bancheta din spate și Griffin îi dădu instrucțiuni șoferului. Când intrară în trafic, Owen își întoarse privirea spre terenul viran și spre magaziile dinapoia sa.

Mâinile încă îi tremurau, așa că strânse

pumnii.

Ce se întâmplase cu el mai devreme? Pur și simplu încremenise și, dacă agenta aceea l-ar fi atacat cu un pistol sau cu un cuțit în loc de rangă, l-ar fi putut ucide. Antrenamentele cu Griffin ar fi trebuit să ușureze situația, însă totul părea să devină din ce în ce mai dificil.

În primele zile și apoi săptămâni de după Revoltele înrolărilor, Owen se simțise încrezător în abilitățile lui. Ba chiar puternic. Însă acum se întreba dacă încrederea în sine nu fusese o amăgire. Nimic altceva decât ecouri ale strămoșului său, care îi rămăseseră în minte. Varius fusese un Asasin abil și, după ce îi trăise amintirile, băiatul se simțise la fel de capabil. Totuși, acum mintea lui Varius dispăruse aproape cu desăvârșire din mintea sa și Owen înțelegea că poate nu era chiar atât de puternic. Era încă adolescent, iar Templierii fuseseră trimiși fie să-l captureze, fie să-l ucidă.

Păstrară tăcerea în majoritatea drumului. În cele din urmă, Griffin îi ceru taximetristului să-i lase la un colț de stradă, unde așteptară câteva clipe înainte de a se urca în alt taxi, cu care se îndreptară spre suburbii. Owen se gândi că era un mod de a se asigura că nu erau urmăriți. Părea să funcționeze. Luminile elicopterului Templierilor se estompară, apoi dispărură dincolo de orizont.

Griffin îi spuse șoferului să oprească pe o stradă liniștită, în fața unei case fără nimic ieșit din comun, ca și cum aceea le-ar fi fost destinația, și, după ce mașina se îndepărtă, se puse în mișcare, urmat de cei doi băieți.

Javier se întoarse spre Owen.

— Ești OK?

— Da.

— A fost o înfruntare violentă.

— Te-ai descurcat bine, spuse Owen, invidiindu-l puțin pentru calmul și pentru îndemânarea de care dăduse dovadă.

— Amândoi v-ați descurcat bine, spuse Griffin, dar agenții ăia s-au purtat cu mănuși. O să discutăm despre asta când ajungem la locul de întâlnire.

După vreun kilometru și jumătate, ajunseră la marginea orașului și intrară pe un drum de țară, care trecea printre ferme. După alți câțiva kilometri printre ogoare pustii și pășuni împrejmuite cu garduri vechi, de lemn, ajunseră la o curbă dincolo de care, zăriră, printre copaci, o casă mare.

— Ooo! exclamă Javier.

Clădirea părea să fi fost abandonată cu o sută de ani în urmă. Avea două, poate trei niveluri, zidurile fiind îmbrăcate parțial în lemn și întărite pe alocuri cu șindrile ca niște solzi; amprentele scurgerii timpului îi confereau un

aer sumbru. De-a lungul fațadei se întindea o verandă cu podeaua curbată, iar pe un colț se înălța, până deasupra acoperișului, un turn cu muchii ascuțite, cu un geam negru ca un ochi de ciclop în partea de sus, sub coroana din fier forjat ce forma vârful. De-a curmezișul multor ferestre și al ușii din față erau bătute scânduri.

— Aici e, spuse Griffin.

Owen aruncă încă o privire spre casă.

— Aici?

— Locul te duce cu gândul la familia Addams, nu? zise Javier.

Owen încuviință, însă Griffin nu-i dădu nicio atenție.

— Haideți.

Se îndreptară spre ușa din față pe o alee pavată cu dale de piatră și mărginită de iarbă și buruieni înalte până la genunchi. Owen își simțea pielea făcându-se ca de găină. Înăuntru nu se vedea nicio lumină și nu existau semne că Rebecca Crane s-ar fi aflat aici.

— Ăsta-i locul de întâlnire? întrebă el.

— Da, răspunse Griffin.

Ajunseră la verandă și treptele de lemn, pline de crăpături și bătute în cuie ruginite, scârțâiră sub pașii lor.

Owen se cutremură.

— Dar unde…

Ușa din față se deschise.

Javier țipă, iar Owen făcu un salt înapoi, gata să cadă pe scară.

— Bună, Griffin, zise femeia din prag. Te așteptam.

— Bună, Rebecca, spuse bărbatul. Mă bucur că ești din nou activă.

Ușa nu era cu adevărat bătută în scânduri, dar crea perfect impresia respectiv. Femeia le făcu semn să înainteze.

— Intrați, repede.

Griffin deschise drumul și Owen îl urmă, aruncând o privire peste umăr, către Javier. Pătrunseră într-un hol. Interiorul casei se potrivea cu exteriorul. Tapetul decolorat se jupuia de pe pereți, ușile erau strâmbe și aerul avea un miros stătut, de praf și de mucegai. O scară în a cărei trăinicie lui Owen i-ar fi venit greu să se încreadă ducea la etaj, iar un coridor se pierdea în bezna deplină de sub treptele ei. Prin ușile deschise ale camerelor goale din stânga și din dreapta holului se vedeau candelabre de pânze de păianjen, care atârnau de tavane ca niște fantome.

Rebecca încuie ușa din față cu un zăvor electronic, care evident nu existase acolo de la bun început, iar Owen înțelese că se aflau într-un loc mult mai sigur decât părea.

— Ați ajuns mai târziu decât mă așteptam, spuse femeia. Ați avut probleme?

— Templierii ne-au atacat chiar în momentul plecării, răspunse Griffin. Am fost nevoiți să facem un ocol.

— Îmi pare rău. Dar măcar ați ajuns.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Owen.

Rebecca se uită în jur și către tavan.

— E ceea ce pare. În majoritate.

— Adică o casă bântuită? întrebă Javier.

Ea zâmbi, cu dinții abia vizibili în întuneric.

— Singurele fantome de aici sunt cele pe care le purtați în ADN-ul vostru, Javier.

— Îmi știi numele?

— Bineînțeles.

Lui Owen nu-i plăcu asta. Nu-i plăcu nici cum o spusese.

— Care-i planul? întrebă Griffin. Gavin spunea că ai instrucțiuni pentru noi.

Rebecca făcu semn din cap.

— Pe aici.

Se îndreptă spre coridorul întunecat de sub scară. Cei trei o urmară, dar, după numai câțiva metri, femeia deschise o ușă din dreapta lor.

— Aveți grijă unde puneți piciorul, le spuse, aparent dându-le de înțeles să treacă pragul. Scara duce în pivniță.

Griffin deschise drumul fără ezitare, urmat de Javier. Owen întinse brațele în lateral până ce dădu de o balustradă, apoi înaintă încet, încercând disperat să găsească în beznă ceva

de care să-și țintuiască privirea, fie și inventând un obiect, dacă ar fi fost nevoie. Găsi cu vârful piciorului marginea primei trepte, apoi pe a următoarei. Ceva mai jos răsunau pașii lui Griffin. În spatele lui, Rebecca închise ușa.

— Se aprind luminile, zise ea. Protejați-vă ochii.

Owen îi închise pe ai săi, dar își dădu seama când se lumină scara. După ce deschise ochii, descoperi că partea aceea a casei se afla într-o stare diametral opusă față de ce văzuse deasupra. Pereții erau netezi, acoperiți de lambriuri cenușii, iar odată ajunși la baza scării pătrunseră într-o încăpere mai apropiată, în viziunea lui Owen, de aspectul unei ascunzători a Asasinilor. Oricum, însemna mult mai mult decât o magazie.

Existau câteva computere, o masă mare, acoperită cu sticlă, pentru ședințe și un perete întreg cu arme, haine și echipamente de protecție. Owen observă într-un colț din partea opusă un fotoliu rabatabil foarte asemănător cu cel folosit de Monroe ca accesoriu al Animusului său.

— Ăsta-i copilașul tău? întrebă Griffin, arătându-l. L-ai adus aici?

— Nu, răspunse Rebecca. E altceva. O tehnologie nouă de la Abstergo. Shaun a pus mâna în Madrid pe un procesor și pe prototipuri.

Le-am folosit ca să construiesc aparatul ăsta.

— Shaun? întrebă Javier.

— Avem un prieten pe care-l cheamă așa, spuse Owen.

— Serios? Rebecca își înclină capul spre un umăr. Avea păr castaniu, tuns scurt, și piele măslinie, care îi aminteau lui Owen de Natalya. Și prietenul vostru e tot un egoist cinic, care se crede mai deștept decât oricine?

— Ăăă… nu, se bâlbâi Owen.

Rebecca ridică din umeri.

— Atunci nu sunt unul și același. Se întoarse spre Griffin. Tii minte cum se coordonează Animusul?

— Bineînțeles. De ce? Pleci?

— Da. E nevoie de mine în altă parte.

— Ce-ar putea fi mai important decât asta? întrebă Griffin. Vorbim despre Tridentul din Eden. Un vârf a fost găsit deja. Al doilea…

— Știu, îl întrerupse Rebecca. Dar, crede-mă, în lume se întâmplă al naibii de multe chiar în clipa asta, iar Frăția are prea puțini oameni. Am și eu ordinele mele. Deocamdată trebuie să te descurci pe cont propriu. Locul ăsta e sigur și am pus totul la punct pentru voi. N-ar trebui să fie mai complicat decât o simplă apăsare pe un buton. Crezi că faci față?

Griffin rămase o clipă nemișcat, cu ochii îngustați, și Owen simți tensiunea dintre cei doi

Asasini. După toate aparențele, în Frăție nu domnea întotdeauna armonia. Însă clipa trecu și Griffin consimți, cu umerii relaxându-i-se vizibil.

— Bine, spuse. Știu că nu-i decizia ta.

— Așa e, confirmă Rebecca. Dar nu-i de fapt nici a lui Gavin, nici măcar a lui William. Templierii nu ne-au lăsat de ales acum cincisprezece ani, când aproape că ne-au șters de pe fața pământului.

— Care sunt instrucțiunile? întrebă Griffin.

— Rothenberg spune că Templierii caută acum al doilea vârf, care a fost văzut ultima dată în China medievală. Trebuie să ajungem primii la el. Rebecca arătă spre Owen. Prin fantoma din ADN-ul lui.

Capitolul trei

Sean de-abia aștepta să se întoarcă în Animus. Victoria începuse să-i limiteze ședințele și, cu o zi înainte, nu-l lăsase deloc să intre în simulare. Se simțise extrem de frustrat, dar reușise să treacă peste asta și avea să se întoarcă în inel imediat ce-și termina micul dejun.

— Bună dimineața, spuse David, căscând, în timp ce intra în camera de zi care le servea drept sufragerie și spațiu de relaxare. Încă n-au adus brioșele?

Sean arătă cu capul către bufet.

— Azi sunt cu banane și nuci.

David se opri la jumătatea unui pas.

— Ah, lasă.

— Nu-ți plac bananele? întrebă Sean.

— Nu-mi plac nucile, răspunse David fixându-și ochelarii groși, cu rame albe, și îndreptându-se spre farfuriile cu mâncare caldă.

Pe urmă intră Grace, sora lui mai mare, cu părul negru și ondulat strâns la ceafă. Avea cincisprezece ani, era aproape de vârsta lui Sean și, în ultimele săptămâni, acesta ajunsese s-o cunoască mai bine decât pe fratele ei de treisprezece ani. Grace și David fuseseră cât pe ce să nu rămână în Cuibul Vulturului. De fapt, tatăl lor chiar îi luase pe amândoi acasă pentru câteva zile, însă reveniseră. Sean încă nu-i întrebase care fusese motivul, dar poate că avea s-o facă în curând.

Pentru el, rămânerea alături de Templieri nu se aflase niciodată sub semnul întrebării. Despăgubirea primită prin hotărâre judecătorească cu câțiva ani în urmă, după accident, abia acoperise costul spitalizării și părinții lui aveau nevoie de banii oferiți de Abstergo. Din cauza paraplegiei sale, ei scoteau în fiecare an peste șaptezeci de mii de dolari din propriul buzunar. Dar, chiar dacă n-ar fi fost așa, Sean tot și-ar fi dorit să rămână, pentru propria

plăcere.

— Bună dimineața, Grace, spuse el.

— ’Neața. Fata se duse drept către cafetieră. Victoria o să te lase azi să intri?

Sean își înfipse furculița în omletă.

— A zis că da.

— Unde te-ai oprit? Tommy s-a întors de la Londra?

— Da. Am terminat investigația de acolo și m-am întors la altă revoltă.

— Tommy Grayling pare să fi prins gustul revoltelor, comentă Grace, venind să se așeze lângă el.

— N-aș zice asta.

— Bine. Grace sorbi din cafea și-l privi pe deasupra ceștii. Atunci tu pari să fi prins gustul revoltelor.

Sean zâmbi.

— Îmi place acțiunea, e adevărat. Dar să știi că în New Yorkul din secolul al nouăsprezecelea au fost o mulțime de revolte.

— Ai văzut-o azi pe Natalya? întrebă David, așezându-se la rândul lui, ținând într-o mână o farfurie cu mai multă slănină decât ouă.

— Încă nu, răspunse Sean.

Asta nu-l deranja. Se simțea încă stânjenit față de ea, devenea agitat de câte ori o vedea intrând. N-ar fi trebuit să spună nimic, niciodată. Ar fi trebuit să lase în urmă, în simulare, relația

dintre Tommy și Adelina. Numai că atunci păruse mult mai derutant, mai greu să-ți dai seama cine e fiecare și ce înseamnă totul. Cu certitudine, el nu știa cât de mult îi plăcea de fapt Natalya sau dacă nu cumva în mintea lui continua să existe Tommy, îndrăgostit de strămoașa ei.

— Oricum, de ce-ți limitează Victoria timpul? întrebă Grace.

— Spune că aș putea deveni prea dependent de asta.

Sean își împinse deoparte farfuria aproape goală.

— Ca dependența de un viciu? se amestecă David.

— Cam așa ceva, răspunse Sean.

Însă el avea altă perspectivă. Într-adevăr, dacă ar fi putut, și-ar fi petrecut în simulare tot timpul cât era treaz, dar asta nu se putea numi dependență. Cum ai putea fi dependent de aer?

— Știi că nu-i nimic în neregulă cu tine, da? zise Grace. Și nu mă refer la simulări.

Sean se uită în ochii ei căprui, adânci. Părea cu desăvârșire sinceră, așa cum sunt puțini când rostesc astfel de cuvinte. Învățaseră să se poarte cu o persoană a cărei activitate era limitată de o dizabilitate fizică și erau plini de intenții bune, dar nu le reușea. Însă Grace părea să fi înțeles.

Sean bătu în brațul scaunului său cu rotile.

— Pentru mine, ăsta-i în neregulă.

— N-am vrut să spun așa ceva, sublinie Grace. Ești…

— Bună dimineața, le ură Natalya când intră în cameră.

— Bună dimineața, răspunse David. Ți-am dus dorul aseară.

— Nu m-am simțit bine.

Natalya înșfăcă o chiflă și un iaurt.

Cuvintele pe care intenționase Grace să le spună mai rămaseră o clipă suspendate în aer, apoi se risipiră ca aburul cafelei sale. Sean trecu bucuros peste asta.

— Încă ai dureri de cap? o întrebă Grace pe Natalya.

Fata încuviință.

— Voi nu mai aveți?

— Ale mele trec în câteva ore, spuse Grace.

— Și ale mele, adăugă Sean.

La început fuseseră foarte puternice, dar se amelioraseră. Și, după părerea lui, oricum merita să le suporte.

Natalya se așeză la masă, vizavi de Sean, și el își simți stomacul încordându-se ușor. Dacă ar fi putut schimba ceva din experiența pe care o trăia în Cuibul Vulturului, ar fi vrut să nu mai fie atras de ea.

— Ai găsit Partea din Eden? întrebă David,

mestecând o felie de bacon.

În jurul mesei se lăsă liniștea. Știau toți de ce se aflau acolo. Știau ce se întâmplase în simularea Revoltelor înrolărilor, creată de Monroe, înainte de a-i găsi Abstergo și de a le dezvălui întreaga poveste. Știau care era miza jocului dacă vârfurile Tridentului din Eden ar fi fost găsite și alăturate. Nu era totuși un subiect despre care să vorbească des sau în mod deschis. Semăna oarecum cu o discuție despre extratereștri sau despre vrăjitori.

— Nu încă, răspunse Natalya, calmă.

— Cum merge simularea din China? întrebă Grace.

Natalya își privi lung chifla din farfurie.

— E greu. Prea multă moarte.

— Oricui i-ar fi greu să treacă prin așa ceva, spuse Sean, încercând s-o ajute, dar cuvintele lui sunară, cumva, disprețuitor.

Natalya se mulțumi să aprobe din cap, fără să ridice privirea.

Băiatul își dori să se facă nevăzut, înainte ca situația să devină și mai stânjenitoare.

— Tommy așteaptă, spuse el. Cred că trebuie să plec.

— Pe diseară, zise Grace.

David încuviință din cap către el, iar Sean își puse scaunul în mișcare cu spatele, îndepărtându-l de masă, apoi îl roti și se

îndreptă spre ușă. Ori de câte ori părăsea un grup astfel, singur, în scaunul său cu rotile, simțea că toată lumea se străduiește să nu-l privească. I se spunea că asta se petrecea numai în mintea lui, dar tăcerea se așternea întotdeauna în urmă, de parcă ceilalți s-ar fi temut să scoată vreun cuvânt înainte ca el să se îndepărteze, ca și cum s-ar fi cuvenit să aștepte, arătându-și respectul, sau așa ceva, pentru strădania lui. Detesta asta și se bucură când ajunse la ușă, moment în care David începu să vorbească despre simularea amintirilor străbunicului său din al Doilea Război Mondial, când fusese unul dintre piloții de culoare antrenați la baza Tuskegee.

Odată ieșit din camera de zi, Sean se îndreptă spre sălile Animusului. Cuibul Vulturului era alcătuit din cinci clădiri, legate toate între ele printr-o rețea de pasarele din sticlă înconjurate de copaci. El și ceilalți își petreceau timpul în două clădiri: recepția principală (unde veneau părinții să-i viziteze sau de unde îi luau pentru câteva ore la plimbare) și corpul în care se aflau acum, unde mâncau, dormeau și-și explorau amintirile genetice. Sean nu știa ce făcea Abstergo în celelalte părți ale complexului.

Când intră în camera Animusului său, Victoria era deja acolo.

— Bună dimineața, spuse el nonșalant.

Doctorița se ridică din fața computerului și zâmbi.

— Pot fi întotdeauna sigură că ești primul care apare aici, Sean.

Băiatul nu-și dădu seama dacă era un compliment, o ironie sau o combinație a celor două.

— Azi pot intra? întrebă.

— Bineînțeles, răspunse femeia. Cred că ieri ai beneficiat de o pauză utilă și obligatorie, nu? Ți-aș putea integra în program alte câteva zile libere.

Sean voia s-o contrazică, dar se hotărî s-o lase pe mai târziu. Pe moment, nu-și dorea decât să intre în simulare și se temea că, dacă se împotrivea într-un fel sau altul, ori dacă părea prea nerăbdător, doctorul Bibeau s-ar putea răzgândi în privința planului de activitate din ziua aceea.

Își îndreptă scaunul către inelul Animusului și Victoria păru să fi învățat în sfârșit că nu trebuia să se ofere să-l ajute. Sigur că da, băiatul avea o problemă cu picioarele, însă brațele îi erau destul de puternice ca să poată ajunge aproape oriunde. Își opri scaunul pe poziție și-i frână roțile, apoi se săltă în inel și se lăsă în harnașament, unde gambele îi atârnau deasupra exoscheletului. Pe urmă, Victoria îi

prinse tălpile la locurile lor și-i legă curele peste brațe, după care îi puse casca și-l conectă la aparatele care îi monitorizau creierul și inima.

În ziua aceea se mișca încet, dar Sean își păstră calmul aparent.

— Așa, spuse femeia, în cele din urmă. Cred că suntem gata.

— OK, răspunse el. New York, iată…

— De fapt…, Victoria plecă de lângă Animus, îndreptându-se către un monitor. Nu te trimitem din nou în amintirile lui Tommy Grayling.

— Poftim? Sean se răsuci cu inel cu tot, ca să se uite la ea. De ce?

— Mediul pare să nu mai fie sănătos pentru tine…

— Ce vrei să spui? Cum anume este nesănătos?

Sean simți nerăbdare și furie, dar era prea târziu ca să le pună frâu.

Victoria își încrucișă brațele în fața mijlocului.

— Știu că n-am căzut de acord în privința modului în care folosești Animusul, Sean, dar…

— Asta din cauză că nu mă-nțelegi, o întrerupse el. Vrei să mă oprești.

— Te rog, lasă-mă să termin…

— Nu vreau să te las să termini. Vreau să merg în amintirile lui Tommy Grayling.

Ușa încăperii se deschise șuierând și Isaiah

intră, îmbrăcat în costum negru dintr-un material ce părea să absoarbă lumina.

— Sean, cred că ar trebui să asculți ce are de spus doctorul Bibeau. Și să dai dovadă de tot respectul care i se cuvine.

Nu-l mai văzuse pe directorul Cuibului Vulturului de peste o săptămână și apariția lui bruscă îl amuți, trecându-i furia pe planul al doilea.

Isaiah dădu din cap către Victoria.

— Te rog, continuă, doctore Bibeau. Cred că Sean te va asculta acum.

Femeia se uită în ochii băiatului, care, deși o fulgeră cu privirea, nu zise nimic.

— Voiam să spun că, după părerea noastră, simularea Grayling stagnează, nu ne mai poate fi de folos. Animusul nu-i aici ca să te distreze. Vrem să-ți oferim o gamă întreagă de experiențe din viețile mai multor strămoși.

— De ce? întrebă Sean.

Doctorița coborî privirea către tableta ce părea să-i fie pavăză.

— E prea devreme să intrăm în detalii, dar e de-ajuns să spun că noi credem…

— De ce? repetă Sean întrebarea.

Victoria se întoarse spre Isaiah.

Directorul îi cuprinse pe amândoi într-o privire sobră.

— Putem să-i spunem. Cred că este suficient

de matur ca să facă față.

— La ce să fac față?

Victoria își ridică din nou tableta și o lipi de piept ca pe un scut.

— În sistemul tău neurologic au apărut câteva schimbări interesante. Mai ales în cortexul motor.

— În cortexul meu motor? Sean nu voia să se avânte prea departe, anticipând spusele celor doi, însă îi venea greu să nu-și facă speranțe, gândindu-se unde voiau să ajungă. Ce fel de schimbări?

— Dă-mi voie să te lămuresc, interveni Isaiah. Nu vorbim despre redobândirea abilității de a merge cu propriile picioare.

Sean se simți retrăgându-se, îndepărtându-se ușor de ei.

— Atunci despre ce vorbiți?

Victoria își drese glasul.

— Simularea Animus îți activează cortexul motor așa cum nu s-a mai întâmplat de când ai paralizat din cauza accidentului. În esență, această parte a creierului tău a simțit intens lipsa unor semnale trimise de picioarele tale. Până acum.

Băiatul privi în jos, la exoscheletul care îi susținea picioarele.

— Și ce anume face asta?

— Ne interesează mai ales ce *ar putea* face,

răspunse Isaiah. Prin Abstergo, Templierii investesc în numeroase domenii, printre care și medicina. Sperăm să putem utiliza informațiile obținute de la tine pentru o mai bună înțelegere a creierului unui pacient paralizat.

— La ce v-ar putea folosi? întrebă Sean.

— În final, răspunse Victoria, cu o privire piezișă către Isaiah, într-un anumit moment din viitor, am avea posibilitatea să creăm neuroproteze personalizate.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sean.

— În momentul de față, răspunse Isaiah, utilitatea neuroprotezelor este foarte limitată. Ai nevoie de câteva luni ca să înveți să le folosești, sunt greu de manevrat și nu le sunt de niciun folos celor cu leziuni ale măduvei spinării.

Sperăm că vom putea concepe ceva nou. Revoluționar. O proteză pe care pacientul știe deja cum s-o folosească, fiindcă a fost programată pentru sistemul său neurologic personal. Proteza va ști cum să facă parte din trupul pacientului respectiv.

Sean avu impresia că i se oprise inima, și răsuflarea, și orice altceva din corp, deși, în tăcerea din încăpere, auzea zumzetul continuu al aparatelor ce îi monitorizau organele vitale.

— Aș putea să merg din nou?

— Nu cu picioarele tale, precizează Isaiah, ci cu o proteză. Dar țin să te avertizez că suntem încă

la mulți ani depărtare de asta. Ne aflăm în etapa punerii bazelor acestui proiect științific. Momentan, *tu* ești baza proiectului.

— Și ce vreți să fac?

Victoria se apropie de el.

— Vrem să te studiem în cadrul unei game foarte largi de amintiri genetice. Să trecem în revistă toți strămoșii la care putem ajunge. De la Tommy Grayling am aflat tot ce se poate afla.

— Oh, făcu Sean.

Se atașase de polițistul uriaș mai mult decât de oricine altul. Îi învățase traseele de patrulare și se împrietenise cu colegii lui din Brigada Broadway. Fusese alături de Tommy când se luptase, când fusese rănit, când avusese inima frântă. Se retrăsese împreună cu el din forțele de poliție și-l însoțise la Londra ca detectiv al Agenției Pinkerton. Învățase multe despre sine însuși cu ajutorul și prin intermediul puterii lui Tommy.

— Mai pot intra, din când în când, în amintirile lui?

— Probabil, răspunse Isaiah. Când n-o să împiedice deloc cercetările.

— Desigur, adăugă Victoria, o să-i punem pe părinții tăi la curent cu toate astea.

De fapt, Sean n-avea nevoie să stea pe gânduri. Avea să susțină, în orice mod posibil, studiile efectuate de Abstergo. Îi venea pur și

simplu greu să se despartă de o viață pe care o simțise devenind a lui. În cele din urmă, dădu aprobator din cap, atât pentru sine, cât și ca răspuns pentru Victoria și Isaiah.

— OK, spuse. Ce urmează?

Victoria lovi cu degetul în tabletă.

— O să ne întoarcem ceva mai mult în urmă, pe linia strămoșilor tăi. Mergem în Irlanda, la sfârșitul secolului al optsprezecelea.

— OK, încuviință Sean. Să trecem la treabă.

— Excelent, zâmbi Isaiah. Sean, tu ești menit pentru fapte mărețe. Noi trei o să facem istorie.

Băiatul se simți aproape jenat când înțelese ce mult însemna pentru el să audă asta. După accident, se părea că nimeni nu mai aștepta nimic din partea lui și că, pentru orice reușită, oricât de măruntă și de banală ar fi fost în cazul cuiva capabil să meargă, era privit ca un erou. Îi plăcea să fie apreciat pentru ceva real și, mai ales, pentru ceva ce nu putea face decât el.

— Mulțumesc, spuse.

— Eu îți mulțumesc, zise Isaiah. Te las cu încredere în mâinile doctorului Bibeau. Este o persoană capabilă.

Traversă cu pași mari sala Animusului și ieși.

Sean se așeză mai bine în harnașament și aștepta răbdător ca Victoria să mai verifice o dată toate conexiunile. Femeia se îndreptă apoi spre monitoare și trecu la lucru. El rămase cu

privirea în tavan, ascultând zgomotul tastelor și întrebându-se, emoționat, cum va fi noua simulare și ce ar fi putut însemna.

— Bun, spuse Victoria peste câteva minute. Pregătesc conectarea inhibitorului parietal. Ești gata?

— Da, răspunse Sean.

Victoria veni și-i puse casca, înfășurându-l într-un giulgiu de imagine și de sunet și rupându-l de restul lumii. Prin comparație cu Animusul lui Monroe, prima utilizare a acestui aparat fusese ca o coborâre de pe cal pentru a sui într-un Ferrari.

Mă auzi, Sean? întrebă Victoria.

— Da.

Aici totul e pregătit. Tu ești gata?

Băiatul respiră adânc. Era singura parte a Animusului care nu-i plăcea, dar închise ochii.

— Sunt gata.

Încearcă să te relaxezi. Încarc Coridorul Amintirilor…

Odată, într-o vacanță, când avea cinci ani, Sean căzuse într-un râu umflat de ploile primăverii. Curentul violent îl purtase înainte ca oricine să fi reușit să-l prindă. Amintirile lui despre incident constau, în cea mai mare măsură, din relatările părinților, totuși puținul pe care îl memorase i se întipărise bine în minte: senzația de totală neputință în fața

zidului de apă parcă viu, împotriva căruia nu putea lupta, care îl rostogolea, îl trăgea în jos și-l copleșea cu desăvârșire.

Așa era și senzația creată de inhibitorul parietal.

Unchiul lui Sean pescuia în aval și reușise să-l scoată din râu. Dar unchiul nu se afla acum acolo, iar acesta nu era un râu. Torentul se afla chiar în mintea lui Sean.

Coridorul Amintirilor străluci brusc în jurul său, la început orbitor, însă stabilizându-se curând ca un cenușiu inform, ca o zi cețoasă, în care nu știi unde-i soarele.

Inserare parietală peste trei secunde, două, una...

Sean simți o undă de soc.

Capitolul patru

Grace avea aceeași perspectivă ca Sean. Sau, cel puțin, la fel cu ceea ce presupunea ea că ar gândi băiatul. Nu știa cu exactitate, fiindcă nu discutaseră niciodată clar despre asta, dar bănuia că el se afla acolo, în Cuibul Vulturului, din motive similare cu ale ei, deși probabil că legătura nu era evidentă pentru alții.

Îl urmări cu privirea în timp ce părăsea camera de zi, apoi David începu să vorbească despre simularea bazată pe amintirile

străbunicului lor, care zburase cu un avion de vânătoare Mustang P-51, făcând parte din escadronul 302, pe vremea când armata era încă împărțită după culoarea pielii.

— Puteau trimite semnale către cei de la sol cu trei lumini de sub vârful aripii drepte: una roșie, una verde și una galbenă. Băiatul zâmbi larg, apoi spuse, probabil pentru a cincizecea oară: Simulatorul desăvârșit al zborului.

— Roșu, verde și galben? întrebă Grace. Ăsta nu-i un joc pe computer. Nu suntem aici ca să ne distrăm.

— Dar e distractiv, o contrazise David. De ce trebuie să strici totul, Grace?

Fata nu-i dădu atenție decât pe jumătate, fiindcă se gândea la Sean și se uita la Natalya, care se holba la ușă, probabil tot cu gândul la el. Grace nu știa exact ce se întâmplase între cei doi, dar în apropierea ei Sean devenea nervos și tăcut Era evident că el o plăcea, însă Grace nu știa ce simte Natalya pentru el. Fata ținea atât de multe pentru ea, încât părea o broască țestoasă. Puteai să-i vezi doar capul și labele picioarelor.

Grace sorbi din cafea, lăsându-l pe David să spună vrute și nevrute, până ce ouăle din farfuria lui se răciră.

— Cum era cu rasismul? întrebă în cele din urmă Natalya.

David amuți, apoi răspunse:

— Asta mă-nfurie. Suntem provocați de câțiva piloți din escadroanele albilor, deși suntem mai buni decât ei. Dintre bombardierele pilotate de albi, unele nu ne acceptă ca escortă. Nu contează cât de bine zburăm. Oamenii își imaginează că nu putem excela ca piloți fiindcă suntem negri!

— Îmi pare rău, spuse Natalya.

David se mulțumi să încuviințeze din cap. Grace nu atrase atenția că fratele ei vorbea la persoana întâi, cu verbele la prezent. Li se întâmpla tuturor. Și pentru ea putea fi încă derutant dacă nu se străduia să nu amestece lucrurile. Presupunea că, în parte, de asta îi chema Victoria la ședințe săptămânale de terapie.

Natalya se întoarse spre Grace.

— Cum merge noua ta simulare?

David zâmbi cu un aer cunoscător.

— Grace lucrează într-o mină de aur.

Natalya înălță din sprâncene.

— Serios?

— De fapt, sunt amintirile unui negustor de aur, răspunse Grace. Trăiește în vestul Africii, în secolul al paisprezecelea. Oamenii de genul lui erau persoane importante în regatele medievale Ghana și Mali. Sau cel puțin așa spune tata.

— Ooo! exclamă Natalya. Putem face schimb

de strămoși?

— Sigur că da, răspunse Grace. (Măcar despre strămoșul Natalyei se presupunea că venise în contact cu Partea din Eden.) Aș prefera să mă ocup de scopul pentru care sunt aici.

Natalya ezită.

— Iar eu aș prefera să nu omor oameni.

Grace își dădu seama că nu era un atac la adresa ei. Era adevărat că gândul la uciderea unor oameni în simulare n-o deranja atât de mult pe cât, poate, ar fi trebuit. Însă una dintre strămoașele ei, Eliza, fusese Asasină. Victoria n-o mai lăsa să se atingă deloc de amintirile acelei femei.

— Ai cu adevărat încredere în ei? întrebă Natalya.

— În cine? zise Grace.

— În Isaiah și în Victoria.

— Știu că ne oferă ocazia să facem ceva important.

— De-asta v-ați întors?

Răspunsul era mai complicat decât un simplu „da”, însă Grace se limită la el.

La început, cu Monroe, Grace nu urmărise decât să se întoarcă acasă cu bine, și ea, și fratele ei. Pe urmă îi prinseseră Templierii, sau îi salvaseră, în funcție de perspectiva din care priveai. Agenții îi aduseseră în clădirea

Companiei Abstergo și le explicaseră totul. Cum Templierii purtaseră un război secret cu Asasinii, de-a lungul întregii istorii. Le spuseseră că misiunea Templierilor era crearea unei lumi stabile și pașnice, în care progresul putea fi încurajat.

Firește, când sosiseră părinții lui Grace și David, tatăl lor îi luase imediat pe amândoi acasă. David obiectase și o făcuse chiar și ea, într-o mică măsură. Dar așa era tatăl lor. Era sudor și fusese concediat de mai multe ori. Nu avea încredere în nicio corporație atât de mare și de bogată ca Abstergo. Imediat ce ajunseseră acasă, reîncepuseră schimburile de focuri între bande, de această dată la numai două cvartale distanță. Părinții lui Grace se străduiseră din răsputeri să-și țină familia în siguranță, însă când te afli în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, nimic nu mai contează.

De aceea, tatăl lor îi trimisese înapoi, la adăpost, în Cuibul Vulturului, și Grace se temea că, dacă David nu va începe să-și ia în serios activitatea, Abstergo îi va exclude pe amândoi din program.

— Putem începe simulările? întrebă David, cu farfuria acum goală.

— Sigur că da, răspunse Grace.

— Natalya, vii? întrebă el.

Fata clătină din cap.

— Luați-o înainte.

O părăsiră în camera de zi și se îndreptară spre clădirea Animusului. Grace îl lăsă pe David în rezerva lui, cu un tehnician, și se duse în sala ei. Specialistul se afla deja acolo, nu însă și Victoria, astfel că se văzu nevoită să aștepte.

Victoria apăru după destul de multă vreme, gâfâind ușor.

— Îmi cer scuze, Grace. Dimineața asta-i... cumva complicată. Ești gata să te aventurezi în Africa de Vest?

După așteptarea îndelungată, Grace se simțea iritată.

— Partea din Eden nu-i acolo.

— N-ai petrecut decât câteva ore în amintirile alea, sublinie Victoria. Timbuktu este un centru negustoresc important.

— Îmi pare pur și simplu pierdere de timp, obiectă Grace.

Victoria oftă și-și frecă fruntea cu degetul mare și cu arătătorul.

— Știu că ești nerăbdătoare, dar nu există nicio altă cale. Datele obținute din fișierele lui Monroe sunt incomplete. Dacă am fi avut nucleul Animusului său, am fi știut exact unde să vă trimitem.

— Deci nu l-ați găsit?

— Nu.

— Dar Owen și Javier?

— Ai fi știut dacă am fi dat de ei. Iar informațiile sigure pe care le deținem ne conduc la concluzia că unii strămoși de-ai tăi au venit în contact cu vârfurile Tridentului. Facem tot ce se poate cu ceea ce avem acum: corelații cu datele istorice și corespondență cu datele despre prietenii tăi. Ne străduim să îngustăm marja de posibilități, însă pentru asta e nevoie de timp.

Grace păși în inel și se cocoță în harnașament.

— Aș vrea să fi putut lua locul Natalyei. Ea nici măcar nu vrea să meargă acolo. Amintirile ei oferă acum cele mai multe șanse, nu-i așa?

— Recunosc, ar fi minunat dacă te-am putea trimite pe tine în amintirile ei. Dar Animusul e mai rapid, mai stabil și mai demn de încredere decât Helixul.

— Prin urmare, nu-mi rămâne decât să aștept fără să fac nimic.

— Asta nu se numește *nimic.*

— Îmi dă senzația că nu-i mai mult decât nimic.

— De ce ai senzația asta?

Grace remarcă o schimbare a posturii Victoriei când femeia ieși din rolul savantului ca să intre în cel al psihiatrului. Acum își ținea capul ușor înclinat și privirea îi era blândă, dar foarte serioasă. Însă fata n-avea dispoziția necesară pentru terapie.

— N-are importanță. S-o facem. Africa de Vest să fie! Victoria ezită.

— Ești sigură? Putem discuta despre asta.

— Mi-e bine. Grace se pregăti. Poate de data asta aflu ceva.

— Dacă ești sigură…, spuse Victoria întorcându-se lent către computere. O să aduc simularea în punctul în care ai părăsit-o ieri.

Pe urmă strânse curelele ce o legau pe Grace de exoschelet, o conectă la toate aparatele, stabili valorile standard ale semnalelor ei vitale pentru ziua respectivă și-i puse casca.

Ești gata?

— Gata.

Încărcarea Coridorului Amintirilor peste trei secunde, două, una…

În mintea lui Grace apărură brusc puncte strălucitoare și, o secundă mai târziu, stătea în familiarul gol cu forme pâcloase ce apăreau și dispăreau fără a se stabiliza vreodată sub vreo înfățișare complet recognoscibilă.

Cum te simți?

— Perfect.

Simularea e încărcată. Spune când vrei să pornească.

Grace închise ochii, așteptând izbitura de berbec a inhibitorului parietal, care avea să spargă zidul din jurul minții ei.

— Gata.

Berbecul o izbi și avu impresia că i se despică țeasta, dar senzația dispăru treptat, înlocuită de alta, foarte stranie, de plutire, de a fi în același timp pretutindeni și nicăieri. Era ca și cum între ea și lumea din jur n-ar fi existat nicio diferență. Hotarele dintre gânduri, trupul ei și materia ce alcătuia Universul deveniseră neclare.

Încărcarea personalității genetice peste trei secunde, două, una...

Zidurile din jurul minții lui Grace reapărură și întreaga apăsare a lumii își regăsi brusc locul. Fata se clătină ușor, apoi se uită în jos, spre trupul strămoșului ei.

Masireh era un bărbat zvelt. Purta sandale, robă și o eșarfă în jurul taliei, unde ținea un pumnal. O tichie îi acoperea capul și se afla în afara conștiinței lui Grace. Îl simțea așteptând și, oricât i-ar fi venit de greu, se învățase să deschidă o poartă, lăsându-l să pătrundă în gândurile ei.

Îi era deja familiar, din ziua precedentă, ceea ce-i oferea un avantaj. Îi cunoștea soția și copiii. Negoțul și lumea. De fapt, semăna mult cu tatăl ei.

Acordă-ți câteva minute în care...

— Sunt gata.

Bine. Încărcarea completă a simulării peste

trei secunde, două, una...

Cenușiul Coridorului Amintirilor se umplu de forme cafeniu-roșiatice și arămii, iar un vânt ușor împrăștie în toate părțile un nisip fin. Grace se afla pe o stradă din Timbuktu.

Clădirile din jurul ei păreau sculptate din dunele deșertului, zidurile lor netede fiind construite din cărămizi de lut și nisip. Acoperișurile erau din frunze de palmier și iarbă și, pe deasupra lor, Grace zărea moscheea, ale cărei grinzi din lemn ce susțineau minaretul păreau acele unui cactus. Căldura dogoritoare răspândită de razele soarelui făcea aerul greu de respirat.

În spatele ei se auzi mugetul unei cămile și Grace se grăbi să i se ferească din cale. Animalul căra sarea stăpânului ei, care devenise o marfă profitabilă, dar nu pe măsura aurului cu care făcea negoț Masireh.

Grace îi cedă lui controlul și bărbatul își continuă drumul către întâlnirea cu un negustor din Marrakech. Spera să-și facă astfel o nouă relație. Ar fi căpătat acces mai bun la negoțul cu spaniolii și cu alte regate ale kafirilor din nord. Mulți se împotriveau negoțului cu evreii și cu creștinii, însă pragmatismul lui Masireh îi tempera propriul zel religios.

Trecu prin piața bunurilor de lux și se opri să admire un val de mătase fină, din Persia.

Materialul roșu îi aluneca printre degete aproape ca apa și-și puse în gând să-l cumpere la întoarcerea acasă.

Negustorul din Marrakech poposise la un han de la marginea orașului și, cu toate că ar fi fost mult mai cuviincios să vină acasă la Masireh, ofensa putea fi trecută cu vederea în interesul negoțului.

Hangiul îl întâmpină pe Masireh și-l conduse în spatele clădirii, unde negustorul străin și o parte dintre oamenii săi se instalaseră într-un pavilion auxiliar.

— Îl cunoști? întrebă proprietarul hanului, îngustându-și ochiul stâng.

— Am auzit de el, răspunse Masireh și se îndreptă spre locul întâlnirii.

Negustorul era un bărbat voinic, într-o robă dintr-un material splendid, avea pielea mult mai deschisă la culoare decât Masireh și o barbă lungă.

— Pace ție! spuse Masireh apropiindu-se.

— Bine ai venit, sunt onorat, răspunse negustorul, apoi îl invită să se așeze pe o pernă frumoasă. Am auzit de bunul tău renume, deopotrivă în privința calității aurului și a onestității negoțului.

— Mă onorezi peste măsură, răspunse Masireh.

Oamenii străinului se îndreptară spre

marginile pavilionului și rămaseră pe laturile și în colțurile lui, formând un cerc. Asta nu păru să-l supere pe Masireh, dar Grace avu o vagă presimțire neplăcută.

— Te rog, spuse negustorul, arătând către un ibric de pe vasul cu jăratic. Îngăduie-mi să-ți ofer un ceai.

Masireh înclină capul.

— Mulțumesc.

Negustorul turnă, iar el bău și, în următoarea oră, conversația lor se învârti pe lângă adevăratul motiv al întâlnirii; discutară despre recenta călătorie a negustorului sosit din Marrakech și despre impresia pe care i-o făcuse. Abia după ce fierseseră de trei ori frunzele de ceai, trecură la ceea ce-i interesa cu adevărat.

— Ai cumpărători regulați? întrebă Masireh.

— Da, răspunse negustorul. Și sunt nerăbdători să încheie o înțelegere cu mine ca să dobândească aurul tău.

— Iar eu sunt nerăbdător să fac negoț cu ei.

— Au o singură pretenție, asupra căreia stăruie îndeosebi.

Masireh se aplecă spre interlocutorul său.

— Și care-i aceea?

Străinul șovăi.

— Am încredere în tine, Masireh. Mă doare că trebuie să ți-o spun, însă cumpărătorii mei vor să fie siguri că rezerva ta de aur e pe

măsura nevoilor lor. Nu le-ar fi de niciun folos dacă minele tale ar secătui mâine, obligându-i să caute aur altundeva.

— Nu văd în asta o ofensă, zise Masireh. Și te asigur că minele mele vor continua să ofere aur mult timp după moartea mea, iar nepoții mei se vor întâlni cu ai tăi din același motiv care ne-a adus pe noi aici.

— Eu unul te cred. Dar cumpărătorii mei insistă să văd eu însumi minele.

Grace avu o nouă presimțire sumbră, de data asta împărtășită de Masireh. Bărbatul se foi pe perna care începuse să nu mai fie la fel de confortabilă. Și aerul din pavilion se încinsese, deși stăteau la umbră.

— Mă tem că nu-i cu putință, spuse el. Locurile unde se află minele negustorilor Wangara sunt secrete păzite cu strășnicie. Cred că știi asta.

Celălalt încuviință.

— Bineînțeles. Și nu ți-aș cere așa ceva, dacă mi-aș putea convinge în alt fel cumpărătorii.

— Atunci vor fi dezamăgiți, spuse Masireh clipind.

Vederea începuse, cumva, să i se împăienjenească, poate fiindcă strălucirea soarelui era prea puternică. Grace știa că adevărul era altul și, dacă ar fi putut, l-ar fi

ridicat în picioare și l-ar fi scos de acolo cât mai repede. Dar presupunea că, dacă ar fi procedat așa, ar fi schimbat amintirea, provocând desincronizare și, în final, ieșirea din simulare. Deoarece inhibitorul parietal îi bombarda creierul, desincronizarea era o experiență extrem de neplăcută.

— Nu pot face nimic ca să te conving? întrebă negustorul.

— Nimic.

Masireh avu senzația că cineva îi înfășurase o pătură în jurul capului și, deși Grace ar fi vrut să țipe, cuvintele ieșiră foarte lent dintre buzele lui.

— Sper… că nu-i un… obstacol… insurmontabil.

Străinul îi zâmbi.

— Cred că putem ajunge la o înțelegere.

Masireh se uită în cana lui goală și înțelese abia atunci că fusese drogat. În timp ce se prăbușea fără vlagă, văzu cum umbrele oamenilor negustorului îl împrejmuiau, apoi umbrele acelea îl înghițită.

***

— Și-a pierdut cunoștința, spuse Grace, plutind într-un vid mai întunecos decât Coridorul Amintirilor.

Da, așa e, răspunse o voce nefamiliară.

— Cine ești?

Anaya. Sunt tehnician. Ne-am cunoscut. Doctorul Bibeau este pentru moment cu Natalya. Te simți bine?

— Perfect, răspunse Grace. Nu trebuie decât să așteptăm un minut.

Mai trecuse prin așa ceva. Când strămoșul ei dormea sau își pierdea cunoștința, simularea cădea într-un soi de neant, dar, fiindcă în Animus timpul se scurgea mai iute, starea aceea nu dura niciodată prea mult. Numai că acum Grace își făcea griji pentru Masireh și era nerăbdătoare să afle ce se întâmplase.

Se pare că își revine, anunță Anaya.

Grace se concentră asupra reintrării în simulare și cerul strălucitor al nopții, împănat cu stele, alungă curând fumul cenușiu. Calea Lactee i se întindea deasupra capului și fata își dădu seama că Masireh stătea culcat pe spate. Își deschise din nou ușa minții și-l lăsă să preia controlul.

Masireh încercă să se salte în capul oaselor, însă descoperi că avea mâinile și picioarele legate. Mișcarea păru să atragă totuși pe cineva către el. Nisipul deșertului șoptea sub sandalele celui care se apropia și, o clipă mai târziu, negustorul apăru deasupra lui.

Mânca și continuă să mestece pentru câteva

clipe.

— Sunt sigur că știi ce urmează, spuse el într-un târziu.

— Mă eliberezi și te-ntorci cu coada între picioare la Marrakech, să dai ochii cu cumpărătorii tăi dezamăgiți, răspunse Masireh.

Negustorul râse.

— Nu există niciun cumpărător. Știi asta.

Masireh îi zâmbi.

— Da, știu.

— O să mă duci la minele tale.

— Nu, n-o să te duc.

— Atunci o să te ucidem.

— N-aș fi primul wangaran care moare astfel. Și n-o să fiu nici ultimul.

Grace simți inima lui Masireh bătând cu putere, deși el se străduia să-și păstreze calmul exterior. N-avea idee unde se aflau, dar, ținând seama de întunecimea nopții, zăcuse fără cunoștință multe ore și era posibil să-l fi dus la mulți kilometri depărtare de Timbuktu. După ce-l dragaseră, rulaseră pur și simplu un covor în jurul lui și-l aruncaseră pe spinarea unei cămile. Soția lui se întreba probabil unde era. Și fiii lui îl căutau pesemne prin oraș.

— Nu vei mai putea intra niciodată în Timbuktu, spuse el. Unde-o să vinzi aurul?

— Am tovarăși de negoț, răspunse celălalt. Îmi va fi ușor.

— Mă-ntreb dacă ei știu că au de-a face cu genul de om capabil să drogheze ceaiul altuia.

— Asta nu contează. Aurul e aur. Iar tu o să ne duci la minele tale. N-o să ți-o cer din nou.

— Atunci ai început să-nveți, ripostă Masireh.

Negustorul scoase din robă un pumnal pe care Masireh îl recunoscu; era al său. Pe urmă, celălalt se aplecă și-i trecu ascuțișul lamei peste obraz. O crestătură rapidă, nepăsătoare, și Masireh simți mai întâi curgerea fierbinte și lipicioasă a sângelui său, apoi durerea.

— N-o să-ți ofer o moarte ușoară, spuse negustorul.

— E moartea vreodată ușoară? întrebă Masireh, atingând cu limba colțul gurii, pe unde i se prelingea sângele.

Grace simți gust de fier.

— Recunosc că ești mai curajos decât m-așteptam, spuse negustorul.

Masireh nu răspunse. De fapt, nu se considera curajos și tânăra îi simțea groaza, deși se străduia să se convingă că va supraviețui. Supraviețuise cu siguranță, pentru că altminteri experiența aceea de viață n-ar fi ajuns în memoria genetică. Însă cum avea să se descurce?

— Mă duc să trag un pui de somn, adăugă negustorul. Dar nu cred că tu vei dormi. O să-ți

petreci noaptea gândindu-te la ce te așteaptă, iar mâine-dimineață o să-ți fac ceva mult mai rău, dacă n-o să mă duci la minele tale.

— Cât va trebui să reflectez? întrebă Masireh.

— Mai sunt cinci ore până răsare soarele. Timp din belșug.

Înainte ca Masireh să mai spună ceva, cel care îl luase prizonier se îndepărtă. Fiindcă tocmai aflase cu ingeniozitate ce oră era, putea să afle în scurt timp și unde se afla. Privi cerul înstelat. Nimeni nu traversează întinderea schimbătoare a deșertului fără o hartă care rămâne neschimbată. Se părea că ajunseseră la vreo șaisprezece kilometri distanță de oraș și se îndreptau spre vest, către bazinul fluvial unde se găseau bogățiile pământului.

Masireh își încercă din nou legăturile, dar constată că nu cedau câtuși de puțin, iar funiile începuseră să-i muște încheieturile. Își întinse gâtul în toate direcțiile și descoperi că era legat de țăruși înfipți în pământ. Nicio șansă de evadare.

Negustorul și oamenii lui făcuseră tabăra la câțiva metri depărtare, însă nu înălțaseră corturile. Stăteau întinși în jurul focului și murmurul vocilor le era întrerupt la răstimpuri de câte un hohot de râs, iar cămilele țineau adăpost de vânt. Masireh privi iarăși cerul și

înălță o rugăciune către Allah, apoi Grace îl urmă pas cu pas când păru să-i treacă de hotarele minții, intrând în propriile ei gânduri.

Capitolul cinci

După plecarea lui Grace și a lui David, Natalya își prelungi micul dejun cât mai mult cu putință, atât de mult, încât începu să se întrebe dacă Isaiah sau Victoria vor veni cumva s-o caute. Dar nu apăru niciunul și, în cele din urmă, oftă și se îndreptă cu pași înceți spre sala Animusului, oprindu-se să admire copacii și să respire aer curat dintr-un balconaș cu ușa descuiată.

Lumina piezișă a dimineții răzbătea printre vârfurile copacilor, iar o adiere ușoară le legăna parcă în ritmul unei melodii. Ceva blând, ca a treia parte din *Pinii din Roma,* poemul simfonic al lui Respighi, o piesă care îi plăcuse întotdeauna tatălui ei. Închise ochii, savură mireasma aerului și simți frigul zbârlindu-i firișoarele de păr de pe brațe. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să coboare din balcon și să fugă prin pădure, în jos pe munte. De ce avea senzația că ar fi fost o evadare? De fapt, nu era prizonieră acolo. Niciunul nu era.

Tocmai asta făcea totul atât de derutant.

Monroe spusese că Templierii sunt

necruțători și nu li se putea acorda încredere. Că doreau să domine și să controleze lumea, reprimând liberul-arbitru. Însă până atunci nu se întâmplase asta. Natalya era acolo fiindcă văzuse privirile părinților ei când Isaiah le vorbise despre recompensa materială. Mama și tatăl ei n-ar fi obligat-o niciodată să rămână, dar participarea fetei la „proiectul de cercetare” al Corporației Abstergo însemna că nu mai erau nevoiți să muncească din greu atât de mult, fără a mai pune la socoteală „beneficiile educaționale” pe care le întrezăreau, așa că-i asigurase că dorea să rămână, deși nu era deloc sigură.

Când se gândea la simularea bazată pe amintirile lui Bayan, aproape că-și dorea să-i fi lăsat s-o ia acasă.

Cineva bătu în ușa de sticlă din spatele ei și Natalya se răsuci. Isaiah stătea de cealaltă parte a ușii închise și gesticula ca și cum i-ar fi cerut permisiunea să i se alăture.

Ea dădu aprobator din cap, iar el ieși pe balcon, respirând adânc pe nas.

— Am avut grijă să existe multe locuri ca ăsta în Cuibul Vulturului, rosti bărbatul. Oaze de calm, pentru reflecție și contemplare.

— E frumos, spuse Natalya.

Isaiah veni lângă ea și se aplecă în față, cu brațele sprijinite pe balustradă.

— Mă întrebam dacă azi vei dori să stai departe de Animus.

Natalya nu răspunse.

— E firesc, continuă el. Cred că ieri am fost cam nerăbdător, că te-am presat. Dacă a fost într-adevăr așa, îmi cer scuze.

Ea ridică din umeri.

— Ai nevoie de o zi liberă?

Tânăra căzu pe gânduri, ușor surprinsă fiindcă Isaiah îi oferise o asemenea posibilitate. Înțelese însă repede că, dacă ar fi acceptat, recompensa n-ar mai fi fost aceeași și n-ar fi făcut decât să îngreuneze situația.

— Pot s-o fac, spuse într-un final.

Isaiah dădu din cap.

— Bine, atunci vino când te simți pregătită.

Îi întoarse spatele și reintră în clădire, lăsând-o singură pe balcon.

După câteva minute, Natalya îl urmă și ajunse curând în sala Animusului ei. Nici Isaiah, nici Victoria n-o așteptau și i se păru ciudat, având în vedere câtă importanță păruseră să acorde simulării în ziua anterioară. Poate că a treia Parte din Eden apăruse în simularea altcuiva. Asta i-ar fi fost de folos, căci ar fi împărțit cu altcineva presiunea ce o apăsa.

Victoria apăru după o vreme, scuzându-se că o lăsase să aștepte. Aparent, atât Sean, cât și Grace avuseseră nevoie să li se acorde mai

multă atenție ca de obicei. Natalya se gândi să-i întrebe pe cei doi ce se întâmplase.

Doctorița o fixă cu compasiune profesională.

— Ești pregătită?

— Da.

— Treci prin ceva asemănător cu TSPT-ul, spuse Victoria. Tulburare de stres posttraumatic…

— Știu ce este, o întrerupse Natalya.

Și poate că trecea într-adevăr prin așa ceva. În noaptea precedentă, se trezise la ora trei, transpirată, cu gândul că tocmai explodase o bombă a dinastiei Song.

— Experimentezi trauma pe două niveluri. Atât pe nivelul de observator, cât și pe cel de supraviețuitor, al strămoșului tău. Poate discutăm despre asta mai târziu.

Natalya aprobă din cap.

— Poate.

— E important să m-anunți dacă simți ceva… neobișnuit, orice ar fi. Mai exact, dacă se întâmplă în afara simulării.

— De exemplu?

— Flashbackuri. Vise ce par reale. Genul ăsta de lucruri. OK?

Pentru Natalya, toată conversația aceea păru neliniștitoare.

— OK.

— Natalya. Victoria se așează astfel încât s-o

privească drept în ochi. Eu... eu am cu adevărat în vedere binele tău. Sper că știi asta.

Neașteptatul zel al doctorului Bibeau o tulbură și mai mult.

— Mulțumesc, spuse fata, dar cuvântul sunase ca o întrebare.

— Eu am trecut cândva prin momente foarte grele. Le-am depășit mulțumită Templierilor. Te putem ajuta. Ține minte asta. Femeia se îndepărtă. Și acum să te readucem în simulare.

Victoria se așeză în fața computerului și Natalya se cocoță în harnașamentul din centrul inelului Animusului. Câteva minute mai târziu, un baros electromagnetic trecu la lucru în partea din spate a capului ei și în scurt timp își împărțea deja scena minții cu Bayan, care se pregătea să atace frontal fortăreața inexpugnabilă. Fata își aminti zicala despre o forță de neoprit care întâlnește un obiect de neclintit și se întrebă cum avea să se încheie scenariul.

Se uită în jurul său, la *jagunul* lui Bayan, adunat acum lângă zidurile de apărare, alături de alți trei sute de războinici pregătiți să atace poarta cetății sub comanda lui Wang Dechen, și se concentră asupra strămoșului ei din mai multe motive. Nu-și dorea suferința desincronizării, dar, mai presus de asta, nu voia să fie în niciun fel părtașă la măcelul care urma.

Bayan preluă comanda, regrupându-și oamenii numai prin gesturi, fără să scoată vreun sunet. Tactica lui Wang Dechen depindea de luarea prin surprindere a războinicilor *song,* iar Bayan spera că în noaptea aceea hoarda va străpunge dispozitivul de luptă al inamicului.

În ciuda orei târzii, aerul nu se răcorise și sudoarea umezea căptușeala din mătase a armurii lui Bayan. Timpul se scurgea încet în așteptarea ordinului de atac al lui Wang Dechen.

Generalul își inspecta trupele. Nu era călare, deoarece caii ar fi atras atenția războinicilor *song* asupra apropierii lor, așa că un atac pedestru silențios avea să aducă oastea în fața porților. Nu trebuia decât s-aștepte apusul lunii.

Bayan îl remarcă pe comandantul unui *arban* de alături, un bărbat pe care-l cunoștea, și-și aduse aminte că Chen Lun lupta sub ordinele lui. Îl căută cu privirea pe *tangut* și văzu că era la fel de înspăimântat ca mai înainte.

Dincolo de disprețul lui Bayan, Natalya nu putea decât să-l compătimească pe Chen Lun. Se simțea la fel ca războinicul acela și nu voia să ia nicidecum parte la așa ceva, deși îi erau cunoscute și mintea lui Bayan, și lumea care o modelase. Știa de Tengri, Cerul-Tată, și de Eje, Pământul-Mamă, care îi trimiseseră pe mongoli în afara stepelor, să cucerească lumea. Simțea

certitudinea lui Bayan, convingerea lui că, dacă zeii nu doresc cucerirea aceea, domnia Marelui Han se va încheia. Natalya înțelegea, dar asta nu însemna și că putea să accepte.

Înainte de apusul lunii, nori deși acoperiră stelele și începătoșară lumina astrului. Wang Dechen dădu ordinul și steagurile de semnalizare se înălțară, transmițându-l în tăcere tuturor oștenilor. Hoarda se puse în mișcare, părăsind siguranța zidului de apărare, și mărșălui silențios la adăpostul copacilor.

Când ajunseră la poalele muntelui, Wang Dechen dădu un alt ordin, apoi steagurile de semnalizare le făcură tuturor cunoscută comanda de oprire. Aceleași steaguri cerură apoi să înainteze pedestrimea, din care făcea parte unitatea lui Bayan, urmată de arcași, și urcușul începu.

Bolovanii și arborii de pe coasta muntelui îi împiedicau să-și păstreze formația obișnuită. Când ajunseră lângă zidul exterior, din piatră, al cetății, luna încă nu reapăruse, iar Bayan știu că Tengri era de partea lor.

Steagurile trimiseră până în prima linie alt ordin al lui Wang Dechen și, supunându-se, pedestrimea se pregăti de asalt, iar arcașii își încordară arcurile. Bayan simți focul rece al bătăliei arzându-i brațele și picioarele, iar Natalya își dori să poată scăpa cumva din

închisoarea propriei sale minți, pe care o împărțea cu el.

Zeci de aruncători bine antrenați făcură un pas în față, cu cârlige și funii, și, cu grația și precizia păstorilor care-și prind oile, le aruncară către culmea zidului, unde cârligele se înțepeniră în piatră.

Aruncătorii se retraseră, iar luptătorii din linia lui Bayan înaintară către funii, de care se prinseră, proptindu-și tălpile de zid. Pe urmă începură să urce încet pe suprafața verticală, în timp ce arcașii țineau arcurile încordate și urmăreau cu atenție meterezele de pe care santinelele ar fi putut da alarma.

Înainte de a prinde el însuși o funie în mâini, Bayan se asigură că toată unitatea lui începuse escaladarea. Pedeapsa pentru dezertare era moartea și adesea n-o primea doar fugarul, ci și comandantul său. Primii războinici încă nu ajunseseră pe culmea zidului, însă aveau să fie acolo cât de curând, așa că Bayan își puse tălpile cizmelor pe pietrele pe alocuri alunecoase din pricina mușchiului care le acoperea.

Se ridicase la trei metri deasupra pământului când un oștean căzu din înalt, țipând. Bayan își coborî nedumerit privirea către el și, de-o parte și de alta, alți cinci luptători picară de pe funii, izbind pământul cu zgomote surde.

La mică distanță de cizma lui stângă, o săgeată lovi zidul, producând scântei la contactul metalului cu piatra. Nu venise nici dinspre arcașii mongoli, nici de sus. Sosise dintre copacii din nord-vest.

Bayan se uită într-acolo și mai degrabă auzi decât văzu, în lumina slabă, norul de săgeți ce se îndreptau spre ei spintecând aerul, apoi jumătate dintre cei agățați de funii se prăvăliră străpunși și urlând. Erau mulți și cădeau unii peste alții cu trosnete de oase rupte. O clipă mai târziu, asupra mongolilor începu să plouă cu săgeți și de pe culmea zidului.

Ordinul lui Wang Dechen răsună, acoperind zgomotele muribunzilor:

— Reveniți în formație!

— Retragere către Wang Dechen! le strigă Bayan oamenilor săi.

Simțind deja miros de sânge, sări pe pământ în șuierul săgeților.

Diavolii *song* aflaseră cumva de înaintarea Hoardei și o încercuiseră în afara zidului. Bayan se adăposti în spatele unui morman de trupuri neînsuflețite și văzu, lângă mâna dreaptă, ochii căscați spre cer ai lui Chen Lun. Își întoarse privirea de la chipul însângerat și scrută pădurea în căutarea atacatorilor, până când ultimul dintre oamenii săi ajunse pe pământ, apoi se repezi împreună cu ei către locul mai

sigur dintre copaci.

Pădurea le oferea oarecare acoperire, dar săgețile trase de pe zid și din codrul întunecat din stânga se mai implântau din când în când în carne.

Bayan le ordonă luptătorilor să rămână pe poziție, apoi plecă în căutarea lui Wang Dechen. Îl descoperi la mică distanță, încruntat, cu o pată de sânge pe coif.

— Numărul nostru s-a redus cu cel puțin o treime, spuse Bayan.

— Câteva funii încă atârnă pe zid. Wang Dechen arătă cu degetul printre copaci. Dacă arcașii noștri i-ar sili pe dușmani să se retragă de pe metereze, câțiva dintre noi ar putea ajunge pe coama zidului.

— Și dușmanul din flanc?

— Ia-ți oamenii și mergi acolo. Atacați și atrageți săgețile asupra voastră.

— Am înțeles, generale.

Încă se întreba cum de reușise manevra războinicilor *song,* însă nu era momentul potrivit pentru căutarea răspunsului.

Se întoarse la războinicii lui și, după o scurtă căutare, zări trei comandanți de *arban* și le porunci să-i adune pe toți oamenii din unitățile lor pe care-i puteau găsi. În câteva minute avea strânși douăzeci de oșteni, un număr nu foarte mare, dar suficient pentru scopul generalului.

Noul obiectiv i se părea Natalyei o misiune sinucigașă, însă Bayan nu șovăia și ea îi admiră curajul, deși îi dezaproba faptele.

Pe când se furișa spre arcașii dușmani, Bayan își dori să reapară luna. Hoarda pierduse avantajul surprizei, iar întunericul le era acum favorabil războinicilor *song,* care cunoșteau terenul.

Comandantul își scoase fără zgomot sabia. Avea palmele reci, ude fie de apă, fie de transpirație, fie de sânge, sau poate de toate trei laolaltă. Și soldații lui își pregătiră armele și acoperiră distanța fără să clintească nicio frunză, până când zăriră primul arcaș. Stătea în spatele unui copac, o umbră cu un arc. Noaptea și pădurea îi ascundeau pe ceilalți, dar se aflau cu siguranță în apropiere.

Bayan le ordonă pe tăcute luptătorilor lui să se răsfire în evantai, pentru a crea impresia că sunt mai mulți, și, după ce se împrăștiară suficient, dădu semnalul.

Toți cei douăzeci de oameni urlară, sfâșiind brusc tăcerea, apoi se năpustiră. Arcașul *song* se răsuci. Comandantul îl atacă și-l străpunse cu sabia, țintuit de privirea lui șocată. O clipă mai târziu, spre mongoli se traseră săgeți prost țintite. Asta însemna că Wang Dechen putea lua din nou cu asalt zidul, fără să fie stânjenit din flanc.

Bayan și oștenii lui se aplecau și alergau șerpuind printre copaci, când năpustindu-se, când retrăgându-se, fără a fi nicio clipă ținte ușoare pentru dușmani. Când zări alt arcaș care trăgea la întâmplare, Bayan făcu un ocol larg și se repezi spre el, dar se trezi atacat de o umbră.

Se feri de lovitura de pumnal și se răsuci să-și înfrunte noul potrivnic în timp ce luna umplu brusc spațiul dintre ei, căci norii tocmai se risipiseră. Văzu un om vârstnic, un veteran cu chip brăzdat de lupte, însă, cu coada ochiului, observă că primul arcaș înălțase o săgeată.

Se lăsă în jos din reflex, apoi apăru unul dintre oamenii săi și începu o luptă corp la corp cu arcașul. Bayan se întoarse spre bătrânul soldat tocmai când acesta îl ataca și pară cu greu o nouă lovitură de cu pumnal, folosindu-și sabia. Dușmanul se retrase fără să-i lase timp să răspundă cu o lovitură.

Fu rândul lui Bayan să atace și sabia lui ajungea mai departe. Numai că veteranul se dovedi extrem de agil, ferindu-se de lamă în repetate rânduri și apropiindu-se destul de mult ca să riposteze. Fiindcă îi despărțea o distanță așa mică, Bayan observă că adversarului său îi lipsește o mare parte din urechea stângă.

O neașteptată lovitură înverșunată l-ar fi costat pe Bayan brațul, dacă armura n-ar fi preluat cea mai mare parte din forța izbiturii.

Gemu și înțelese că războinicul bătrân era mai bun decât el, totuși refuză să se retragă, fără să-i pese că asta ar fi putut însemna moartea.

Se feri și se trase înapoi, pregătindu-se pentru o nouă lovitură și...

O explozie zgudui pământul și o lumină orbitoare umplu pădurea. Cetatea își dezlănțuise artileria asupra lui Wang Dechen, iar Bayan știu că bătălia era pierdută.

Veteranul profită de momentul de neatenție ca să atace, însă Bayan se așteptase la asta și era pregătit. Se feri, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere, atrăgându-l spre el pe bătrân, apoi se răsuci cu sabia întinsă și i-o împlântă în coastă până la plăsele. În mintea ei, Natalya vru să țipe.

Lovitura fusese letală. Veteranul muri aproape instantaneu și Bayan își smulse sabia din trupul căzut.

Sunetul cornului care anunța retragerea răsună printre copaci. Bayan își chemă oamenii și renunțară la luptă, îndreptându-se spre grosul Hoardei urmăriți de săgeți răzlețe. Când ajunseră la prima linie, Bayan descoperi că acolo domnea haosul. Copaci prăvăliți ardeau, înălțându-și spre cer flăcările și fumul, războinicii alergau în toate părțile, iar unii se îngrămădeau, înconjurând ceva căzut la pământ.

Când ajunse destul de aproape, Bayan văzu că-l protejau pe Wang Dechen. Generalul avea răni cumplite: de-a curmezișul pieptului, armura avea o tăietură neregulată, care continua adânc în carne, iar de undeva din cap îi curgea sânge.

— Ajutați-mă! strigă Bayan, deși știa că oricare dintre cele două răni putea fi fatală. Trebuie să-l ducem la adăpost!

Doi oameni se aplecară să-l ajute. Hoarda se retrăgea deja, alergând în josul muntelui. Nicio forță *song* nu părăsi adăpostul fortăreței ca să-i urmărească. Păreau să știe că retragerea mongolilor nu era definitivă, fapt pentru care, de data asta, Bayan se simți recunoscător.

Când se apropiară de zidurile de apărare, mesagerii îi zăriră și alergară în tabără, astfel că, în momentul când ajunseră la cortul generalului, șamanul îi aștepta înăuntru, purtându-și masca și coroana de pene. Le porunci să-l pună pe general pe pământ, în fața lui, îi scoase armura și hainele și-i tratã rănile, rostind tot timpul incantații și invocând zeii și spiritele strămbunilor.

— Trebuie să despicați burta unui bivol și să-l puneți înăuntru! spuse în cele din urmă.

Mai mulți războinici se grăbiră să iasă din cort și câteva minute mai târziu Bayan auzi, în imediata sa apropiere, mugetul unui bivol. Pe urmă îl ajută pe șaman să-l scoată pe general

afară. Animalul zăcea deja pe-o parte, fără viață, cu beregata tăiată. Se adunaseră foarte mulți războinici, iar alt comandant își scoase sabia și despică pântecele bovinei, ale cărei intestine se împrăștiară pe pământ. Priveliștea o umplu pe Natalya de o groază diferită de cea din timpul luptei. Era un amestec de repulsie și de perplexitate desăvârșită, deși știa că, pentru Bayan, ritualul nu era absolut deloc bizar.

— Wang Dechen! strigă o voce.

Toți se întoarseră și-l văzură pe Marele Han apropiindu-se în grabă, în armura sa de aur. Războinicii se înclinară adânc în fața lui, trăgându-se imediat în părți, ca să-i facă loc. Fiul lui de șaisprezece ani, Asutai, îl însoțea.

— A fost rănit de artileria *song,* Mărite Han, spuse Bayan, și el cu capul plecat.

Möngke se opri lângă general.

— Ajută-mă.

Fără să șovăie, Bayan întinse mâinile și, împreună cu șamanul și cu Marele Han, îl împinse pe Wang Dechen în pântecele bivolului. Pe urmă, șamanul își continuă incantațiile și începu să bată în tobă și să danseze.

— Dacă-l pierd pe el, mi-aș pierde și mâna stângă, și pe cea dreaptă, spuse Marele Han.

Strămoșul Natalyei nu era sigur că Möngke i se adresase lui, așa că rămase cu capul plecat și păstră tăcerea, cu brațele pline de sângele

animalului.

Însă Hanul se întoarse spre tânărul războinic.

— Ai fost acolo?

— Cred că știu ce s-a întâmplat, stăpâne.

— Povestește-mi.

Bayan înălță capul.

— Apărătorii *song* ai cetății au știut că venim. Cumva, au ajuns în flancul nostru în afara porții, iar noi n-am avut habar până n-a început să plouă cu săgeți. Wang Dechen a încercat să lanseze al doilea atac, dar a fost rănit de focul de tun.

Möngke dădu din cap, cu tot trupul tremurându-i de o furie înspăimântătoare.

— Duceți-l în templul din Jin Yun! strigă, îndepărtându-se mânios.

Bayan se întoarse din nou spre general. Ritmul tobei șamanului devenise frenetic. Ghemuit, bărbatul dansa și scutura nebunește din cap. Mulțimea adunată îl privea, sperând și rugându-se, în timp ce câțiva oameni aduseră o căruță în care așezară bivolul cu generalul în el, apoi porniră spre sud, către templu.

Natalya simți îndoielile lui Bayan, primele incertitudini de când începuse simularea. Poate că zeii se întorseseră împotriva Marelui Han, de aceea i-l luau pe cel mai bun general. Probabil nu erau mulțumiți de el, fiindcă rămăsese în

locul ăsta fetid în timpul lunilor fierbinți de vară. Se zvonea că unii îl sfătuiseră să n-o facă, însă Möngke nesocotise cu dispreț poveștele. Aparent, fusese pedepsit pentru aroganța lui. Trebuia să existe un răspuns. Trebuia să existe un motiv.

Toate astea, plus alte neliniști îl chinuiau pe bărbat. În mod deosebit, nu știa de unde apăruseră arcașii *song* și întrebarea aceea refuza să se lase ignorată.

Însă, pe moment, plecă să-l caute pe Boke, ca să-i dea raportul, după care să-și adune oamenii, să vadă pe care îi pierduse.

Cum te simți? întrebă pe neașteptate Victoria. La auzul vocii, pe Natalya o inundă un val de recunoștință. *Ai nevoie de o pauză?*

— Te rog, șopti fata.

Numai așa putea să scape de sângele de pe mâini.

Capitolul șase

În subsolul înfiorătoarei case a Asasinilor, Owen se ridică în picioare, arătând către noul Animus.

— Vreți să mă trimiteți în China?

— Da, răspunse Rebecca. În anul 1259. Templierii au recuperat din datele lui Monroe ceva care i-a făcut să creadă că Möngke-Han a

avut o Parte din Eden.

— Möngke-Han? repetă Javier.

Rebecca se întoarse spre el.

— Nepotul lui Gingis-Han. Bunicul lui a fost asasinat de Qulan Gal.

Javier își încrucișă brațele.

— Când spui asasinat...

— A fost unul de-al nostru, completă Griffin.

— Datele lui Monroe au sens, continuă Rebecca. Imperiul Mongol a continuat să se extindă după moartea lui Gingis-Han. A înglobat părți din Rusia și din Persia. Mongolii ajunseseră la porțile Europei și pe atunci aproape toată lumea îi credea trimiși direct din infern, ca pedeapsă a lui Dumnezeu. Este logică presupunerea că hanii se bucurau de un mic ajutor din partea unei tehnologii incredibil de avansate, pe care probabil nici nu puteau s-o înțeleagă.

— Nici măcar nu știam că am strămoși chinezi, spuse Owen.

Asasina încuviință din cap.

— Majoritatea oamenilor ar avea o mare surpriză, dacă ar ști ce ascunde ADN-ul lor și cât de interconectați suntem toți. Se pare că Gingis-Han are șaisprezece milioane de descendenți în viață.

— Și ce s-a întâmplat în 1259? întrebă Javier.

Rebecca se îndreptă spre masa de ședințe

cu tăblia din sticlă. Când o atinse, apăru o hologramă, așa cum se întâmplase cu masa lui Monroe din depozit. Lui Owen i se părea că de atunci trecuse foarte mult timp.

Imaginea aflată acum în fața lor înfățișa Pământul, pe care era evidențiată o zonă din sudul Chinei.

— În 1259, Möngke-Han a atacat una dintre ultimele fortărețe ale Imperiului Song. Rebecca le indică un punct care clipea pe glob. Un loc numit Diaoyu Cheng, sau Orașul Pescarilor. O fortăreață impresionantă. Möngke-Han a murit în cursul asaltului, ceea ce a oprit expansiunea Imperiului Mongol.

— Prin urmare, dacă el a avut unul dintre vârfurile Tridentului…, interveni Griffin.

— Obiectul s-ar putea afla acolo, completă Rebecca. Cel puțin vom începe căutarea în acel loc și în acel moment.

Owen se apropie de hologramă și o studie.

— Așadar va fi ca la New York. Intru în Animus ca să-ncerc să găsesc obiectul, sau ca să deduc unde a ajuns.

— Exact, confirmă Asasina. Ești gata?

— Sigur, răspunse Owen.

— Și eu? întrebă Javier.

Rebecca se uită la el.

— Deocamdată aștepți.

— Aștept? băiatul se încruntă. Nu pot face

nimic?

— Nu, răspunse ea. Nu acum.

Javier era vizibil nemulțumit, dar, dacă situația ar fi fost invers, nici Owen n-ar fi fost încântat. În privința asta nu se putea face nimic.

— Cum a dedus Monroe totul? întrebă Griffin.

Rebecca schimbă hologramа și le arătă o imagine cu spirala dublă a ADN-ului.

— Tridentul n-are nimic magic. Este aplicația unei tehnologii. O tehnologie foarte, foarte avansată, totuși tehnologie. Se pare că vârfurile emit o formă neobișnuită de energie, o radiație care interacționează cu ADN-ul uman. Lasă în urmă o amprentă, un marcaj genetic transmis urmașilor. Noi nu știm în ce constă marcajul acela, dar se pare că Monroe a aflat. Și vor afla și Templierii. E numai o chestiune de timp.

— Radiație? întrebă Owen. Mi-a modificat ADN-ul?

— Așa s-ar părea, răspunse Rebecca. Încă facem cercetări.

— Aș vrea să fie Monroe aici, să-mi explice, zise Owen. Încă nu știa ce să creadă despre Monroe. Nu știa cine era și ce urmărea.

— Și eu aș vrea să schimb o vorbă cu el, spuse Griffin amenințător.

Rebecca făcu hologramа să dispară.

— Dacă ești gata, să-ncepem. Eu trebuie să plec.

— Sunt pregătit, răspunse Owen.

Traversară încăperea către noul fotoliu rabatabil al Animusului, care nu era identic cu al lui Monroe, ci mult mai elegant, însă nu cu mult mai confortabil. Băiatul se instală în el.

— Am încorporat noul procesor și prototipurile, zise Rebecca, dar am dezactivat o componentă a aparatului.

— Ce componentă? întrebă Owen.

— Din câte pot eu să-mi dau seama, răspunse ea prinzându-l pe Owen de fotoliu în curele și fire, Abstergo a găsit un mod de inhibare a activității lobilor parietali. Inhibitorul creează o simulare incredibil de puternică, dar nu îndrăznesc să-l întrebuințez înainte de a ști mai multe despre el. Nu i-ar fi nimănui de folos dacă ți-ar provoca leziuni cerebrale. Așa că va fi o simulare obișnuită, foarte asemănătoare celor în care ai mai intrat. Ai înțeles?

— Da. Cred că sunt pregătit.

— Atunci s-o facem.

Rebecca începu să-l conecteze la Animus.

— Baftă, spuse Javier.

— Trezește-mă dacă-mi curge salivă din gură, răspunse Owen.

Asasina îi puse o cască, acoperindu-i urechile și obturându-i întregul câmp vizual.

Băiatul avu impresia că se afla într-un rezervor cufundat în beznă, plin cu apă la exact aceeași temperatură ca a corpului său, și că toate simțurile îi erau rupte de lumea exterioară.

E totul OK? întrebă Rebecca. *M-auzi?*

— Tare și clar.

Îmi dau toată silința să fii mulțumit. Urmă o pauză. *OK, Coridorul Amintirilor e încărcat.*

— Dă-i drumul.

Bine, pornim.

O lumină orbitoare invadă casca, dureroasă pentru câteva clipe, și Owen strânse din pleoape. Durerea dispăru treptat, iar el redeschise ochii și descoperi că se află în amorfa sală de așteptare a Animusului. Mai fusese acolo. Dar avu o surpriză când se uită în jos.

— Sunt femeie.

Asta-i o problemă?

— Nu, răspunse el. E doar… o observație.

Se strădui să se deprindă cu strămoașa lui, care purta mai multe straturi de haine negre și o armură din piele, cu modele reliefate. Avea la șold o sabie, dar și două mănuși ca de armuri, câte una pe fiecare braț. Una adăpostea un pumnal secret, iar cealaltă o arbaletă prinsă de încheietură.

Owen își aduse ambele arme în fața ochilor.

— E o Asasină.

Așa s-ar părea. Dar nu avem niciun document din perioada aceea care să ofere informații despre ea.

— Și e normal?

Nu-i ceva neobișnuit. Însă Templierii fură sau distrug toate documentele și înregistrările pe care le găsesc. Nici timpul scurs de atunci nu ne este de ajutor. Unele informații sunt pur și simplu prea bine ascunse, chiar și de ochii noștri.

— O simt apăsându-mă.

Așa era pentru Owen, ca o greutate asupra minții, o forță care-i impunea capitularea încetul cu încetul.

— Simularea e încărcată?

Va fi peste câteva secunde.

Owen cedă atât cât era nevoie ca să afle că străbunica lui se numea Zhang Zhi. Și tatăl ei era Asasin.

OK, e gata. Începem când simți că ești pregătit.

— Acum.

Golul Coridorului Amintirilor păru să ia foc, mistuit de o furtună electrică și pârjolind mintea lui Owen, dar ceața dispăru treptat, luând cu sine și durerea, iar el se văzu stând pe o rogojină așternută pe podeaua din lemn. Pereții din jur păreau din lemn și din paravane de bambus, cu o ușă în dreapta. Era o noapte de

vară, știa asta, și, de la o clipă la alta, pe măsură ce întreaga greutate a lui Zhang Zhi cobora asupra lui, deveni tot mai conștient de ceea ce se petrecea.

Mongolii ajunseseră în fața porților. Tatăl ei plecase să-i înfrunte, alături de oaste. Bubuiturile tunurilor umpluseră noaptea. Bărbatul nu se mai întorsese.

Zhi încercă să se concentreze folosindu-se de Vederea de Vultur, o abilitate pe care încă n-o stăpânea. Tatăl ei o învățase artele luptei corp la corp și cu diferite arme, dar și acrobațiile la care Owen se referea drept alergare liberă. Zhi ajunsese să le practice cu măiestrie, totuși nu putea controla Vederea de Vultur. Chiar în momentul acela, când încerca să-și extindă conștiința, să identifice tipare în aer și în vibrațiile scândurilor podelei, exercițiul n-o ajuta să afle nimic. Știa că se apropia cineva, cu pași grei, însă nu știa cine era și ce intenții avea. Date fiind întâmplările din noaptea aceea, poate nici nu voia să afle.

O clipă mai târziu, un bărbat își drese glasul în cadrul ușii. Femeia se întoarse și văzu un soldat în armură lamelară din plăcuțe bine lustruite. Ținea capul plecat.

— Am fost trimis să te aduc.

— Unde?

Oșteanul ridică privirea.

— La tatăl tău. Nu eu sunt cel care trebuie să-ți spună de ce.

Zhi se ridică. Mai multe motive i-ar fi putut împiedica tatăl să vină la ea și toate o înspăimântau. Refuză să se lase stăpânită de groază și-l urmă pe oștean.

Străbătură Orașul Pescarilor, unde viața își urma cursul aproape la fel ca întotdeauna, în ciuda asediului, deși, la ora aceea, când toată lumea dormea, pe străzi patrulau soldați. Așezarea avea rezerve de hrană și de apă. Singurele activități care încetaseră în ultimele luni, după apariția mongolilor, erau cele legate de restul țării, ca negoțul.

Ajunseră pe strada principală, trecură pe lângă Palatul Imperial, pustiu acum, și pe lângă luna oglindită în Marele Helești al Cerului și se îndreptară spre cazărmile bine luminate, ce păreau stăpânite de freamătul unei furtuni. Temerile lui Zhi reveniră și căpătară vigoare cu fiecare pas. Gura i se uscase și simțea un gol în stomac. Era clar că lupta cu mongolii se încheiase, dar urmările ei rămăseseră.

— Pe aici, zise oșteanul când pătrunseră în zona cazărmilor.

O călăuzi către o clădire din centru și se opri în ușă.

— Îmi pare rău, spuse el. Întărește-te.

Confirmase o temere pe care Zhi aproape că

nu și-o îngăduise. Când intră în singura încăpere a clădirii, mare, dreptunghiulară, simți miros de sânge. Medicii îi îngrijeau pe răniți, dar pe tatăl ei îl găsi printre morți.

Generalul Wang Jian stătea alături de el, privindu-l cu o venerație sobră. Tânăra căzu în genunchi lângă trupul inert, la picioarele generalului, și începu să plângă.

Sub greutatea amintirii, Owen simți un val de amărăciune pentru moartea propriului său tată. Pe el nu-l chemase nimeni așa cum fusese chemată Zhi. Niciun general nu-i adusese tatălui său onoruri. În schimb, la ușă apăruse un polițist în haine civile, care, pe un ton serios, dar fără nicio urmă de tristețe, le explicase ce se petrecuse. Tatăl lui Owen murise în închisoare din cauza unei peritonite.

Atât și nimic mai mult.

Murise.

Fără niciun bun-rămas. Fără niciun ultim „Te iubesc”. Murise și atât.

— A salvat orașul, spuse generalul Wang Jian.

Zhi își îndreptă spatele și-și șterse lacrimile, iar Owen se strădui din toate puterile să revină în simulare.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Iscoadele noastre au descoperit o oaste mongolă care se apropia, răspunse generalul.

Ne-am pregătit s-o înfruntăm. Tatăl tău a luat oameni aleși pe sprânceană și a ieșit prin grota Feiyan, să atace dușmanul din flanc. Nordicii au căzut în cursă și i-am respins. Dar un grup mic a intrat în luptă cu tatăl tău și cu soldații lui. Lovitura l-a ucis aproape imediat. N-a suferit. A salvat orașul.

Zhi se uită în jos, la chipul tatălui ei. La ridurile adânci. La cicatricea rămasă după ce-și pierduse aproape în întregime o ureche, într-o bătălie purtată cu foarte mulți ani în urmă. Își simți din nou ochii scăldați de lacrimi, dar și le stăpâni, păstrându-le pentru momentele în care avea să-l poată jeli fără martori.

— Îi vom aduce toate onorurile, continuă generalul. Mă voi ocupa personal de funeralii. Se vor face pe cheltuiala mea.

— Mulțumesc, spuse Zhi. Ți-a purtat un respect deosebit.

— Eu și tatăl tău ne-am certat de multe ori, dar știu că a iubit poporul și pământul nostru.

Generalul făcu o plecăciune și se îndreptă spre ceilalți oșteni, răniții încă aflați în viață.

Cu mâinile strâns încleștate în poală, Zhi se aplecă și sărută fruntea tatei. Pe urmă îi desprinse mănușa de încheietură, cu pumnalul secret extins. Celui care îl omorâse nu-i fusese probabil ușor. Se întoarse în oraș strângând la piept mănușa care avea să fie altarul dedicat

tatei în casa lor. În casa *ei.* De acum înainte avea să locuiască singură.

Totuși, când sosi, își dădu seama că acolo se afla cineva. Încă din afara ușii, simți că o aștepta Kang, și asta fără să fie nevoie de Vederea de Vultur. Bătrânul mentor al tatălui ei mirosea întotdeauna a pește.

— Intră, spuse el. Trebuie să stăm de vorbă.

Zhi trecu pragul și-l văzu așezat, cu picioarele încrucișate, pe scaunul preferat al tatei, cel scund, cu spătar înalt și picioare rotunde, iar imaginea aceasta o umplu de furie.

— Acum nu mă simt în stare să port o discuție, zise, rămânând lângă ușă.

— Măcar dacă poporul nostru ar putea fi salvat de sentimentele tale, răspunse Kang din semiîntuneric.

Lampa de alături îi acoperea jumătate din fața colțuroasă.

— A murit din pricina ta, spuse Zhi. Tu i-ai poruncit...

Kang îi râse pur și simplu în nas.

— Asta crezi tu? Fiindcă, după părerea mea, Hoarda Hanului își va asuma cu mare bucurie uciderea lui.

Plină de furie, Zhi îl învinuia pe bătrân de moartea tatei, însă era conștientă că el spunea adevărul și Owen se trezi identificându-se cu fata. Când decedase tatăl lui, își dorise să-și

acuze cumva bunicii. Era furios că nu-i acceptaseră niciodată tatăl, că nu-i îngăduiseră să fie mai mult decât derbedeul cu care fiica lor se întâlnea în liceu. Însă recunoscuse, în cele din urmă, că tatăl nu-i murise din vina lor.

— Intră, Zhi, spuse bărbatul. Nu poți sta în prag o veșnicie.

Tânăra îl privi și se hotărî să intre numai pentru că-și aminti de dragostea pe care tatăl ei o purta mentorului. O dragoste pe care ea n-o înțelesese niciodată, dar, pentru a-și onora părintele, putea măcar să asculte ce avea Kang de spus.

— Așa, spuse el, când Zhi se așeză pe scaunul din fața lui. În primul rând, trebuie să te corectez. Nu eu i-am poruncit tatălui tău să se ducă la zid.

Zhi se holbă la bătrân.

— Nu?

— Nu. L-am sfătuit dintotdeauna să lase oastea să se descurce singură. Frăția noastră lucrează pe alte căi. Dar el n-a fost nicicând de acord să permită moartea oamenilor cumsecade și plini de curaj, dovadă a prețuirii față de soldați.

Zhi îl crezu și, după această dezvăluire, o mare parte din furia împotriva bătrânului se mistui, deși tăciunii ei continuau să ardă mocnit.

— Însă onoarea nu l-a salvat, nu-i așa?

adăugă Kang.

Asta aprinse din nou mânia femeii.

— Tu ești moștenitoarea lui, continuă bătrânul. Trebuie să-i iei locul. Dar cum vei hotărî să-i cinstești amintirea? Vei avea o moarte glorioasă în luptă, ca el? Sau îți vei găsi propria cale?

— Nu știu ce voi face.

— Nu te-am întrebat ca să-mi răspunzi în noaptea asta. Te las să te gândești. Kang se ridică de pe scaun, își luă toiagul și se îndreptă spre ușă șchiopătând. Dar acum îți sunt mentor și voi avea grijă să nu faci cinste doar tatălui tău, ci și Frăției. Ai putea să-ți salvezi poporul.

— Cum? întrebă Zhi.

— Fă ce nu pot face eu. În cadrul ușii, bătrânul se întoarse și spuse: Fii Asasină!

Zhi rămase pe scaun mult timp după plecarea lui Kang, fixând lampa cu privirea, aducându-și aminte de tatăl ei și păstrându-și fragila convingere că totuși, cumva, el nu murise. Într-un fel, avea să se întoarcă acasă. Leșul pe care-l văzuse fusese o amăgire.

Owen ținea minte ceva asemănător. În următoarele două zile după plecarea polițistului, își implorase mama să-l ducă la închisoare pentru a-și vizita tatăl. Poliția făcuse o greșeală, tatăl lui era acolo, viu. În cele din urmă, încetase cu rugămințile, fiindcă nu reușea decât

să-și facă mama să plângă și, într-un târziu, înțelesese. Negarea nu îmbunătățea nimic, dimpotrivă. De obicei, înrăutățea situația.

Zhi înțelese asta către dimineață, după ce lampa se stinse. Plânse din nou, în pat, strângând la piept mănușa tatei; iar după ce luă în sfârșit hotărârea despre care-i spusese Kang, adormi cu lacrimi în ochi.

Owen căzu în vidul cenușiu al simulării. Mai fusese acolo, cu Varius.

Te simți bine? îl întrebă Rebecca.

— Perfect, zise el deși i se păru că cuvântul sunase la fel de găunos ca și inima lui.

De-aici, totul arată bine. O să las simularea în seama lui Griffin. Probabil că eu n-o să mai fiu aici când o să ieși, așa că-ți spun la revedere. Și baftă!

— Mulțumesc, răspunse Owen.

Trecură câteva clipe, apoi auzi în minte vocea răgușită a lui Griffin.

În curând ar trebui să ieși din starea de somn.

— Am înțeles.

Te simți bine într-adevăr? Javier se teme că simularea asta ar putea fi cam dură pentru tine.

— Spune-i că-i mulțumesc, dar fac față.

Îi spun. Se pare că te conectezi din nou, continuă Griffin după o scurtă pauză.

Fumul de cărbune al neantului se risipi și Zhi

deschise ochii. Era dimineața târziu, într-o altă zi toridă, fapt care o bucura. În oraș aveau apă, numeroase helești și umbră, iar vântul adia la răstimpuri pe culmea muntelui. Jos, mongolii n-aveau parte de niciun fel de alinare.

Se ridică, își spălă fața și prepară ceai. Apoi săltă o scândură din podeaua odăii tatei și ascunse mănușa. Puse scândura la loc și plecă în căutarea lui Kang.

Orașul se trezise de ceva vreme, dar, după sobrietatea din jur, își dădea seama că vestea despre bătălia din noaptea trecută se răspândise. Deși Wang Jian învinsese, orașul n-avea să redevină la normal decât după retragerea completă a Hoardei mongole.

Fata lăsă în urmă centrul populat al cetății și-și continuă drumul pe lângă Marele Helești al Cerului, în care se proiecta albastrul văzduhului, și pe lângă atelierul de lucru al făuritorilor, cu cele nouă cazane ale sale, pentru a ajunge la Templul Hu Guo. Dincolo de el se afla Terasa Pescarilor, unde, spunea legenda, un uriaș scosese cândva nenumărați pești din râul care curgea mai jos. Zhi traversă platoul stâncos și în capătul lui îl zări pe Kang, în fața colibei, cârpind un năvod.

— Mă bucur să te văd, spuse bătrânul. Chiar acum, când te-am privit apropiindu-te, mi-ai adus aminte de tatăl tău.

Zhi nu voia să-l audă vorbind despre tatăl ei. Încerca să-și ascundă durerea, chiar și față de ea însăși, până ce avea să izbândească.

— Am un răspuns pentru tine.

— Da? se miră Kang fără să-și ia ochii de la nodurile lui. Și care-i acela?

— O să-l ucid pe Möngke-Han.

Bărbatul se opri din lucru, lăsă năvodul să i se aștearnă peste genunchi, apoi își înălță privirea spre ea.

— Mai spune o dată.

— O să-l ucid pe Möngke-Han.

— Te cred. Adevărata ta instruire poate începe acum, zâmbi mentorul.

Capitolul șapte

Sean savurase o masă delicioasă, iar străbunicul lui stătea acum lângă șemineu, sprijinit de polița sa, și privea flăcările. Recăsătorit de curând, la o vârstă înaintată, venise în bibliotecă să se bucure de liniște, iar tânăra lui soție și fiicele lui se duseseră, după cină, în salon. Brandon Bolster era un englez care trăia pe domeniul lui din Irlanda. Ducea o viață minunată și Sean decise că putea rămâne cu ușurință în simularea aceea mult timp, indiferent dacă avea sau nu vreo legătură cu o Parte din Eden.

Ușa bibliotecii se deschise și intră fiul său, Richard.

— Uite ceva ce trebuie să vezi, spuse acesta.

El nu cinase împreună cu familia, pentru că îndatoririle legate de administrarea proprietății îl țineau adesea departe de ceilalți, uneori pentru multe zile.

— Ce anume? întrebă Brandon.

Fiul său îi întinse o bucată de hârtie zdrențuită.

— A fost găsită prinsă într-un cui pe o ușă a grajdului.

Bătrânul se încruntă și luă biletul. Era scris de o mână neîndemânatică, cu greșeli de ortografie, dar mesajul era foarte clar, chiar și pentru Sean.

— Nu-s chiar Cele Nouăzeci și Cinci de Teze[7], nu-i așa? chicoti Brandon.

Richard luă biletul înapoi și i-l flutură în fața ochilor.

— E treabă serioasă, tată. N-o poți trece cu vederea. Au omorât deja vite și au dărâmat garduri pe domeniile unor vecini.

— Știu.

— Atunci, ce facem?

— Ce putem face? Sugerezi să le îndeplinim cererile?

---

7 Cele 95 de teze ale lui Martin Luther care au declanșat Reforma Protestantă în Germania, prinse pe ușa unei biserici din Wittenberg (n. tr.).

— Nu. Richard se uită la hârtie. Nu... nu pe toate.

— Nu pe *toate?* Brandon se îndepărtă de șemineu. Doar pe unele?

Richard clătină din cap.

— Nu știu ce să mai cred. Când am făcut pășune în locul ăla, am știut că asta-i va supăra pe câțiva arendași și fermieri, dar nu m-am gândit c-o să se ajungă la asta.

— E terenul *nostru,* sublinie Brandon, smulgându-i hârtia din mână. Avem dreptul să facem ce vrem. Dacă e mai profitabil să creștem vite în loc să cultivăm grâne, asta o să facem, iar scandalagiii ăștia de Băieți Albi n-au decât să se ducă dracului.

Aruncă hârtia în foc, unde se transformă imediat într-o amintire neagră și fragilă din cenușă.

— Dar i-am lăsat fără mijloace de trai, spuse tânărul. Unii nu-și mai pot hrăni familiile. Nu ne-am gândit la ei nicio clipă.

Brandon respiră adânc, calmându-se.

— Și eram obligați s-o facem?

— De lege, sau de onoare?

— Există vreo diferență?

— Uneori mă gândesc că da.

— Eu nu privesc problema așa. Cum rămâne cu onoarea familiei noastre? Ca administratori ai acestui pământ, suntem datori să-l vedem

prosperând, pentru ca tu și copiii tăi, și copiii copiilor tăi să moșteniți o proprietate înfloritoare. Așa păstrează națiunea noastră pacea și ordinea.

Fiul său coborî ochii spre propriile-i cizme, și Brandon observă că erau acoperite de noroi, ca ale unui argat de rând.

Richard nu se ostenise să și le scoată înainte de a intra în casă, dar evident, nu era momentul să-i atragă atenția că era neglijent.

Prins în curentul minții lui Brandon, Sean se lăsă purtat de amintire, devenind treptat conștient de situația cu care se confrunta strămoșul său. În contextul schimbărilor economice din Irlanda, mulți argați, fermieri și arendași se pomeniseră fără niciun petic de teren pe care să-l cultive, iar țăranii furioși înființaseră societăți secrete. Băieții Albi, Inimile Stejarului și alții terorizau zonele rurale, iar în ultima vreme, districtul Cork, unde locuia Brandon. Ei formulaseră cerințe legate de folosirea pământului și amenințau cu violența, dacă nu le erau îndeplinite. Asta conținea biletul găsit de Richard pe ușa grajdului.

— Ce-ai vrea să facem? își întrebă Brandon fiul.

— Să ne-ntâlnim cu ei, răspunse tânărul. Să-i ascultăm și să încercăm s-ajungem la o înțelegere.

— Să ne-ntâlnim cu ei? exclamă Brandon nevenindu-i să creadă ce auzise. Asta-i rebeliune pe față! Vrei să negociem cu tâlharii ăștia?

— Sunt fermieri, tată, nu tâlhari.

— *Au fost* fermieri. Bătrânul se îndepărtă de șemineu, întorcându-și spatele spre fiul său. Așa se-ntâmplă când oamenii cumsecade se lasă stăpâniți de furie și-și pierd vremea bând prin cârciumi. Asta nu-i o mișcare populară. E o bandă de hoți în acțiune.

Richard oftă.

— Biletul ne lasă timp de gândire până mâine-seară. Mă rog cerului să-ți schimbi părerea până atunci.

Punând capăt discuției, ieși din bibliotecă.

— Amenințări nefondate, spuse Brandon ca pentru sine, simțind în spate dogoarea focului.

***

În dimineața următoare, după o noapte fără somn în care Sean se găsi în repetate rânduri în neantul cenușiu al pierderii cunoștinței, Brandon se ridică din pat înainte de răsăritul soarelui, se îmbrăcă și plecă să se plimbe pe domeniul său.

Porni către nord, peste dealul pe care se află casa, traversând pășuni și ogoare mărginite de garduri vii sau din piatră. Toate erau destul de

noi, construite ca să-i țină vitele închise. Ajunse pe marginea dealului, de unde drumul cobora în pantă lină către o vale îngustă, împădurită. Ceața albăstruie a dimineții plutea printre vârfurile stejarilor și ale tiselor. Brandon se opri și se așeză pe gardul viu, cu fața spre vest, așteptând și privind.

Sean nu era sigur că, în toată viața lui, chiar și înainte de accident, simțise o astfel de mulțumire. Îl înfuria gândul că unii se gândeau s-o distrugă. Strămoșul lui moștenise o proprietate care aparținea familiei de generații și muncise din greu ca să-i aducă îmbunătățiri. Ce-i îndreptățea pe bețivii ăia de Băieți Albi să aibă astfel de cereri?

Lumina se schimbă treptat, pe măsură ce soarele se înălța în spatele lui, însuflețind câmpurile și gardurile vii cu o paletă de culori vibrante. Brandon prețuia albastrul cerului mai mult decât orice safir și verdele pășunilor mai mult decât orice smarald, iar Sean simțea la fel.

În dreapta lui, ceața din vale se retrase în umbra pădurii. În tinerețe, Brandon vânase acolo cu tatăl său și, la rândul său, tot acolo îl dusese la vânătoare pe Richard. Aceea era ordinea lucrurilor.

Soarele ajunse curând destul de sus ca să încălzească spatele lui Brandon. Închise ochii o clipă, apoi îi deschise când auzi pe cineva

apropiindu-se.

Doi păstori coborau pe drum, cu toiegele în mâini și cu un câine alergându-le în urmă; se duceau să ia în grijă turmele lui Brandon. Își descoperiră capetele când trecură prin dreptul lui și-l salutară, dar le zări în ochi o umbră de insolență. Ar fi putut face parte oare din societatea aceea secretă? Lucrau pentru el, în timp ce complotau împotriva lui cu Băieții Albi? Asta era beleaua în asemenea situații. Revolta șubrezea încrederea și relațiile, arunca sămânța haosului, întorcea societatea împotriva ei însăși la fel de sigur ca orice molimă.

Brandon îi urmări pe cei doi cu privirea când intrară pe o poartă și traversară o pășune, îndreptându-se spre vest. De partea cui aveau să fie la lăsarea serii, dacă nu erau îndeplinite cerințele din biletul acela?

Se ridică de pe gardul viu. N-avea să se lase dominat de asemenea temeri. N-avea să-i lase pe tâlharii ăia să-l întoarcă împotriva oamenilor lui. Refuza să compromită moștenirea pe care o primise și pe care o îmbunătățise, așa că avea să li se opună rebelilor fără să cedeze câtuși de puțin.

În amintirea aceea, Sean era de partea străbunicului său. Nu exista nicidecum riscul desincronizării, fiindcă și el ar fi luat aceeași hotărâre. Îl paralizase un bețiv cu o mașină. Un

om scăpat de sub control. Cineva ar fi trebuit să-l oprească, dar n-o făcuse nimeni. Din perspectiva lui Sean, Brandon putea fi cel care să ia măsurile cuvenite.

Odată ajuns în casă, întrebă de fiul său și un servitor plecă să-l cheme. Brandon așteptă în bibliotecă și, când apăru Richard, îi întinse cheia dulapului unde ținea armele.

— Înarmează-te și înarmează oamenii în care ai cea mai mare încredere.

— Tată?

— Trebuie să fim pregătiți, dacă Băieții Albi își pun diseară amenințările în practică.

Richard îi întinse cheia.

— Nu suntem în război. Tu-i cunoști pe oamenii aceia.

— Credeam că-i cunosc, ripostă Brandon. Și-au rupt legăturile cu mine când mi-au bătut un cui în ușa grajdului, fixând o amenințare.

— Ei vor spune că tu ai rupt legăturile cu ei când i-ai lăsat pe drumuri.

— N-o să mă cert cu tine, Richard. Brandon își luă cheia înapoi, smulgându-i-o fiului său din mână. S-ar părea că ai de gând să stai deoparte și să-i lași să ardă casa din temelii.

— O să discut cu ei înainte de a se ajunge la asta. Mă rog cerului să te răzgândești până la căderea nopții.

Fiul său părăsi biblioteca și Brandon se lăsă apoi să cadă într-un fotoliu, simțindu-se deja obosit. Sean rămase cu el tot restul zilei, timp în care strămoșul lui făcu pregătiri. Doi îngrijitori primiră de la el flinte, la fel și un servitor care pretinse că era un ochitor acceptabil. Pe urmă Brandon încercă să-și trimită soția și fiicele la sora lui, în Kinsale, dar ele nici nu voiră să audă de asta și trebuia să admită că soția lui trăgea la țintă la fel de bine ca el. Porunci să fie udate acoperișurile de paie ale grajdurilor și hambarelor, ca să nu ia foc prea ușor, și să fie aduse găleți cu apă în fiecare încăpere.

Pe durata tuturor pregătirilor, fiul lui nu-și făcu simțită prezența. Totuși, când familia se așeză la cină, Richard apăru în sfârșit și, după ce aprobă în tăcere din cap către tatăl său, își ocupă locul. Se dovedi că le lipsea pofta de mâncare și îngrijorarea părea să-i apese pe toți. Atmosfera se încorda la auzul oricărui zgomot de afară, până se convingeau că era inofensiv.

După masă, soția și fiicele lui Brandon se duseră în salon și el intenționă să le urmeze când fiul său îi puse o mână pe umăr.

— Putem sta de vorbă în bibliotecă?

Brandon încuviință din cap.

— Sigur că da.

Îi zâmbi soției sale și-și urmă fiul.

— Dacă se-ntâmplă ceva, ai de gând să

lupți? îl întrebă după ce rămaseră singuri.

Richard se îndepărtă de el, părând jignit.

— Bineînțeles că da. Ești tatăl meu și asta-i casa mea. Te-ndoiești de loialitatea mea?

— Am sperat că n-o să-mi fie înșelată încrederea. Brandon făcu un pas spre fiul său. Și n-a fost.

— Avem neînțelegerile noastre, dar locul meu e alături de tine.

De data asta, bătrânul puse mâna pe umărul fiului său.

— Să sperăm că amenințarea Băieților Albi e inofensivă.

— Așa mi-am petrecut ziua. Vorbind cu cei încă prietenoși cu noi, încercând să-i calmez.

Brandon își retrase mâna.

— Ce ai făcut?

— N-am spus ce n-aveam dreptul să spun. N-am făcut nici promisiuni, nici concesii. Am încercat pur și simplu să le reamintesc că am fost întotdeauna binevoitori.

Bătrânul nu putea să nu admire corectitudinea și optimismul fiului său și, poate, să și le dorească pentru sine.

— Sunt sigur că eforturile tale au fost apreciate.

— Poate. Indiferent dacă a folosit sau nu la ceva, oricum…

Brandon zâmbi.

— Eu judec omul după intențiile lui. Haide, să mergem la surorile tale.

Trecură din bibliotecă în salon, unde Brandon avu parte de aceeași senzație de mulțumire pe care o trăise dimineața, pe deal. Jane, fiica lui mai mare, cânta încet la pian, iar celelalte citeau sau stăteau de vorbă în lumina caldă a lămpii. Brandon și Richard se așezară și petrecură câteva ore plăcute. Când sosi ora de culcare, nu reuși să-și convingă soția și fiicele să urce în camerele lor. Rămaseră în salon, în vreme ce el și Richard baricadară ușile, apoi verificară încăperile de la parter, uitându-se cu regularitate pe ferestre.

Sean simțea frica strămoșului său și o împărtășea. Pe măsură ce înaintau în noapte, încordarea neîntreruptă chinuia încheieturile și mușchii acestuia, provocându-i lui Sean dureri nefamiliare. Simularea precedentă, când pătrunsese în amintirile lui Tommy Grayling, fusese o experiență foarte diferită de cea prezentă. Tommy era mult mai tânăr și mai puternic decât Brandon. Însă amândoi erau curajoși și încăpățânați.

E timpul să te scot, spuse pe neașteptate Victoria.

— Poftim? întrebă Sean. De ce?

Avem ce ne trebuia pentru cortexul tău motor și suntem nouăzeci și șapte la sută siguri

că acest strămoș al tău n-a venit niciodată în contact cu nicio parte a Tridentului.

— Pot să mai rămân puțin? întrebă Sean.

Voia să vadă amintirea până la capăt.

Doctorița ezită.

Câteva minute.

— Mulțumesc.

Așa că Sean rămase în simulare și, cu două ore înainte de răsăritul soarelui, plantoanele îl anunțară pe Brandon că o gloată urca dealul. Toți din casă se treziră și-și ocupară pozițiile prestabilite, pregătindu-se pentru orice avea să urmeze. Brandon le porunci trăgătorilor să ocupe camerele din colțurile casei și, prin fereastra în dreptul căreia se așezase, îi văzu pe agitatori, în cămășile lor albe, dând buzna; câțiva dintre lașii ăia purtau și capișoane albe.

Unii erau înarmați cu furci și coase, iar cei mai mulți aveau torțe. Când ajunseră lângă casă, nici măcar nu încercară să ducă tratative. Se mulțumiră să urle și s-arunce cu cărămizi.

Câteva proiectile pătrunseră prin ferestre, împrăștiind cioburi pe mobilă și pe podele. Brandon le poruncise oamenilor înarmați cu flinte să se abțină cât mai mult cu putință, căci se temea că un foc de armă ar fi putut înfuria mulțimea.

— Să sperăm că nu vor decât să ne sperie, zise Richard, aflat lângă el.

— Să sperăm.

Însă oamenii cu torțe se apropiară de casă. Brandon îl țintì pe unul și rămase în așteptare, abia răsuflând. Cu un strigăt, atacatorii azvârliră torțele spre ferestrele sparte.

Brandon apăsă pe trăgaci și explozia îi răsună în urechi. Richard trase la rândul său și oamenii înarmați din colțul opus al casei îl urmară.

Câțiva purtători de torțe căzură, loviți de gloanțele de plumb, și însoțitorii lor îi traseră de lângă clădire. Restul gloatei izbucni în strigăte de furie, fluturându-și armele, însă dădu înapoi.

— Poate se răzgândesc, spuse Brandon reîncărcându-și flinta.

— L-am văzut pe Michael Dooley printre ei, clătină din cap Richard. E unul dintre cei cu care am stat de vorbă azi. Mi-a strâns mâna.

— Îmi pare rău. Brandon îi întinse fiului său cornul cu praf de pușcă. Acum știi cu cine avem de-a face.

Richard își încărcă arma și se pregătiră pentru noul val.

Nu-i mai atacă însă nimeni, deși gloata se uita chiorâș și urla. Și Brandon zări fețe familiare. Fermieri pe care-i cunoștea de mulți ani. Dar păstorii pe care-i întâlnise în dimineața aceea nu se aflau printre ei și găsi în asta un strop de alinare.

— Încearcă să dea foc grajdurilor, îl anunță Richard.

Brandon văzu cum o parte din gloată, de ciudă, fără îndoială, își îndreptase setea de distrugere către celelalte clădiri, dar paiele ude refuzau să se aprindă. Speră că brutele n-aveau să intre să omoare caii. Se uită din nou către grosul mulțimii, care se strânsese grămadă, parcă ținând sfat.

— Crezi că renunță? întrebă Richard.

— Puțin probabil. Pun ceva la cale.

Câteva clipe mai târziu, temerile lui se adeveriră. Gloata se răsfiră pe un singur rând, cineva dădu un ordin, apoi atacară toți ca unul. Brandon ținti și trase, dar mâinile îi tremurau și rată. Richard reuși să doboare un om, ceea ce făcu și un îngrijitor, dar atacul continuă. Brandon se uită la fiul său.

N-aveau timp îndeajuns să reîncarce flintele.

N-aveau suficienți oameni pentru luptă.

O torță zbură prin fereastra spartă și ateriză pe podea. Richard vărsă imediat peste ea apă dintr-o găleată, dar gloata ajunsese lângă zidurile casei. Furcile și torțele sparseră mai multe ferestre și o draperie luă foc. Brandon și Richard se retraseră către mijlocul încăperii, apoi bătrânul o auzi pe una dintre fiicele sale țipând.

— Jane! strigă el.

E timpul, Sean, interveni Victoria și vocea ei se auzi clar în mijlocul haosului.

— Poftim? făcu Sean. Nu!

Îmi pare rău. Coridorul Amintirilor peste trei secunde, două, una...

— Nu! strigă din nou Sean, dar o vâlvătaie diferită cuprinse casa, o furtună albă, cu trosnete, iar când se domoli, el stătea pe nimic, în nimic. Lasă-mă să mă-ntorc! strigă.

Nu poți schimba consecințele, spuse Victoria. *Sunt evenimente petrecute cu peste două sute de ani în urmă. Știi că strămoșul tău a supraviețuit, pentru că și-a transmis amintirile după ce s-au întâmplat toate astea.*

— Dar Richard? Și fiicele mele?

Fiicele lui, Sean. Spune-o. Fiicele lui.

Asta îl opri.

— Fiicele lui, repetă calm.

Nu ale tale. Tu ai o altfel de viață. Profită de ea.

Însă băiatul nu voia să profite. Nu voia să se-ntoarcă în trupul lui.

Amintește-ți binele pe care-l faci aici. Aflăm atât de multe de la tine...

Sean oftă prelung. Făcu exercițiile pe care le învățase de la Victoria, chemă amintirea fripturii înăbușite făcute de mama lui, mirosul de cedru din atelierul de lucru al tatălui. Dar odată cu amintirile acelea plăcute apărură și altele, din

spital, amintiri oribile, cu drenuri și durere și nopți de chin. Cele urâte reușeau cu mai mult succes decât celelalte să-i aducă aminte cine era el.

Ești gata pentru extracția parietală? întrebă Victoria.

— Da, răspunse Sean foarte încet.

OK. Peste trei secunde, două, una...

Băiatul simți un tsunami vuindu-i în țeastă, răsucindu-l, apoi apa se retrase și el rămase, zguduit și ametit, pe țărmurile minții sale. Ținu ochii închiși, ca să-i treacă vertijul, până când Victoria îi scoase casca. Pentru o clipă, se gândi că o să vomite, dar furnicăturile din obraji îi dispărură și de data asta păru că evitase să fie pus într-o situație jenantă.

— Cum te simți? întrebă Victoria, deconectându-l de la aparat.

— OK. Mai bine decât data trecută.

— Mă bucur. O să fie din ce în ce mai bine.

Sean încuviință, dar așteptă până ce rotirea încăperii încetă cu desăvârșire înainte de a încerca să se salte din harnașament.

— Te simți în stare să vorbești?

— Ca un fel de terapie? Sean își trecu mâinile prin păr. Probabil că nu.

— Nu cu mine. Victoria șovăi. Cu Isaiah.

Isaiah nu obișnuia să discute prea des cu ei, deși Sean presupunea că situația era alta în

privința Natalyei. În dimineața aceea, conversația lor fusese o excepție și se întrebă ce ar mai fi putut dori directorul. Totodată, ezitarea Victoriei sugera că pe ea ideea n-o încânta.

— Despre ce vrea să vorbim?

— Despre potențialul tău.

Capitolul opt

Grace știa că Masireh nu-și va putea dezlega legăturile. Trebuia s-aștepte s-o facă negustorul în dimineața următoare.

Doar că asta n-avea să se întâmple, dacă Masireh nu dezvăluia unde se aflau minele lui de aur, iar onoarea sa nu-i îngăduia nicidecum așa ceva. Ar fi putut da indicații false, dar minciuna i-ar fi fost descoperită destul de repede și ar fi fost ucis oricum, numai că ar fi murit mult mai departe de casa și de familia lui. Masireh trebuia să-l ducă pe comerciant înapoi în oraș, unde avea aliați, și nu putea face asta decât într-un singur fel.

Noaptea devenea tot mai rece, dar nisipul de sub Masireh continuă să mai radieze o vreme căldura zilei. Pe urmă, simți pe piele insecte și vietăți târâtoare ieșite să vâneze în aerul răcoros. Le ignoră, așa cum ignoră și frigul care îi pătrunse treptat în piele, până ce începu să

tremure. Nu dormi.

Când zorile se așternură peste deșert și roua se adună în picături și dispăru aproape în aceeași clipă, chipul negustorului se opri deasupra lui Masireh.

— Ai dormit bine? întrebă el, întinzându-se și căscând.

— Destul de bine pentru amândoi, răspunse Masireh.

— Și o să-mi spui unde sunt minele tale?

— Nu pot.

Bărbatul scoase pumnalul.

— Te-am prevenit. Am fost foarte răbdător, dar am ajuns la capătul răbdării.

— Nu te mustra singur. Nimeni nu poate avea răbdarea necesară.

— De ce?

— Fiindcă n-am un răspuns la întrebarea ta.

Negustorul îndreptă pumnalul spre el.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit clar. Nu cunosc răspunsul. Nu știu unde sunt minele.

— Minți.

— Aș vrea să fie așa. Pentru binele meu, nu pentru al tău.

Străinul coborî vârful pumnalului cu vreo trei centimetri șovăitori.

— Explică.

— Am făcut o înțelegere cu fratele meu. El se ocupă de minerit, iar eu de negoț. El e în siguranță, iar eu sunt cel care riscă dacă-ncearcă cineva să mă silească să spun unde sunt minele. E foarte avantajos pentru el.

— Dar nu și pentru tine.

Acum negustătorul părea furios. Masca lui de falsă bunăvoință căzuse și Masireh îi văzu răceala din privire.

— Nici pentru mine. Nu câștig nimic dacă te omor acum. Își coborî mâna în care ținea pumnalul.

— Poate că nu-i așa! spuse Masireh, cu răsuflarea aproape tăiată de o panică bruscă, și, trăind amintirea, Grace încercă să se ferească de tăișul lamei.

Individul se opri. Arma era acum aproape de gâtul lui Masireh.

— Ți-am spus deja că sunt la capătul răbdării…

— Există o hartă.

Negustorul își îndreptă spatele, dar ținu strâns în continuare mânerul pumnalului.

— O hartă?

— O hartă a minelor. Dacă fratele meu pățește ceva, trebuie s-o desfac.

— Și unde se află harta asta?

— În oraș, la un prieten de încredere. E sigilată. El nu știe ce conține.

Bărbatul își frecă vârful degetului mare de tăișul pumnalului pentru câteva clipe, apoi îl lăsă în sfârșit deoparte.

— În oraș?

— În apropiere de casa mea.

— Acolo te pot ucide cu aceeași ușurință ca aici.

— Nu mă-ndoiesc. Dar, dacă fac asta, îmi dai cuvântul tău într-o anumită privință?

— Crezi că te afli într-o poziție care-ți îngăduie să faci troc? Negustorul râse, purtând din nou masca bunăvoinței. Sunt totuși curios. Ce-mi ceri?

— Nu-i face niciun rău fratelui meu. Când ajungi la minele de aur, cruță-l.

Bărbatul îi întoarse spatele.

— Asta va depinde de fratele tău.

La scurt timp după aceea, oamenii negustorului veniră să scoată țărușii ce-l țintuiau pe Masireh de pământ. Însă nu-i slăbiră legăturile de la încheieturi și, după ce-i dădură să bea puțină apă, îl siliră, sub amenințarea unei săbii, să meargă spre oraș. După vreo șaisprezece kilometri, când printre dune începură să se zărească primele clădiri, negustorul se opri în fața lui Masireh și-l avertiză ținând pumnalul în mână.

— Știu că pui ceva la cale, dar ascultă-mă. Dacă te-ndepărtezi sau dacă dai cel mai mic

semn că minți sau că-ncerci să mă trădezi, n-o să mă folosesc de ăsta împotriva ta. O să-l iau la tine acasă, să-ți cunoască familia. Înțelegi?

Masireh înțelegea foarte bine și amenințarea îl înfuria mai tare. Cu toate astea, nu se trădă; era o oală cu capac și nu părea în clocot.

Bărbatul veni cu un pas mai aproape.

— Înțelegi?

Masireh încuviință din cap.

Negustorul îl mai fixă câteva clipe cu privirea, apoi îi dezlegă încheieturile mâinilor.

— Călăuzește-ne și ține minte un lucru. N-o să vezi pumnalul din spatele tău, dar va fi acolo.

— Pe aici, spuse Masireh pornind către oraș.

Trecură pe lângă pavilionul de lângă han, unde îl cunoscuse pe negustor și fusese drogat, și lângă piața cu mătasea pe care Masireh plănuise s-o cumpere. Pe drum, mulți se opriră să-l salute, el dădu din cap și zâmbi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic rău, iar ei îl întrebară unde fusese, fiindcă familia îl căutase. Se strădui din toate puterile să-i convingă că totul era în ordine. Îi păcăli cu ușurință pe toți cei întâlniți.

Aproape de amiază ajunseră la casa despre care îi vorbise negustorului.

— Nu uita, zise acesta. Viața ta și a familiei tale e-n mâinile mele.

— N-am uitat, răspunse Masireh.

Bărbatul care îi întâmpină în ușă păru surprins să-i vadă, dar Masireh vorbi înainte ca omul să deschidă gura:

— Pace ție, prietene! Vin cu o veste cumplită. Fratele meu a murit într-un accident în mină.

— Vai! făcu bărbatul din ușă.

— Asociații mei pot jura că-i adevărat, continuă Masireh.

— Și ce dorești de la mine?

— Cu mulți ani în urmă, ți-a fost încredințată o hartă. Harta drumului către minele familiei mele. Am venit s-o iau, întrucât acum îmi aparține.

— Înțeleg. Bărbatul deschise larg ușa și-i pofti înăuntru pe Masireh și pe însoțitorii lui. Vă rog să așteptați în curte, până aduc harta.

Masireh trecu pragul, urmat de negustor și de garda lui. Se pomeniră într-o curte frumoasă, cu o fântână și cu mulți copaci. Aerul era răcoros și înmiresmat.

— Va dura ceva timp până o găsesc.

— Vom aștepta, spuse Masireh, aruncând o privire către neguțător, care, deși părea iritat, nu scoase nicio vorbă.

Următoarele minute se scurseră foarte încet, într-o tăcere care, fără susurul fântânii, ar fi fost deplină. Negustorul își ținea mâna sub robă, probabil strângând mânerul pumnalului lui

Masireh, pe care el și oamenii lui nu-l scăpară din ochi până ce stăpânul casei se întoarse cu harta, rulată și sigilată.

— Înainte de a vă înmâna obiectul ăsta, trebuie îndeplinită o condiție, spuse bărbatul.

— Ce condiție? interveni negustorul, deschizând pentru prima oară gura de când intraseră în curtea casei.

— Cuvântul vostru nu-i de-ajuns. Trebuie să mă conving că fratele lui Masireh este mort.

— Cum? întrebă negustorul.

— În mod normal, ar trebui să-i văd trupul cu ochii mei.

— Mergem să-l aducem, zise negustorul. Dar, pentru asta, e nevoie de hartă.

— E adevărat. O să v-o dau, însă trebuie să-mi lăsați o garanție.

— Cât? întrebă negustorul.

— Nu-i vorba despre bani. Dacă nu cumva aveți afară o caravană cu aur, nu-mi puteți da cât s-ar cuveni. Aș prefera ceva mult mai valoros.

— Ce anume? întrebă comerciantul.

— O viață. Viața lui Masireh. Lăsați-l la mine. Dacă vă-ntoarceți cu trupul fratelui său, îl eliberez și poate să plece cu voi. Dacă nu vă-ntoarceți, soarta lui e în mâinile mele.

Negustorul își încrucișă brațele și păru să se gândească la oferta aceea. Se uită la oamenii lui

și la Masireh, care își dădu toată silința să pară înspăimântat. În cele din urmă, încuviință.

— Ne-am înțeles.

— Minunat, spuse bărbatul cu harta.

I-o întinse negustorului, care o luă, apoi îi zâmbi lui Masireh.

— Pe curând.

Dădu din cap către oamenii săi și părăsiră imediat casa.

După plecarea lor, gazda se întoarse spre Masireh.

— Cum izbutești să intri în așa ceva, frate?

Masireh oftă.

— Am ghinion.

Revelația o șocă pe Grace. Îi oferise lui Masireh acces liber în tot palatul minții ei, iar el izbutise cumva să-i ascundă identitatea fratelui său. Ca și cum spectacolul pus în scenă pentru negustorul străin i-ar fi cerut să ascundă adevărul chiar și față de sine însuși. Masireh fusese extrem de inteligent, de disciplinat și de curajos. Erau calități pe care Grace și le dorea pentru sine și se bucura că are ADN-ul lui. Își mai dorea și să aibă un frate pe care să poată conta, așa cum contase Masireh pe fratele său.

— La un moment dat, spuse fratele lui Masireh, norocul te va părăsi.

Masireh se așează pe ghizdul fântânii și-și afundă degetele în apă.

— Ce hartă le-ai dat?

Fratele său flutură din mâna.

— Spre un loc aflat la optzeci de kilometri de-aici. Acolo nu există nimic.

— Se vor întoarce.

— Bineînțeles. Dar vom fi pregătiți. Fratele lui se îndreptă spre clădirea din interiorul curții. Ai mâncat?

— Nu, n-am mâncat nimic de ieri.

— Atunci, vino. Avem de făcut pregătiri.

Grace? Anaya își făcu auzită vocea, acoperind susurul fântânii. *Amintirea asta pare tot mai lipsită de interes. Există o foarte mică posibilitate ca acest strămoș al tău să fi interacționat cu vreo Parte din Eden.*

— Cred că ai dreptate, răspunse Grace.

Totuși, chiar și fără Partea din Eden, simularea nu-i irosise timpul. O savurase și simțea că poate avusese ceva de câștigat, deși la un nivel pe care încă nu-l înțelegea, dar începea s-o facă.

Ești gata să ieși?

— Da.

Bun. Isaiah vrea să stea de vorbă cu tine.

***

Grace bătu la ușă și Isaiah o invită înăuntru. Acesta era cabinetul lui, dar fata avea senzația

că nu era *adevăratul* cabinet, că, undeva în Cuibul Vulturului, avea unul mai mare și mai bun, însă pe acesta îl folosea când se întâlnea cu ea sau cu ceilalți. Încăperea n-avea nimic personalizat. Chiar și fotografiile alb-negru, foarte clare, de pe pereți păreau alese pentru universalitatea și inofensivitatea lor. Un pod în ceață. Frunze pe pământ. Un gard vechi, de lemn, pe un câmp.

— Te rog, ia loc, i se adresă Isaiah.

Fata se așeză pe unul dintre scaunele moderne, cromate, din fața biroului.

— Anaya mi-a transmis că vrei să discuți cu mine.

— Da. Victoria mi-a vorbit despre frustrările tale.

Grace fu surprinsă.

— Mă întrebam dacă te pot ajuta.

— Cum?

— Ce-ar fi să-mi spui ce te deranjează?

Grace nu mai era sigură. În dimineața aceea își dorise pur și simplu să ia parte la misiune și să găsească o Parte din Eden, dovedind astfel că ea și David contribuiau cu folos la derularea programului. Însă după ce trăise amintirile lui Masireh, nu mai era atât de nerăbdătoare să folosească Animusul pentru căutări prin metoda eliminărilor succesive.

— Să începem cu ceea ce i-ai mărturisit

Victoriei, propuse Isaiah. Ai vrea să faci schimb de locuri cu Natalya?

— Victoria îți povestește totul?

— Numai ceea ce trebuie să știu. Isaiah se lăsă pe spătarul scaunului, care scârțâi ușor. Asta simți?

— Uneori.

— De ce?

— Ea o să găsească unul dintre vârfurile Tridentului.

— Și?

— Pentru asta suntem aici.

Isaiah se ridică de pe scaun și ocoli biroul, pe care se așeză apoi, lângă fată, cu brațele încrucișate și cu ceasul de aur vizibil la încheietura mâinii.

— Inițial, tatăl tău mi-a refuzat oferta și v-a luat pe tine și pe David acasă.

Grace aprobă din cap.

— Însă pe urmă v-a adus înapoi.

„Evident”.

— Nu știu de ce s-a răzgândit. Curiozitatea lui Isaiah părea sinceră. Nu mi-a spus cu adevărat, iar eu nu l-am întrebat. Însă am îndoieli c-a fost vorba despre bani.

— Nu, confirmă Grace, n-a fost vorba despre bani.

— Dar despre ce?

Ea șovăi. Stătea pe un scaun elastic, care

tresălta ușor de câte ori își schimba poziția, așa că încercă să nu se mai foiască.

— Vrea ce-i mai bine pentru noi.

— Și ce înseamnă asta pentru tine și pentru fratele tău?

— Educația. Ocaziile favorabile. Un loc unde să fim în siguranță, la adăpost de necazuri.

— Și nu vrei să-l dezamăgești?

Părea ceva mai complicat, fiindcă nu era vorba doar despre tatăl ei, nu cu adevărat, ci și despre ea, despre așteptările de la sine însăși. Dar se mulțumi să încuviințeze din cap.

— Grace, dă-mi voie să te asigur că faci ceva foarte important. Ai putea avea impresia că, dacă nu găsești un vârf al Tridentului, nu ne ești utilă. Dar te înșeli. Dacă rămâi alături de noi, se vor întâmpla multe, îți garantez.

— Ce se poate întâmpla?

— Fapte măreațe, iar tu te vei afla într-o bună zi în centrul lor. Ești inteligentă, încrezătoare în forțele tale și inventivă.

— Mulțumesc.

Grace aprecia spusele lui Isaiah, deși nu era sigură că vorbise serios.

— În Abstergo sunt mulți ca tine. Oameni hotărâți, care își forțează limitele. Grace, astfel de oameni schimbă lumea. Sunt încântat că ți-ai dori să iei locul Natalyei dacă ai putea, dar nu

asta vreau de la tine. Ai propriul tău loc și ești singura care îl poate ocupa.

— Mulțumesc, repetă ea, ceva mai convinsă de sinceritatea lui. Numai că nu amintise nimic de David. Dar fratele meu?

— Depinde de el, răspunse Isaiah. Acum poți pleca.

Grace se ridică de pe scaun, îl salută cu o înclinare a capului și părăsi cabinetul, închizând ușa în urma ei. Pe urmă se duse în camera de zi, unde David și Sean, instalați comod, sorbeau din băuturi carbogazoase. Victoria sublinia frecvent că, după Animus, toți trebuiau să se hidrateze, să bea ceva preferabil cu zahăr sau fructoză.

— Unde-ai fost? întrebă David.

Fata scoase din frigider un suc de portocale.

— Isaiah a vrut să mă vadă.

— Și pe mine a vrut să mă vadă, spuse Sean.

David se prefăcu bosumflat.

— Pe mine n-a vrut să mă vadă.

Grace încercă să nu-și facă griji pentru asta.

— Ție despre ce ți-a vorbit?

— Despre simularea mea.

Tânăra sorbi cu lăcomie din suc, dându-și seama că-i era într-adevăr sete.

— Ce-i cu ea?

Sean se uita pe fereastră, către copaci, dar

părea să privească ceva mai îndepărtat.

— Cred că este despre nedreptate. Anarhie *versus* ordine. Ție despre ce ți-a vorbit?

Grace puse pe masă cutia cu suc și se duse să-și ia o sticlă cu apă.

— A vrut doar să se asigure că sunt fericită aici.

— Ei bine, eu sunt fericit, se amestecă David. Azi noi ne-am angajat într-o luptă aeriană deasupra Italiei. A fost…

— Ai spus *„noi* ne-am angajat”?

Fratele ei o privi mirat.

— Da, noi. Sau ei, nu contează. A fost incredibil. Credeți-mă, e cel mai bun simulator de zbor din toate timpurile…

— Nu-i un joc, îl dojeni Grace. De câte ori trebuie să-ți spun?

— N-o fi un joc, dar asta nu-nseamnă că nu poate fi distractiv, ripostă el.

Grace clătină din cap la auzul argumentului acela prea familiar. Dacă David nu începea să ia misiunea lor mult mai în serios, oare Isaiah avea să-l mai țină în Cuibul Vulturului? Nu voia să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui David în cartierul lor, dacă ea n-ar fi fost acolo să-i poarte de grijă. Se întoarse spre Sean.

— Ai un frate mai mic?

— Am o soră mai mică.

— Și nu-ți face viața mai grea decât ar

trebui?

— Ce-i rău dacă ne distrăm cât suntem aici? întrebă David. Nimeni altcineva nu poate face ceea ce facem noi.

Sean ridică din umeri.

— În privința asta, are dreptate.

Grace se lăsă pe spătarul scaunului și-și încrucișă brațele pe piept.

— Și ce ți-ar zice tata acum?

Expresia feței lui David se schimbă. Renunță să se mai apere și gura i se deschise, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee.

— Voi v-ați întrebat vreodată ce altceva se mai petrece aici? spuse el.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Sean.

— Noi n-am intrat decât în două clădiri. David arătă către fereastră. Acolo se mai văd trei. Pentru ce credeți că sunt?

— De ce nu-ntrebi, pur și simplu? spuse Grace, încă nervoasă din cauza lui.

— Poate nu-i nevoie, răspunse fratele ei împingându-și ochelarii pe nas.

Capitolul nouă

Kang nu semăna cu tatăl lui Zhi. Ea știuse deja asta, însă pe măsură ce pregătirea progresa, diferențele erau tot mai evidente. Kang nu ierta nicio greșeală și nu trecea cu

vederea niciun defect Owen privea amintirea derulându-se și o compătimea, căci simțea greutatea amărăciunii ei apăsându-i mintea. Nu numai că tatăl tocmai îi murise, cenușa încă nu i se răcise de tot, dar cel care o instruia acum nu făcea decât să-i amintească ce pierduse. După moartea tatălui lui Owen, așa se întâmplase cu bunicii lui, mai ales cu bunicul.

— Încă o dată! spuse Kang.

Zhi execută manevra pe care o exersa, alergând prin pădure, aplecându-se, lovind, cățărându-se, înjunghiindu-și țintele cu pumnalul secret și săgetându-le cu arbaleta prinsă de cealaltă încheietură.

Deasupra ei, pe malul stâncos și abrupt, Kang o urmărea cu privirea și număra secundele lovind cu toiagul în piatră. Când Zhi termină cursa, bătrânul clătină din cap.

— Încă o dată! Trebuie să fii mai iute!

Tânăra rămase pe loc, privindu-și încruntată instructorul. Respira greu și mușchii îi tremurau. Nu i se părea cu putință să termine exercițiul mai repede.

Kang arătă copacii din spatele ei.

— Observ trei locuri pe unde ai putea să-ți scurtezi timpul cu câte o secundă. Trebuie să cauți cărări noi, să te folosești de metode noi.

— Iartă-mă, învățătorule.

— Îl poți ruga pe Han să te ierte, fiindcă îi vei

strica somnul. Asta înainte să te tortureze și să te ucidă.

Ea coborî fruntea.

— Asta ar cinsti memoria tatălui tău?

— Nu, îngăimă fata.

— Așadar, o luăm de la capăt, zise el. Mai repede.

Zhi își înfipse unghiile în palme și se întoarse la punctul de pornire în cursă. Își recuperă săgețile de arbaletă și-și concentră asupra antrenamentului furia pe care o simțea împotriva lui Kang.

Se avântă din nou dintr-un salt, devenind conștientă, între două răsuflări, de prezența pietrelor, a rădăcinilor, a crengilor și a trunchiurilor de copaci și căutând drumul cel mai bun și cel mai scurt. Pumnalul îi scânteie și săgețile pornite din arbaletă cântară înfigându-se în ținte, însă toiagul lui Kang o anunță că nu fusese bine nici acum.

— N-ai fost decât cu o singură secundă mai iute! răcni mentorul. Încă o dată!

Zhi dori să-i strige că se străduiește, dar se abținu, mulțumindu-se să-i arunce o privire cruntă.

— Mă urăști, surâse Kang, de parcă ar fi savurat chinul prin care o silea să treacă. Möngke-Han îți este dușman, nu eu. Nu uita asta.

Era o greșeală ușor de făcut.

— Mi-ar plăcea să scapi cu viață din asta, adăugă el. Mi-ar plăcea să iei locul tatălui tău în Frăție.

— Și eu îmi doresc asta.

— Atunci trebuie să fii vrednică. Trebuie să-ți dovedești utilitatea ca Asasină. Kang arătă cu toiagul către traseu. Încă o dată!

Zhi repetă exercițiul de multe ori până să ajungă la nivelul de îndemânare dorit de mentor, care, într-un final, îi recunoscu fetei izbânda printr-o simplă înclinare de cap.

Reușita storsese atât de mult din ea, încât nu simți nicio satisfacție. Își dorea doar ca antrenamentul să ia sfârșit. Din fericire, Kang îi oferi un prilej rar de a-și trage sufletul.

Statură împreună pe Terasa Pescarilor, mâncând în tăcere pește rece și orez. Ceva mai jos se vedeau confluența celor trei râuri și dealurile din jur, portocalii în lumina amurgului. Căldura îi umplu fruntea fetei de sudoare și nicio adiere nu veni s-o zvânte.

— Nu te impresionează? întrebă bătrânul.

— Ce anume?

— Faptul că supraviețuirea întregului imperiu depinde de bucata asta de pământ pe care stăm. Lovi cu pumnul în piatră. Un munte. O fortăreață.

— Un om, adăugă Zhi.

— Da. Dar mă-ntreb dacă nu cumva pur și simplu aruncăm pietricele în râu.

— Ce vrei să spui?

— Chiar îi putem schimba cursul? Are vreunul dintre noi puterea asta? Sau stârnim doar vălurele și ne spunem că modificăm direcția curentului?

— N-o să mă descurajezi.

— Nici n-am de gând. Inevitabilitatea nu scuză lipsa acțiunii. Kang se întoarse spre ea. Tu când vei trece la acțiune?

— Aștept să-mi spui că sunt pregătită.

Bătrânul izbucni în râs. În ciuda oboselii, Zhi se înfurie iarăși.

— Ți se pare amuzant?

Mentorul clătină din cap.

— Cred că mă-nțelegi greșit. Râd de noi amândoi.

— De ce?

— Pentru că eu te așteptam *pe tine.* Așteptam să-mi arăți că ești pregătită. Râse iar. S-ar părea că vom avea de așteptat.

Zhi nu știa cum presupunea Kang că-i poate demonstra căpătarea experienței, dar n-avea chef de împunsăturile lui. Era obosită, ziua fusese foarte lungă. Se ridică să plece.

— E mai simplu decât crezi, zise bătrânul.

Tânăra se opri gata să răspundă, apoi clătină din cap, respingând riposta. Poate că în ziua

următoare va avea chef să-l contrazică.

— Noapte bună, spuse îndepărtându-se.

— Mâine la răsăritul soarelui! Să nu-ntârzii!

Zhi continuă să meargă, trecu pe lângă atelier și pe lângă helești, intră în oraș și se îndreptă spre casa tatei. După ce ajunse, se duse în camera lui și scoase mănușa de sub podea, așa cum făcuse în fiecare noapte după moartea generalului.

Legănă mănușa în poală, simțindu-i mirosul de piele și pe cel de metal uns al pumnalului și vorbi cu spiritul tatei. Îi povesti cum se antrena și cât de mult îl ura pe Kang. Îi spuse ce dor îi era de el și-i făgădui că-i va cinsti amintirea, omorându-l pe Marele Han și devenind Asasină. Pe urmă se duse la culcare. Imediat ce închise ochii, îi deschise iarăși și, cumva, era dimineață. Se ridică din pat ca să reia pregătirea.

Owen îi trăia amintirea cu empatie. Trecuse și el prin așa ceva. Și o admira. În ciuda criticilor lui Kang, Zhi era puternică, talentată și abilă. Owen spera chiar că Efectul de Sângerare i-ar putea transfera lui o parte din abilități prin Animus. Dobândise deja câteva în timp ce purtase greutatea minții lui Varius, dar își dorea mai multe.

Când Zhi străbătu orașul, era din nou o dimineață fierbinte. Se opri să-și cumpere micul dejun și află că în noaptea aceea mongolii nu

mai încercaseră să ia orașul cu asalt, iar mulți îi mulțumeau tatălui ei, atribuindu-i meritul victoriei, deși nimeni nu-i cunoștea adevărata natură.

Când ajunse la coliba lui Kang, îl găsi afară, așteptând. La apropierea ei, își ridică privirea spre cer.

— Ai întârziat. Soarele a răsărit.

— Am avut nevoie de odihnă.

— Nu-ți face griji. Hanul te va lăsa să te odihnești îndeajuns după ce te va înfășura în grăsime proaspătă de bivol, te va lega de țăruși înfipți în pământ și te va lăsa în seama mușchelor și a viermilor…

— Ajunge, spuse tânăra.

— Ajunge? Crezi că Hanul…

— Ajunge! Crezi că nu știu ce-o să facă Hanul? Crezi că n-am auzit ce se povestește? Crezi că are vreo importanță pentru mine?

— Dar ce are importanță?

Zhi miji ochii, furioasă și dezgustată.

— Nu-ți bate joc de mine, moșule!

— Nu-mi bat joc. Kang se ridică în picioare și se apropie, greoi, de ea. Ce are importanță pentru tine?

Făcând un pas spre el, Zhi ajunse destul de aproape ca să-i simtă mirosul de pește.

— Amintirea tatălui meu.

— Și?

— În momentul acesta e tot ce-mi trebuie.

Kang clătină din cap.

— Ăsta-i punctul tău slab. Când vei abandona dorința de răzbunare, când vei fi la fel de loială Frăției cum ești tatălui tău, când vei cinsti Crezul la fel de mult cum cinstești amintirea lui… abia atunci vei fi pregătită.

— Nu hotărăști tu asta.

— Oh, ba da. Cu siguranță eu hotărăsc. Kang se întoarse unde stătuse înainte și se așeză. Tatăl tău a fost ca tine. Și-a pus totdeauna propria onoare mai presus de Crez. A preferat să nu se ascundă. S-a dus în noaptea aceea la zid, deși i-am spus că locul lui nu-i acolo, și uite ce s-a întâmplat. Moartea lui n-a rezolvat mare lucru.

Owen simți cum erupse furia lui Zhi. Ea fandă spre bătrân, dar înainte de a apuca să-l lovească, toiagul lui o pocni în creștetul capului și o trânti la pământ. Ea simți gustul prafului și mingi de foc îi fulgerară, arzătoare, prin fața ochilor.

— Ești mai impulsivă decât a fost el vreodată, spuse Kang. Nu părea aproape deloc impresionat. Ăsta-i alt aspect pe care trebuie să-l controlezi înainte de a încheia pregătirea cu tine.

Zhi îl privi chiorâș, clătină din cap, apoi își atinse locul unde fusese lovită. Un cucui începea

deja să se umfle, însă dincolo de durere, știa că bătrânul se înșela.

— Moartea lui n-a fost zadarnică, spuse cu răsuflarea aproape tăiată.

— Presupun că-i adevărat. Poate că el a câștigat bătălia aceea, cum spune toată lumea. Dar ar fi putut câștiga războiul.

Zhi n-avea dispoziția necesară să asculte cum era terfelită memoria tatălui ei, și încă de un om în care el avusese încredere. Se săltă greu în picioare; capul continua să i se învârtă destul de tare ca să-l dezorienteze pe Owen. Își punea problema propriei demnități, nu a Frăției. Asasinii n-aveau să merite niciodată o loialitate mai presus decât cea față de tatăl ei. Răzbunarea devenise mai importantă decât orice Crez. Kang nu putea s-o oprească și înțelese că n-are nevoie de permisiunea lui. Îi întoarse spatele și plecă.

— Gândește-te la spusele mele, zise bătrânul.

Fata nu-i dădu atenție.

— Mâine la răsăritul soarelui! Să nu-ntârzii!

Însă Zhi n-avea de gând să se întoarcă.

***

În noaptea aceea, după ce orașul asediat se afundă într-un somn plin de neliniști, Zhi își

îmbrăcă armura lamelară neagră, își ridică gluga și-și fixă la încheietura unei mâini arbaleta și săgețile. Pe urmă se duse în odaia tatălui ei și zăbovi o vreme, privindu-i cu atenție mănușa.

După ce noaptea lăsă pe deplin în urmă lumina zilei, își puse mănușa și o strânse bine. Nu i se potrivea perfect. Ieși apoi din casă și se îndreptă spre peștera Feiyan. Când intră în grotă, liliecii de la care i se trăgea numele părăsiseră deja vizuinile și zburau în urmărirea propriilor prăzi.

Chiar la intrare, în stâncă fusese cioplită o scară. Cobora în spirală printr-un puț, iar un pârâu izvorât din lac îșI urma, mai jos și în paralel, propria albie, umplând peștera de sunete. Odată ce ajunse în beznă, Zhi aprinse un felinar și lumina azvârli în toate părțile umbrele pietrelor și ale insectelor. Simțea miros de pământ și de umezeală, iar aerul era mai rece.

Ei și celorlalți copii din oraș li se interzisese dintotdeauna să intre în peșteră, spunându-li-se că înăuntru trăia un șarpe uriaș. Acum, când cobora, Zhi nu văzu niciun șarpe și în final ajunse la o potecă. Cu mult timp în urmă, cineva lărgise pasajul natural, pentru a le îngădui oștenilor și solilor să intre și să iasă pe ascuns din fortăreață. Merse pe cărare și, când ajunse

în dreptul semnelor cioplite în stâncă ce marcau ieșirea, stinse felinarul.

Cizmele ei tulburară ușor pârâul ce-i susura la picioare, până ce apa intră într-o albie separată, săpată anume ca să-i devieze cursul, pentru a nu trăda deschiderea peșterii. Înaintă, urmărind cu palmele pereții umezi, până zări o geană de lumină, nu cu mult mai puternică decât interiorul grotei, iar când ajunse la deschidere se opri.

De acolo începea cu adevărat să-și urmărească țelul. Încă nu părăsise realmente fortăreața, dar era pe punctul s-o facă. Își coborî privirea spre mănușa tatei și ieși din peșteră.

Afară mirosea a cenușă de foc stins de mult, iar freamătul pădurii întrerupea când și când liniștea din jur. În spatele lui Zhi, mulțumită unei amăgiri a umbrelor stâncilor, gura strâmtă a peșterii era aproape de nedeslușit și fata chiar se întrebă, îngrijorată, dacă avea s-o descopere la întoarcere.

Dacă izbutea să se întoarcă.

Desigur spera să reușească, totuși, pentru izbânda misiunii, întoarcerea nu era necesară.

Țânțarii, căldura și umezeala erau chiar mai rele jos, în văi și ravene, iar asta spunea multe despre dârzenia mongolilor. Zhi trecu pe lângă resturile arse ale copacilor, lăsate în urmă de ultima bătălie, dar se părea că oamenii din

stepă își ridicaseră morții.

Pe urmă se îndreptă spre vest, în alergare liberă prin pădure, la adăpostul întunericului. Aproape că auzea toiagul lui Kang ținându-i socoteala timpului în fortăreața de sus, dar se străduia din toate puterile să-și scoată asta din minte și se concentră asupra înaintării fără zgomot către tabăra mongolă.

Străbătu cu iuțeală kilometri și ajunse curând la primul dintre corturile rotunde în care se adăposteau asediatorii. Existau santinele, dar se putea feri de ele cu ușurință, ceea ce era mai bine decât să le ucidă. Nu i-ar fi fost de niciun folos să riște, trezind toată tabăra înainte de a fi inevitabil.

Continuă să înainteze încet, oprindu-se, ascultând, uitându-se în toate părțile. Patrulele apăreau la intervale de timp regulate, disciplinate, ceea ce însemna că, pentru a trece neobservată, nu trebuia decât să aibă răbdare. Corturile fuseseră înălțate ordonat, din pâslă și piele înfășurate pe schelete de lemn, și peste tot erau cai. Zhi auzise că mongolii își iubeau herghelиile, dar se îndoia că animalele își iubeau călăreții fiindcă îi aduseseră acolo vara, printre muște.

Dimensiunea taberei o impresionă mai întâi, apoi o șocă, la fel și grandoarea unor corturi. Sute de copaci fuseseră tăiați ca să facă loc

miilor de corturi și se părea că Hanul și nobilii săi veniseră din nord aducând cu ei mici palate. Vanitatea lor îi era de folos fetei pentru a afla cu ușurință care era cortul lui Möngke. Nu trebuia decât să-l găsească pe cel mai mare și mai bogat, și în curând îl găsi.

La fiecare intrare stăteau de pază câte doi soldați. Zhi nu-și dădea seama cum i-ar fi putut ocoli. Din întuneric, trase de două ori cu arbaleta, aproape simultan, și amândoi se prăbușiră fără zgomot, cu mâinile încleștate de gât. Tânăra trecu peste trupurile lor și dădu buzna în cort, apoi sări imediat în lateral, adăpostindu-se.

De grinzile groase de deasupra atârnau lampioane, însă dincolo de ele plafonul era ascuns privirii de pâcla de fum și tămâie. Pereții erau îmbrăcați în mătăsuri și tapiserii, iar paravane înalte din lemn, sculptate și cu încrustații din pietre prețioase, împărțeau cortul în coridoare și încăperi.

Zhi avea la dispoziție doar câteva minute înainte ca gărzile ucise să fie descoperite. Se îndreptă spre unul dintre stâlpii masivi și-l escaladă ca pe un trunchi de copac până ajunse într-o poziție avantajoasă, pe grinzi, deasupra pereților despărțitori, ca să poată cerceta toate camerele. Așa îl putea găsi pe Han.

Și izbuti cu ușurință. Îi descoperi sala de

ospețe, sala tronului, apoi dormitorul. Și în cort existau gărzi, dar Zhi se afla într-un loc ferit și grinzile de lemn erau destul de late încât să se furișeze de-a lungul lor neobservată.

Când ajunse deasupra lui Möngke, se opri să-l privească. Părea un bărbat masiv, puternic. Pe câți morți călcaseră picioarele lui și, mai înainte, ale familiei lui?

Deodată multe voci începură să strige alarmate în depărtare.

Zhi deveni atentă. Trebuia să acționeze imediat.

Sări de pe grindă chiar pe patul lui Möngke, înfigându-i în gât, cât ai clipi, pumnalul secret al tatălui ei. Hanul căscă ochii și gura, dar nu scoase niciun sunet. Zhi se uită în ochii muribundului până când șuvoiul sângelui își pierdu forța și-i privi trupul cum se golește de suflet, devenind înveliș gol. Imediat ce îl știu mort, sări din pat și se cățără din nou pe grinzi. Atunci observă Owen pumnalul de lângă armura Hanului, alături de pat. Zhi n-avea idee ce era, însă el știa prea bine. În amintirea lui Varius, ținuse în mână unul foarte asemănător. Era al doilea vârf al Tridentului din Eden.

Însă Zhi se concentra acum asupra fugit. Trebuia să se miște repede, fiindcă, după descoperirea cadavrului Hanului, nicio ascunzătoare din cort n-avea să mai fie sigură.

Zgomotul de afară deveni tot mai puternic. Din cort, numeroase gărzi se repeziră spre ieșire sau către dormitorul Hanului, așa că ea porni în direcția opusă.

Sări de pe grinzi cât mai aproape de cealaltă ieșire, apoi se năpusti afară. Cei doi străjeri de lângă cort căzură în aceeași clipă, unul doborât de arbaletă, iar celălalt în urma loviturii de pumnal primite în ceafă.

Însă de data asta acolo se aflau și alți războinici, care văzură totul.

Strigară, arătând spre ea. Zhi auzi săbii trase din teacă și știu că va urma zborul săgeților, așa că fugi, strecurându-se printre corturi și uneori cățărându-se și trecând peste ele, simțind cum acoperământul de pâslă i se întinde ușor sub tălpi și auzind trosnetele stâlpilor din lemn. Mongolii porniră în urmărirea ei, trezind întreaga tabără.

Sub mintea lui Zhi, Owen își făcea griji pentru ea, implorând-o fără cuvinte să se miște mai repede, așa cum îi ceruse Kang. Singura șansă de scăpare era pădurea. Se afla la câteva sute de metri depărtare, dincolo de întinderea taberei imense, la o distanță ce părea imposibil de străbătut, dar Zhi își ascuți simțurile și alergă călăuzită de intuiție. În ciuda spaimei ce o stăpânea, zâmbea la fiecare pas și râdea la fiecare răsuflare. Moartea tatei fusese

răzbunată. Memoriei lui i se aduseseră cuvenitele onoruri. Pumnalul lui secret făcuse ceea ce trebuia să facă.

Chiar dacă o prindeau, ea izbândise.

Capitolul zece

După cina din seara aceea, David stătea întins în pat, cufundat în gânduri. Ceva legat de Cuibul Vulturului începuse să-l neliniștească încă din timpul după-amiezii. Nu le spusese nimic celorlalți, fiindcă, într-un fel, i-ar fi implicat, dar totul pornise de la întrebarea lui Grace:

Și ce ți-ar zice tata acum?

Ea probabil nu se gândise c-o să-i ia întrebarea în serios. Încercase să-și dea seama ce ar fi spus tatăl lui și înțelesese că asta depindea de ceea ce știa el, însă în clipa aceea, nu știa mai nimic. Niciunul dintre ei nu știa, nu cu adevărat, pentru că nu puseseră niciodată întrebări. Erau prea preocupați de simulările lor. Totuși, când începuse să se gândească mai bine, Animusul i se păruse brusc lui David doar un mod de distragere a atenției și-și amintise tot ce le spusese Monroe despre Abstergo și despre Templieri.

Pe urmă își pusese o întrebare: dacă Abstergo voia ca toți să se concentreze asupra

unui singur lucru, adică asupra Animusului, asta putea oare să însemne că existau și subiecte despre care Templierii *nu voiau* să li se pună întrebări? Și care puteau fi acelea?

În primul rând, lui David îi veni în minte Cuibul Vulturului, deoarece nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se petrecea în restul complexului. Asta i se părea ciudat, însă Grace și Sean nu păruseră nicidecum curioși.

În schimb, el era și, stând astfel în pat, se hotărî să treacă la fapte. În toiul nopții, la scurt timp după ora unu, se ridică, se îmbrăcă și se furișă afară din cameră.

Nu mai ieșise niciodată la ora aceea. Cuibul Vulturului era tăcut și întunecos, dar părea viu, respirând aerul care circula prin gurile de aerisire. David auzi chiar și o bufniță, sau altceva, în pădure, un zgomot estompat de pereții de sticlă.

Se furișă de-a lungul coridoarelor, îndreptându-se către pasarela care lega clădirea de cea alăturată. Își imagina că existau pretutindeni videocamere de supraveghere și că putea fi prins din clipă-n clipă, așa că voia să vadă cât putea mai mult cu putință din Cuibul Vulturului.

Când ajunse la pasarelă, constată că ușa acesteia era închisă, dar nu și încuiată. Intră și parcurse în grabă tunelul de sticlă plasat la

înălțime și înconjurat de pădure.

Odată ajuns în capătul opus, intră într-o clădire unde nu mai fusese. De fapt, semăna foarte mult cu aceea în care locuiau el, sora lui și ceilalți și se întrebă dacă și acolo existau camere în care dormeau copii. Poate complexul găzduia mai multe grupuri de subiecți ai cercetărilor Corporației Abstergo. Își continuă drumul și ajunse la altă pasarelă, dar ușa acesteia nu se deschise. Lângă ea, o încuietoare electronică avea cititor de amprente și ecran tactil pentru un cifru sau o parolă. David se pregătea să plece când, de cealaltă parte a ușii, auzi pași apropiindu-se.

Se repezi pe un coridor lateral, își scoase pantofii și se lipi de perete. Auzi ușa deschizându-se și un agent de pază apăru agale, fără să arunce nicio privire în dreapta sau în stânga.

După trecerea lui, David se îndreptă spre ușă mergând pe vârfuri și reuși să se strecoare înainte ca aceasta să se închidă cu un pocnet scurt. Acum se afla în altă pasarelă, mult mai lungă, care părea să se curbeze după o distanță și să dispară în întunericul pădurii. David își puse pantofii și aruncă o privire în urmă, către ușa încuiată. Prezența paznicului îl făcea să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins furișându-se. Ar fi fost dat afară, trimis acasă?

Tatăl lui n-ar fi fost încântat. Își făcea griji din pricina drogurilor și a bandelor din cartier, dar acelea îi provocau neliniște și lui David. Poate că Isaiah ar fi fost în stare de ceva mai rău decât să-l dea afară.

Decise că, dacă mersese deja atât de departe, putea să continue, să vadă cât mai mult înainte de a fi descoperit. Așa că porni grăbit pe coridor.

Curba zărită se dovedi a fi de fapt o scară ce cobora în lungul versantului. Ea îl duse la altă pasarelă și, după câțiva metri, ajunse în fața unei uși ce părea să permită intrarea în inima muntelui. O parte a complexului era subterană.

David rămase în fața ușii, ascultând, dar nu auzi nimic. O împinse și descoperi că era descuiată. O lumină puternică scălda coridorul în care pătrunse și se obișnui cu ea abia după ce miji ochii timp de un minut.

Partea aceea a Cuibului Vulturului părea mult mai periculoasă. Coridorul se ramifica în patru direcții și David hotărî să meargă drept înainte. Toate ușile pe lângă care trecea aveau încuietori electronice, așa că nu putea explora încăperile de dincolo de ele. Continuă să înainteze tiptil, cu auzul încordat.

În cele din urmă, coridorul se lăți, însă capătul lui se afla destul de aproape, în fața unei uși duble, deschise. Dincolo de ea, David

văzu un garaj plin cu automobile, mașini de teren și furgonete asemănătoare celei care îi adusese în Cuibul Vulturului. Dar una dintre mașini îi atrase în mod deosebit atenția, un vehicul negru. Curba capotei pornea de la un fel de motor mic cu reacție montat în față și se rotunjea în lateral, peste roțile late. Un parbriz de culoare închisă înconjura și acoperea o cabină lucioasă, iar partea din spate se înălța ușor, ca o panteră gata de atac.

Mașina era incredibilă. David se apropie de ea și nu rezistă ispitei de a verifica portiera. Era descuiată, așa că sui pe scaunul șoferului și avu senzația că stătea mai degrabă pe locul pilotului unei nave spațiale, cu consola plină de ecrane tactile și de zeci de butoane. Închise portiera și strânse în palme volanul mașinii, imaginându-și că o șofa.

Hotărî că era mai bine să nu rămână acolo prea mult. Se pregătea să coboare, când văzu o ușă deschizându-se în capătul opus al garajului și se lăsă cât mai jos cu putință pe scaun la apariția mai multor vehicule. Pe măsură ce intrară și parcară alături de el, stinseră farurile, iar din duba din față coborî o femeie în echipament paramilitar. Apoi, pe ușile duble intră Isaiah, tot în costumul său negru. I se alătură femeii și se îndreptară împreună către vehiculul în care tremura ascuns David. Prin

geamurile mașinii, băiatul le auzi înăbușit vocile.

— Sunt adolescenți, Cole, spuse Isaiah. Ei nu pricep care-i dificultatea.

— Este evident că Asasinii i-au antrenat, răspunse femeia. Mai ales Javier pare foarte bun.

David simți furnicături pe ceafă. Părea să fie vorba despre acel Owen și acel Javier pe care-i cunoștea. Era puțin probabil să se refere la alți adolescenți, dintre care unul să-l cheme tocmai Javier.

— Ar fi fost mult mai simplu dacă n-ar fi fost o misiune cu restricții, continuă Cole. Dar, oricum, au plecat altundeva și n-avem niciun indiciu. Sunt șanse mari ca ei să aibă acum acces la un Animus.

— Exact de asta mă tem. Și de aceea cred c-o să te simți ușurată aflând că aceasta nu mai este o misiune cu restricții.

— Poftim?

— Nu le putem permite Asasinilor să aibă acces la memoriile genetice, chiar dacă astfel îmi vor deveni și mie inaccesibile. E regretabil, dar ești autorizată să-i lichidezi pe amândoi.

David simți că i se oprise răsuflarea. Nu avea niciun dubiu în privința sensului cuvintelor lui Isaiah. Vorbeau despre uciderea lui Owen și a lui Javier și, brusc, toate avertismentele lui

Monroe legate de Templieri îi reveniră în minte. Își aminti cât de necruțători și de periculoși erau.

— Da, domnule, răspunse Cole.

— Trebuie să-i găsiți, adăugă Isaiah. Ține-mă la curent.

Directorul se răsuci pe călcâie și plecă, iar Cole și ceilalți agenți descărcară vehiculele. David rămase ghemuit, transpirând, și atât de nemișcat, încât mușchii și încheieturile începură să-l doară, dar, într-un târziu, garajul se cufundă în tăcere, părând pustiu.

Băiatul mai așteptă mult timp înainte de a-și sălta capul ca să se uite în jur. Când se convinse că în garaj nu mai era nimeni, coborî din mașină și se grăbi să iasă pe ușa dublă, să străbată coridorul și apoi pasarela care înconjura partea aceea a muntelui. Când ajunse la a doua clădire, găsi ușa blocată de aceeași încuietoare electronică, numai că, de data asta, nu mai auzi pe nimeni apropiindu-se. Se văzu nevoit să aștepte, ascuns în umbra unei nișe de lângă ușă, cu mânerul înghiontindu-l în spate, să apară alt agent de pază. Într-un târziu, se ivi unul și, imediat după trecerea lui, David se strecură de cealaltă parte chiar înainte ca ușa să i se închidă în urmă.

Apoi traversă ultima pasarelă și reveni în clădirea lui. Nu știa dacă s-o trezească imediat

pe Grace sau să aștepte până dimineață; în orice caz, trebuia să-l sune pe tatăl lor și să plece de-acolo.

Se îndrepta spre camera lui, gândindu-se ce să spună, când cineva îl strigă din spate:

— Hei, ce faci?

David intră în panică și se lăsă condus de instinct. Se întoarse brusc la dreapta și merse drept spre perete, izbindu-se de el, apoi repetă acțiunea, și încă o dată, ca o muscă repezindu-se într-un geam.

— Hei, spuse bărbatul. Hei, te simți bine?

Băiatul se mai lovi o dată de perete înainte de a-l simți pe paznic prinzându-l de umeri și răsucindu-l.

Atunci se prefăcu că se trezește.

— Ăăă… Se străduí să pară cât mai confuz și speriat cu putință și se frecă la ochi. Unde…

— Ești somnambul? întrebă agentul.

— Cred că da. David strânse din ochi și-și frecă fruntea. Nu mi s-a mai întâmplat de mult. Crezi că-i din cauza Animusului?

— Nu știu. Dar ar trebui să te-ntorci în camera ta, iar eu o să vorbesc cu doctorul Bibeau despre asta.

— OK, încuviință David, căscând din nou. Mulțumesc că m-ai trezit.

Se întoarse către camera lui, iar paznicul îl conduse până acolo și încuviință aprobator când

ajunse la ușă și intră. Camera mică, pe care până atunci o considerase mai mare decât dormitorul de-acasă, i se păru deodată o celulă de închisoare.

***

Nu mai reuși să adoarmă. Se gândi ce să le spună celorlalți și-și făcu griji la gândul că, imediat ce paznicul îi va spune despre somnambulism, Victoria va urmări tot ce înregistrase videocamera de supraveghere, ca să-și dea seama exact ce se întâmplase. Dacă Isaiah era dispus să-i ucidă pe Owen și pe Javier, ar fi fost probabil dispus să-l ucidă și pe oricare dintre ei.

Când auzi sunetul deșteptătorului, băiatul se grăbi să-și facă duș și să se îmbrace, apoi se duse în camera de zi, să-i întâlnească pe ceilalți la micul dejun.

Natalya era deja acolo și mânca un iaurt. David se așeză lângă ea și începu să legene din picior.

Trecură câteva minute.

— Ce-i? întrebă fata.

El se încruntă.

— Ce să fie?

— Arăți de parcă ai avea ceva de spus.

— Am, dar să-i așteptăm pe Grace și pe

Sean.

— OK.

Sora lui apăru după destul de mult timp, dar când intră în sfârșit, Sean o urmă aproape imediat. Își luară mâncare și se așezară, iar David se aplecă spre ei.

— Trebuie să plecăm de-aici.

— De ce vorbești în șoaptă? întrebă Grace.

— Fiindcă nu vreau să mă audă ei, evident. Și nu glumesc. Trebuie să plecăm.

— Unde? interveni Sean.

— Acasă. Deși probabil nici acolo nu vom fi în siguranță.

— Ce tot spui? se miră Grace.

David le povesti totul. Cum ieșise din cameră și plecase să verifice zona în care ei nu aveau acces, cum găsise mașina neagră cu motor cu reacție și tot ce spusese Isaiah. Ceilalți îl ascultară încruntându-se și strâmbându-se. Când termină, Sean clătină neîncrezător din cap.

— Ai inventat povestea asta.

— N-am inventat nimic.

— Atunci ai visat, insistă Sean. Poate chiar ești somnambul.

— Nu dormeam.

Ceilalți trei schimbară priviri.

— N-am visat, își menținu David poziția, simțindu-se tot mai frustrat.

— Gândește-te, spuse Sean. Suntem aici de câteva săptămâni și am fi putut pleca oricând. Ne-au tratat cu adevărat foarte bine, iar tu spui acum că vor să-i ucidă pe Owen și pe Javier? Nu cred. Templierii nu sunt așa cum a spus Monroe.

Se străduiesc să facă lumea mai bună. La asta lucrez cu Isaiah…

— Asta vrea el să crezi. David se întoarse către sora lui. Trebuie să-l sunăm pe tata.

— Și ce să-i spunem? întrebă ea. Că Abstergo e de fapt fațada unei societăți secrete care omoară copii?

— Da.

— Știi ce cred? Grace ridică o sprânceană și-l fixă cu privirea ei aspră, de soră mai mare. Cred că ai jucat prea mult jocul tău video de-a Războiul Mondial.

— N-am inventat toate astea! exclamă David. Ești sora mea. De ce nu mă susții?

— Te susțin întotdeauna, ripostă ea. De ce nu mă poți susține tu măcar o singură dată?

— Ai impresia că nu-s de partea ta?

— Exact! Mă străduiesc din răsputeri să rămânem amândoi aici și tu ce faci? Ieși noaptea pe furiș din cameră! Din cauza ta, vom fi dați afară!

David se trase înapoi, îndepărtându-se de ceilalți. Singura care nu scosese nicio vorbă era Natalya, așa că se întoarse spre ea.

— Tu ce crezi?

Fata puse deoparte paharul de iaurt gol.

— E cert că n-am încredere în Abstergo, totuși nu sunt sigură că ei i-ar ucide pe Owen și Javier.

Lui David nu-i venea să creadă. Toți trei erau idioți.

— Hei! Natalya întinse mâna spre el, pe deasupra mesei. Nu cred că minți. Pur și simplu nu sunt sigură c-ai auzit ceea ce crezi c-ai auzit.

David știa foarte bine ce văzuse și ce auzise, doar că nu reușea să-i convingă pe ceilalți.

— Știți la ce dăm cu piciorul dacă plecăm? întrebă Sean.

— Vorbești despre bani? zise David.

— Și despre ei, spuse Natalya.

— Dar banii nu sunt totul, adăugă Sean. Dacă plecăm, renunțăm la o oportunitate pe care n-o s-o mai găsim nicăieri altundeva. Eu nu sunt pregătit s-o ratez.

— Nici eu, zise Grace.

Deci nu-i rămânea nicio speranță. David voia să plece, totuși nu era pregătit să-și părăsească sora, iar fără ajutorul ei nu-și putea convinge tatăl să vină să-i ia. Așa că se lăsă pe spătarul scaunului, cu senzația că tocmai alunecase într-o lume alternativă, unde trebuia să uite că Isaiah intenționa să-i omoare doi prieteni, și să continue cu simulările create de Animus ca și

cum nimic n-ar fi fost în neregulă.

— Eu plec, spuse Sean, îndepărtându-și scaunul de masă. Ne vedem mai târziu.

— Și eu, zise Grace ridicându-se.

David își înălță privirea spre sora lui, iar ea așteptă câteva clipe. De obicei, intrau împreună pe coridorul Animusului, însă de data asta băiatul nu făcu nimic altceva decât să-și încrucișeze brațele. Grace își dădu ochii peste cap și ieși din cameră, lăsându-l singur cu Natalya.

— Ai spus că n-ai încredere în Abstergo, rupse David tăcerea.

— N-am.

— De ce?

— Fiindcă știu că au planuri secrete. Sunt lucruri pe care nu ni le dezvăluie. Dar până la a ucide pe cineva e cale lungă.

— Însă Monroe a spus...

— Și Monroe are planurile lui secrete. N-am încredere în el mai mult decât în Abstergo. Cred că trebuie să așteptăm, să vedem ce se mai întâmplă. OK?

David refuză să răspundă.

Natalya se ridică de la masă.

— Vii?

— O să vin.

— OK.

Fata își aruncă paharul de iaurt și părăsi

camera de zi.

David mai rămase câteva minute, apoi, fiindcă se părea că nu poate face nimic altceva, se ridică și o luă pe urmele celorlalți, intrând pe coridorul Animusului. Când ajunse în camera lui, Victoria era acolo.

— Bună, David, spuse ea. Mă bucur să te văd. Am înțeles că azi-noapte ai avut o mică aventură.

— Da, răspunse el, cu trupul brusc inundat de o panică rece.

Cât de mult știa Victoria?

— Agentul de pază mi-a raportat că te-a găsit intrând într-un perete. Sunt îngrijorată, fiindcă somnambulismul este o disfuncție a somnului care poate produce Efecte de Sângerare.

— Ah, da?

— Exact. Va trebui să te supraveghem îndeaproape. S-ar putea să fie necesar să-ți încuiem ușa noaptea, până când ne convingem că ești în siguranță.

Posibilitatea îi suna lui David din cale-afară de sinistră, dar Grace și Sean ar fi spus probabil că era spre binele lui.

— Nu știu dacă vreau să-mi fie încuiată ușa.

— Numai temporar, îl asigură Victoria. Am cerut și înregistrările de azi-noapte ale videocamerelor de supraveghere, ca să văd eu

însămi ce s-a întâmplat.

Panica lui David luă proporții, accelerându-i bătăile inimii.

— Da?

— N-ai de ce să te rușinezi. Vreau doar să fiu sigură că n-o să ți se întâmple nimic rău.

Capitolul unsprezece

Totul depindea din nou de Owen, iar Javier trebuia să stea deoparte și să se uite cum Griffin îi monitoriza prietenul conectat la un Animus nou, strălucitor. Era însă bine și așa. Asta era situația, iar Javier trebuia să se detașeze de Owen. Avea el însuși prea multe de rezolvat ca să se mai confrunte și cu problemele lui. Dar în contextul de față, pur și simplu nu conta. Nimic nu se putea schimba. Și oricum nu putea rămâne supărat pe Owen. Simțea că îi era dator.

Ceea ce nu însemna că nu înnebunea de plictiseală stând pur și simplu și așteptând.

Rebecca plecase de câteva ore. Se părea că hambarul aproape dărăpănat de afară adăpostea două mașini. Ea luase una, probabil pentru altă misiune încredințată de Frăția Asasinilor. Însă rămăsese o mașină și Javier era tentat să iasă la plimbare.

Dar unde s-ar fi putut duce?

Nu se ascundeau fără motiv în pustietate. Templierii erau pe urmele lor și, numeric, îi depășeau cu mult. Javier începuse să creadă că, în esență, asta însemna să fii Asasin; să fii mereu pe fugă, să te ascunzi mereu, adesea singur.

Într-un fel, așa se simțise toată viață. În clasa a treia, înțelesese că era diferit de alții. Dar abia în clasa a șaptea îi dăduse un nume diferenței aceleia. Și de atunci își petrecuse o mare parte a timpului ascunzându-le aproape tuturor că era homosexual și simțindu-se foarte singur. Disconfortul se ameliorase după ce le spusese adevărul părinților și fraților săi, iar acum, după ce i-l dezvăluise și lui Owen, singurătatea dispăruse într-o oarecare măsură. Însă nu credea că va scăpa vreodată cu totul de ea. În el avea să existe întotdeauna un copil care simțea că trebuie să se prefacă. Să pretindă că era la fel ca toți ceilalți.

— Ți-e foame?

Griffin stătea la consola computerului și monitoriza simularea lui Owen.

— Da, răspunse Javier.

— În colțul ăla e un mini-frigider. Probabil că Rebecca l-a umplut.

Javier se ridică de pe lada pe care stătuse și se duse să verifice. Deschise ușa, lăsând să iasă aerul rece și zumzetul ventilatorului, și

descoperi legume și câteva produse din tofu al căror ambalaj susținea cu îndrăzneală că au gust de carne de curcan și de brânză.

— Rebecca e cumva vegetariană? întrebă el.

— Da, de ce? spuse Griffin întorcându-se spre el.

Javier arătă cu capul către frigider.

— Ah, rahat! exclamă bărbatul.

Într-o cutie de pe frigider era o pâine integrală, așa că tânărul își făcu un sandvici cu non-curcan și non-brânză.

— Vrei și tu unul? îl întrebă pe Griffin.

Asasinul stătu pe gânduri câteva clipe și, în cele din urmă, consimți cu o ușoară strâmbătură, iar Javier făcu un al doilea sandvici și i-l aduse.

— E în tabăra mongolilor, zise Griffin, indicând liniile de program derulate pe ecran și imaginea străbunicii lui Owen, care se furișa printre corturi. Vrei să-ți aduci un scaun și să te uiți?

— Mi-e bine așa, răspunse Javier, reașezându-se pe ladă.

Nu voia să privească pe monitor, ci să acționeze. Să facă ceva real, nu să reconstituie amintiri vechi în Animus.

— Cât crezi c-o să mai rămână acolo?

— N-am idee, răspunse Griffin, cu sandviciul deja pe jumătate mâncat. Nu e ca și cum

prietenul vostru Monroe ne-a lăsat o hartă a traseului.

O hartă ar fi fost de folos înainte ca Monroe să-i târască în dubioasa lui lume secretă. Javier își aminti de prima utilizare a Animusului, pe vremea când Owen spera că memoria genetică îl putea ajuta să dovedească nevinovăția tatălui său. Nu era o dovadă recunoscută de tribunal, așa că, din punct de vedere legal, nu i-ar fi fost de niciun folos. Însă Javier nu credea că fusese vreodată cu adevărat vorba de tribunal. Owen trebuia să-și dovedească sie însuși ceva.

Asta îi dădu o idee, sugerându-i ce ar fi putut face. Ceva care l-ar fi ajutat cu adevărat pe Owen, iar lui i-ar fi oferit șansa de a contribui la ceva important. Încă avea în jacheta de piele o mare parte din echipamentul folosit în timpul plecării grăbite din noaptea aceea.

— Simt nevoia să fac o plimbare, anunță el.

Griffin abia dacă îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu-i o idee bună.

— Înnebunesc aici, omule. Pur și simplu am nevoie de puțin aer.

Bărbatul mormăi.

— Locul ăsta-i pustiu. Javier se ridică de pe ladă. Nu mă-ndepărtez prea mult.

Griffin se întoarse în sfârșit spre el și-l privi în ochi.

— Bine, încuviință. Să fii înapoi în douăzeci de minute. Nu mă face să vin să te caut. Am de rulat o simulare.

Javier dădu din cap și se îndreptă spre scări, părăsi ascunzătoarea cu tehnologia ei avansată și reveni în casa bântuită de deasupra. N-avea intenția să se întoarcă în douăzeci de minute, dar Griffin nu putea face nimic în privința respectivă fără să-l abandoneze pe Owen care era cuplat la Animus. Probabil că Asasinul avea să se înfurie, însă în momentul acela Javier nu-și făcea cu adevărat griji. Înțelegerea încheiată fusese întotdeauna într-o mult mai mare măsură a lui Owen, decât a lui.

Deasupra, casa era un schelet scârțâitor din cuie ruginite, sfărâmături și praf, iar afară era încă destul de întuneric. Javier ieși pe ușa principală, având grijă s-o închidă în urma lui, ca să acționeze încuietoarea electronică, apoi se duse la hambar.

Se stârnise vântul, care agita copacii și iarba înaltă. Javier își săltă gluga, își vârî mâinile în buzunare, cu coatele strâns lipite de corp și-și lăsă capul în jos. Ajunse la hambar și ușile late se deschiseră cu un geamăt, lăsând să se vadă automobilul. Următoarea problemă erau cheile. Javier n-avea idee cum să-l pornească fără cheie, prin urmare nu putea decât să spere că protocolul de fugă al Asasinilor presupunea

întotdeauna existența cheilor în mașină.

Le găsi chiar sub covorașul de la picioarele lui.

Se urcă, porni motorul și ieși din hambar cu farurile stinse. Aproape că se aștepta ca Griffin să dea buzna pe ușa din față, dar Asasinul nu apăru. Mașina rula deja pe aleea lungă, nepavată. La treizeci de metri distanță de casă, băiatul aprinse farurile, acceleră și se întoarse în oraș.

***

Depozitul poliției nici măcar nu era păzit cu adevărat. La ușa din față se aflau la datorie doi bărbați în uniforme albastre, dar Javier n-avea de gând să intre pe acolo. Nu era sigur că, de fapt, nu-și irosea cu desăvârșire timpul, totuși voia să facă ceva pentru Owen, în compensație pentru anii în care, mai mult sau mai puțin, îl abandonase fără nicio explicație.

Depozitul era înconjurat cu un gard de plasă metalică, cu sârmă ghimpată în vârf, iar videocamerele de supraveghere de pe el și din colțurile clădirii măturau zona. Javier își folosi pistolul-arbaletă ca să le distrugă pe cele mai apropiate. Pe urmă se cățără pe gard, se săltă peste sârma ghimpată și aterizâ în picioare în partea opusă.

De acolo alergă spre clădirea depozitului și începu să se cațere. La început, se simți ca în amintirea lui Retevei Cormac, care se suia pe clădirile din New York. Dar, în lumea reală, la numai trei metri și jumătate înălțime, urcușul începu să i se pară dificil. Lui Javier îi amorțiseră degetele și-i tremurau mușchii. Încremeni, agățat de suprafața verticală, și se uită către cea mai apropiată fereastră, aflată la vreo șase metri mai sus. N-avea s-ajungă până acolo.

O clipă mai târziu, degetele îi alunecară și tânărul se izbi zdravăn de pământ. Efectul de Sângerare părea să aibă limite, iar acum glezna dreaptă îl durea.

Însă n-avea de gând să renunțe, așa că ocoli clădirea până când găsi, în spatele ei, o platformă de încărcare-descărcare și o ușă. Avea o încuietoare electronică de tip mai vechi, care se deschise după ce o izbi cu o grenadă EMP.

De-a lungul depozitului se înșiruiau rafturi înalte, pline de cutii având diverse forme și dimensiuni. După o privire rapidă asupra câtorva etichete, înțelese că erau organizate în funcție de data procesului și de numărul cazului. Știa, cu aproximație, data procesului tatălui lui Owen, dar nu și numărul cazului.

Îngustă cât mai mult posibil zona cercetată, pornind de la informațiile pe care le deținea,

apoi citi etichetele tuturor cutiilor, suind pe rafturi și coborând. După vreo patruzeci și cinci de minute, găsi cutia și o trase de pe raft.

Odată revenit pe podea, Javier puse cutia jos și o deschise. Descoperi mai multe pungi portocalii, pentru probe, care conțineau DVD-uri cu înregistrările videocamerelor de supraveghere, tuburi de cartușe și un teanc gros de peste cincisprezece centimetri de rapoarte și dosare. Spera acum să găsească ceva care, într-un fel sau altul, să pună capăt frământărilor prietenului său.

— Verific în partea asta, se auzi vocea unei femei din cel mai îndepărtat colț al încăperii.

Apoi se auziră pași.

Băiatul înșfăcă imediat cutia și se grăbi în direcția opusă cât mai silențios cu putință, aplecat și făcând slalom printre rafturi, până ajunse la platforma de încărcare-descărcare. Acolo văzu că un polițist în uniformă îi stă în cale. Nu-i lăsă timp să reacționeze; se repezi și intră în el cu umărul și amândoi căzură la pământ. Cutia de carton se turti, dar o ținu strâns, se ridică și alergă către gard.

— Aici! strigă polițistul.

Javier aruncă o privire peste umăr și văzu un bărbat care-l urmărea ținând mâna pe arma de la șold. Scoase imediat din buzunar o grenadă fumigenă și o aruncă în direcția lui. Explozia

începătoșă aerul pe o distanță de aproape cinci metri, oferindu-i lui Javier șansa să se oprească și să-și încarce arbaleta cu săgeți soporifice. Imediat ce polițistul reapăru, trase în el și, peste câteva secunde, îl văzu prăbușindu-se.

Îl mai despărțeau vreo zece metri de gard, dar nu putea să-l sară având cutia sub braț. Trebuia să treacă prin el.

Mai multe strigăte semnalau că alți polițiști porniseră pe urmele sale.

Javier avea o grenadă explozivă. Nu mai folosise așa ceva și nu știa dacă își va face treaba sau dacă îl va arunca și pe el în aer. O scoase totuși din buzunar și o azvârli în gard de la cea mai mare distanță posibilă, apoi se trânti la pământ.

Explozia provocă un nor imens de praf, iar fragmente de pietriș îl nimeriră în ceafă. Loviturile îl usturară, dar nu-l răniră, și se ridică în picioare imediat ce se risipi fumul.

O gaură îngustă se căsca spre în gard spre exterior, poate destul de mare pentru Javier, sau poate că nu. Alergă într-acolo, către singura lui șansă, scoase cutia prin deschizătură, apoi, răsucindu-se, reuși să iasă.

Jacheta i se agăță într-o sârmă, dar o desprinse, rupând-o, și fugi spre mașină. La mică distanță de ea, aruncă altă grenadă fumigenă, în eventualitatea în care vreun

polițist îl zărise, și continuă să alerge.

Odată ajuns la vehicul, deschise iute portiera, azvârli cutia pe scaunul de lângă șofer și sări înăuntru. Câteva clipe mai târziu, se îndepărta accelerând și uitându-se în oglinda retrovizoare. În urma lui se auzeau sirene în depărtare, fără îndoială ale unor mașini ce se îndreptau spre depozit. Niciuna nu părea să-l urmărească.

Chiar și așa, bătăile inimii nu i se încetiniră și respirația nu i se domoli până nu ajunse pe autostradă, gonind către ieșirea din oraș. În timp ce-și continuă drumul, pe cer se ivi prima geană de lumină a zilei. Când ajunse la casa bântuită a Asasinilor, la aproape trei ore după ce o părăsise, soarele răsărise.

Parcă mașina în hambar, întrebându-se cum va reacționa Griffin, înhăță cutia cu probe și se grăbi să intre în casă.

Bărbatul era deja pe verandă. Ținea brațele încrucișate și-l privea furios.

— Ai așteptat aici tot timpul? întrebă Javier.

— Ți-am luat urma de când ai plecat, derbedeule. Credeai că-mi poți fura mașina fără să știu?

Javier își aminti că Griffin era un ins care ucidea în mod regulat, așa că se gândi c-ar fi fost înțelept să adopte un ton mai împăciuitor.

— Îmi pare rău, spuse și se apropie de

Asasin. N-am…

Acesta îl înșfăcă de gulerul jachetei și-l trase mai aproape.

— Habar n-ai cât de subțire e gheața de sub picioarele tale. Vrei să-mi spui ce-ai căutat la depozitul Poliției?

— M-am dus pentru Owen. Javier îl împunse cu cutia. Aici sunt probele folosite împotriva tatălui său.

Asta păru să domolească furia Asasinului, care îi dădu drumul.

— Treci înăuntru. Vorbim despre asta mai târziu.

Javier îl urmă în casă, apoi în josul scărilor, până în subsol. Owen zăcea în continuare pe fotoliul rabatabil al Animusului, iar Griffin se întoarse la consolă fără să mai spună nimic. Tânărul puse cutia pe masă și se așeză ca să-i cerceteze cu mai multă atenție conținutul.

Înșiră totul pe tăblia de sticlă. Cu pungile cu probe o scoase repede la capăt, însă dosarele trebuiau răsfoite ca să le poată aranja. Existau rapoarte de la locul faptei și fotografii. Găsi raportul întocmit la autopsia paznicului băncii, dar și declarațiile martorilor și transcrierile stenogramelor declarațiilor și interogatoriilor. Chiar și rapoartele financiare. Javier puse totul în ordine și, frecându-și bărbia, se îndreptă de spate.

— O faptă rea săvârșită din motive îndreptățite rămâne o faptă rea, spuse Griffin din spatele lui.

— Când un tip care ucide îmi spune așa ceva, nu știu cum să-i interpretez cuvintele. Adevărul este că aș fi gata s-o fac din nou.

— Știu. Tocmai asta-i problema. Dacă erai prins și arestat? Dacă te urmăreau până aici?

— N-au făcut-o.

— Ești destul de inteligent încât să pricepi că nu ăsta-i esențialul.

— Sunt destul de inteligent ca să nu fiu prins.

Griffin se apropie de masă și trecu în revistă probele.

— Asasinii au un Crez, spuse el cu voce scăzută.

Formau o societate secretă. *Bineînțeles* că aveau și un crez. Javier își înfrână impulsul de a răspunde sarcastic, fiindcă simțea cât de serios vorbea Griffin.

— Există trei Principii, continuă Asasinul. Nu amenința cu pumnalul un om nevinovat. Ascunde-te în văzul tuturor. Nu compromite niciodată Frăția.

— OK, spuse Javier. Pare… simplu.

— Nu destul de simplu ca să nu încalci în noaptea asta al treilea Principiu.

— Eu nu fac parte din Frăție.

Griffin încuviință din cap.

— Nu încă. Dar, îți place sau nu, ai ajuns să iei parte la acest război și, mai devreme ori mai târziu, va trebui să alegi o tabără. Mi-ar plăcea s-o alegi pe-a noastră.

— Monroe ne-a avertizat pe toți în privința asta.

— În ce privință?

— Că și voi, și Templierii veți încerca să ne recrutați.

— A avut dreptate.

— Ne-a mai spus și să nu trecem de partea nimănui.

— Ei bine, s-ar putea să n-aveți de ales.

Javier rânji.

— Se presupune că Asasinii încurajează liberul-arbitru.

— Nu-mi scapă ironia. Dar încă nu ești pregătit.

— Pentru ce?

Griffin îi ignoră întrebarea și se întoarse la consola computerului. Băiatul clătină din cap și reîncepu să studieze probele. Owen susținuse mereu că tatăl său fusese victima unei înscenări. Că fusese acuzat pe nedrept. Dar era greu de dovedit contrariul din moment ce pistolul găsit în mașina tatălui său se potrivea cu glonțul care-l ucisese pe agentul de pază; din moment ce amprentele lui fuseseră găsite la

locul faptei; din moment ce datoriile lui la jocuri de noroc reprezentau un motiv de o sută șaizeci și șapte de mii de dolari. Javier nu voia să creadă așa ceva și nu i-ar fi spus-o niciodată lui Owen, însă probabil și el ar fi votat „vinovat”.

Renunță să se mai gândească la toate astea, rearanjă probele pe masă și se simți mulțumit de sine. Owen avea să le vadă după ce încheia simularea. Trebuia să existe ceva care îi scăpase lui Javier, așa cum le scăpase și juraților.

Înșfăcă o sticlă cu ceai kombucha din mini-frigiderul Rebeccăi și se așeză din nou pe ladă, cu ochii la ceafa lui Griffin.

Câteva minute mai târziu, capul ras al Asasinului se aplecă mai mult către monitoare.

— Băiatul nostru a dat de necaz, spuse bărbatul.

Javier se ridică.

— El a dat?

— Strămoașa lui.

Javier traversă încăperea și se uită peste umărul lui Griffin. O văzu pe strămoașa lui Owen, Asasina chinezoaică, fugind printr-o tabără de corturi mari, urmărită de o oaste întreagă de războinici mongoli.

— A apărut vârful Tridentului?

Griffin strânse din fălci.

— Da.

Capitolul doisprezece

Natalya nu putea să nu admită că spusele lui David o neliniștiseră. Abstergo și Templierii n-o făcuseră niciodată să se simtă în largul ei, dar nici măcar nu bănuise că ar putea ucide pe cineva, cu atât mai puțin niște copii. Poate c-o făcuseră în trecut, dar în lumea modernă așa ceva semăna prea mult cu o teorie nebunească a conspirației. Ceea ce pretindea David că auzise părea de necrezut, totuși întărea o parte dintre îndoielile fetei. Îndoieli care nu-i dispărură cât așteptă în sala Animusului.

Victoria intră, părând destul de distrasă, cu ochii obosiți și înroșiți.

— OK... Natalya, spuse ea, parcă reamintindu-și ceva anume. Își privi fix tableta câteva clipe. Unde am rămas? Aha, da. OK.

— E totu-n ordine? întrebă Natalya.

— Bineînțeles. Ești pregătită pentru simulare?

— Desigur.

Natalya intră în inel și se urcă în harnașament. Victoria începu să-i strângă curelele, cu gândul în altă parte, și neatenția ei spori neliniștea fetei. Se hotărî să încerce marea cu degetul.

— I-ați găsit pe Owen și pe Javier?

Femeia încremeni și o țintui cu privirea.

— De ce întrebi despre ei?

Atmosfera în încăpere se schimbă și fetei i se păru ca atunci când Bayan traversa un teritoriu inamic. Se părea că făcuse o greșeală.

— Voiam să știu. Îmi fac griji pentru ei.

Victoria închise ochii și dădu din cap.

— Și eu îmi fac griji. Știu cum stau lucrurile cu Asasinii. Reîncepu s-o conecteze pe Natalya la Animus. Mă crezi sau nu, a existat o vreme când chiar i-am susținut, deși n-am devenit niciodată una dintre ei. Templierii mi-au mai dat o șansă și mi-au arătat o cale mai bună. Îi vom ajuta și pe prietenii tăi, dar în clipa asta trebuie să ne concentrăm asupra misiunii aflate în desfășurare.

Se îndreptă către consola aparatului.

— OK, încuviință Natalya, bucuroasă să schimbe subiectul, cel puțin pe moment.

— Ești pregătită?

— Da.

— Atunci să punem casca.

***

Bayan stătea la marginea taberei și jelea pierderea lui Wang Dechen. Moralul Hoardei scăzuse după moartea generalului. Toți se întrebau ce putea să însemne, deoarece până și

Marele Han devenise ursuz și stătea retras în cortul său, unde, se spunea, dormea aproape tot timpul.

Asaltul nocturn asupra porții fusese executat fără cusur, având în vedere ce se știuse despre Orașul Pescarilor. Până atunci, nicio forță *song* nu părăsise adăpostul fortăreței ca să-i atace direct, și totuși, tocmai atunci, dușmanii apăruseră din pădure, ca niște duhuri. Asta însemna că exista undeva o intrare secretă, poate o peșteră. Nicio altă explicație nu avea sens. Bayan hotărî să descopere intrarea.

Merse la căpetenia *mingghanului* său, îi prezentă ideea sa și ceru permisiunea ca în noaptea aceea să iscodească în jurul zidului. Căpetenia încuviință. Bayan își petrecu restul zilei odihnindu-se și pregătindu-se. Cu o noapte înainte nu dormise deloc și n-avea să doarmă nici în noaptea aceea. Se gândi să ia cu sine un om de-al său, poate chiar doi, dar hotărî că singur avea mai multe șanse să nu fie observat.

După ce soarele dispăru sub orizont, Bayan își îmbrăcă armura și-și luă sabia și arcul. Rosti o rugăciune către Cerul-Tată și lăsă tabăra în urmă, dar nu se simți cu adevărat în pericol decât după ce păși în afara adăpostului oferit de zidul de apărare din nord-vest, de lângă munte. Ajuns în pădure, o străbătu furișându-se către Poarta Hu Guo. Trecerea sa prin tufișuri stârni

roiuri de țânțari, care îl atacară la fel de neînfricați ca războinicii din stepe.

Când ajunse pe câmpul de luptă, descoperi că încă mirosea a ars și că din copacii căzuți nu mai rămăseseră decât tăciuni negri. Izul alunga insectele, scăpându-l de ciupiturile lor, și Bayan cercetă terenul din fața lui cu calm și cu mai multă chibzuință decât în cursul asaltului.

Arcada de piatră a porții privea în josul pantei abrupte a muntelui, iar zidul atingea cincisprezece metri înălțime. De-a lungul său, pe culme, ardeau torțe și Bayan îi urmări o vreme pe străjerii siguri de trăinicia fortificațiilor lor, cu aroganță pe fețele sfidătoare. Furia împotriva lor i se preschimbase în ură după moartea lui Wang Dechen, dar Natalya cunoștea motivul mai profund al dușmăniei. Oștenii *song* sădiseră în el îndoiala.

Bayan reconstitui traseul din noaptea bătăliei, îndreptându-se spre vest prin pădure. Își reaminti zgomotele luptei și mirosul de sânge. Sângele îi pulsa în timpane și avea impresia că trece din nou prin focul bătăliei.

Găsi locul unde se luptase cu oșteanul fără o ureche. Cel care aproape că-l omorâse și care poate că ar fi și făcut-o dacă nu i-ar fi distras atenția loviturile de tun. Cadavrul lui dispăruse, firește. Însă Bayan se opri acolo și se uită printre copacii din jur. Acela era punctul din

care putea începe să caute intrarea peșterii secrete. La o oarecare distanță se auzea susurul unui pârâu, ce părea să vină de sus. Apa ar fi putut ieși din peșteră, l-ar fi putut ajuta să descopere calea către cetate.

Bayan se îndreptă către zona dinspre care provenea șopotul apei, mergând cât mai aplecat și rămânând în apropierea copacilor, căci, dacă exista într-adevăr o intrare secretă, era probabil păzită. Descoperirea ei nu i-ar fi servit la nimic dacă ar fi fost prins înainte de a-i raporta existența.

Apropiindu-se, susurul deveni mai puternic, însă Bayan desluși iute alt sunet, diferit, care îl acoperea. Un plescăit scurt, apoi pași ușori.

Se făcu aproape una cu pământul și rămase în așteptare. Nu băgase de seamă de unde apăruse dușmanul, dar văzu o femeie îmbrăcată în negru care se îndepărta prin pădure coborând dealul. Nu părea să-l fi observat și Bayan decise să abandoneze căutarea intrării secrete în favoarea capturării iscoadei. Sub tortură, un soldat *song* trimis în recunoaștere ar face multe dezvăluiri.

Se repezi pe urmele ei, dar se dovedi imposibil să țină pasul. Femeia alerga de parcă ar fi fost una cu terenul, care o întâmpina cu brațele deschise, în vreme ce pe Bayan îl trata ca pe un inamic. Muntele îi puse piedică, îl

înnămoli și îl urzică până când pierdu cu desăvârșire urma iscoadei.

Eșecul lui sublinia greșelile făcute de la bun început în campania mongolilor. Bayan știa, cu o siguranță absolută, că dacă urmărirea s-ar fi desfășurat în stepele deschise, ostașul trimis în recunoaștere ar fi fost deja legat de calul lui. Dar aici, într-un ținut străin, asaltat de molimă și de arșiță, fortăreața părea intangibilă. Hoarda nu izbutea s-o cucerească.

Bayan se întoarse la misiunea care îl adusese pe munte. Poate reușea să descopere intrarea secretă. Găsi drumul înapoi și-și începu căutările, urmărind susurul pârâului.

În cele din urmă, îl găsi, dar asta nu-l ajută cu nimic. Șuvoiul ieșea dintr-o crăpătură a stâncii destul de largă doar pentru un șobolan. Bărbatul blestemă în gând, apoi se aplecă să bea. Apa era dulce și rece. Alt motiv pentru care cucerirea Orașului Pescarilor fusese atât de dificilă. Dacă asediații permiteau ca pârâul să se scurgă în josul muntelui, însemna că sus, între zidurile lor, aveau mai multă apă decât le trebuia. Cu câteva săptămâni înainte, aruncaseră în vale doi pești enormi, abia prinși, alături de o sută de pâinișoare calde, ca să demonstreze că au mâncare din belșug.

Bayan își potoli setea, își răcori ceafa și reîncepu căutările. Iscoada îi confirmase

existența unei intrări în apropiere. Cercetă râpa mergând în dreapta și în stânga, în sus și în jos, metodic, totuși, după două ore, nu găsi nicio intrare în vreo peșteră.

În cele din urmă, decise că avea cele mai multe șanse dacă aștepta întoarcerea iscoadei, așa că găsi un copac înalt în apropierea izvorului și a locului în care i se părea cel mai probabil să se afle intrarea și se cățără între ramurile sale, unde se instală la pândă.

Natalya era încântată de răgazul acela, încântată că iscoada scăpase de urmărire și spera că Bayan îi va pierde urma și a doua oară. Judecând după cum se mișca femeia, ea dedusese că era o Asasină, care probabil intenționa să-l asasineze pe Han, să-l omoare pentru a pune capăt omorurilor. Asta era, pentru ea, ca Uroborus, șarpele care își înghițea propria coadă.

Mintea lui Bayan privea problema dintr-o perspectivă total diferită. Se uita la cerul de deasupra și la pământul de dedesubt și credea că zeii îi trimiseseră pe mongoli în țara aceasta ca s-o pedepsească în numele lor. Dacă supușii dinastiei Song s-ar fi predat pur și simplu, ar fi fost cruțați.

O mișcare îi atrase privirea.

Iscoada se întorsese și părea disperată. O auzi gemând și răsuflând greu când trecu pe

sub el.

Își dădu seama că o putea pierde din nou printre copaci, dispărând și luând cu ea taina intrării, totuși i se părea puțin probabil s-o poată captura vie. Nu trebuia s-o omoare pe loc. Ar fi putut s-o rănească și s-o facă să-i spună ce-l interesa. Însă femeia ar fi putut să țipe, atrăgând atenția străjilor de pe zid, așa că trebuia să se miște repede.

Potrivi în arc o săgeată și ținti coapsa iscoadei. Natalya ar fi vrut să strige, avertizând-o, dar mongolul eliberă săgeata, care zbură și-și nimeri ținta. Femeia căzu fără să scoată niciun sunet.

Bayan se grăbi să coboare și alergă spre ea trăgând sabia din teacă. Însă, în momentul în care ajunse lângă ea, femeia se ridicase deja în picioare, cu un pumnal într-o mână și cu o arbaletă mică fixată pe încheietura celeilalte, dar, pentru că nu trăsese în el, presupuse că rămăsese fără săgeți.

Săgeata lui n-o nimerise în coapsă, ci i se înfipsese în genunchi. Deși durerea trebuie să fi fost cumplită, femeia era mânioasă și privirea ei semăna cu a războinicului cu care se luptase noaptea trecută.

— Unde-i intrarea secretă? o întrebă în limba *song.*

Drept răspuns, iscoada scuipă și încercă să

adopte o postură defensivă, dar se împletici. Bayan văzu că șchiopăta de-a binelea și că nu strângea pumnalul în mână, ci-l avea prins de încheietură, ca pe arbaletă.

— Dacă-mi spui, vorbi el din nou, te ucid repede. Nu-i nevoie să suferi.

Femeia se retrase câțiva pași. Sângele îi șiroia din genunchi. Lui Bayan nu i-ar fi fost de niciun folos dacă leșina din pricina asta.

Făcu un pas către ea.

— Liniștește-te. Ți-ai terminat treaba. Vremea apărării acestui oraș s-a sfârșit. Cerul-Tată te-a adus la mine.

Femeia clipi iute de câteva ori și clătină din cap.

Trebuia s-o fi rănit mai tare, gândi Bayan, îngrozind-o pe Natalya, care nu putea face nimic. Mongolul trecu în dreapta Asasinei, care-și mută greutatea trupului, strâmbându-se de durere când se răsuci să-l înfrunte. Însă Bayan nu se grăbea, ci-și plănuia atacul, neluându-și ochii de la pumnalul prins de încheietura femeii rănite, dar încă foarte periculoasă. Se întrebă de ce nu strigase, cerând ajutor.

Când fandă, ceva îl pocni în umărul drept, apoi o durere îi explodă în braț, făcându-l să scape sabia în timp ce înaintă, împleticindu-se. După ce Bayan se lovi de ea, iscoada își coborî arbaleta și el înțelese că-și păstrase ultima

săgeată ascunsă. Înainte de a-și recăpăta echilibrul, femeia îl înjunghie în coastă.

Cuprins de durere, bărbatul lovi cu piciorul în săgeata care ieșea din genunchiul Asasinei. Vârful săgeții pocni scurt și se rupse, apoi femeia țipă și se prăbuși la pământ.

Mongolul se trase înapoi. Nu credea că pumnalul de la încheietura Asasinei îl rănise fatal, dar săgeata care îi ieșea din umăr fusese probabil otrăvită și nu-și mai putea folosi brațul. Trebuia să se retragă imediat, cât mai era conștient.

Se răsuci pe călcâie și începu să se îndepărteze în josul muntelui, împleticindu-se și nereușind să-și țină echilibrul. Rana din coastă îi tăia răsuflarea și greutatea brațului amorțit îl trăgea în jos. După câțiva metri, îl cuprinse amețeala, se prăbuși și se rostogoli. Izbitura îi înfipse săgeata mai adânc în umăr, dar nu resimți foarte tare durerea. Se ridică, însă alunecă și căzu în repetate rânduri până ce ajunse la poalele muntelui.

Bayan își continuă drumul clătinându-se și sfârși prin a se târî către zidul de apărare de care părea să-l despartă o distanță incredibilă. Natalya simți toate acestea și, dincolo de suferință, își recunoscu în final admirația față de el. Voința și hotărârea lui de neclintit îl ajutară să ajungă în tabăra mongolilor.

Camarazi de arme alergară spre el strigând și Bayan se rostogoli pe spate, îngăduindu-și în sfârșit fie să moară, fie să leșine, înfăptuind destinul hărăzit lui de Cerul-Tată.

***

— E mort? întrebă Natalya, cu senzația că până și gândurilor ei li se tăiase răsuflarea.

Nu avea cum să moară, răspunse Victoria. *A supraviețuit ca să le transmită urmașilor această amintire. Altminteri n-ai fi putut să treci prin experiența de-acum...*

— Ai dreptate, zise fata.

Uitase asta.

E în stare de inconștiență, dar știm că va trăi.

— A fost...

Groaznic. Cum te simți?

— Nu sunt sigură. Nu prea bine.

Vrei să ieși?

Natalya cântări sugestia Victoriei, însă acum, când lupta se încheiase, era de fapt curioasă să afle ce se întâmplase cu Bayan. Nu era cu adevărat îngrijorată, dar se simțea implicată, iar golul cenușiu al inconștienței lui îi lăsa ei loc să-și revină.

— Rămân, răspunse.

Perfect, zise Victoria. *Dacă ești sigură că te*

simți în stare să continui, o să grăbesc un pic simularea.

Natalya oftă și se lăsă în derivă, apreciind lipsa de formă care o învăluia. Știa că timpul era relativ în Animus și că nu putea rămâne prea mult acolo, dar încerca să profite, gândindu-se la toate cele abia întâmplate.

Oricât de puternic fusese Bayan, Asasina dovedise probabil mai multă forță. Deși rănită, având o săgeată înfiptă în genunchi, îl învinsese pe mongol în luptă. Natalya nu putea decât să bănuiască ce mobil era necesar ca să împingă pe cineva atât de departe. Se întrebă dacă Asasina reușise să se întoarcă în cetate.

Văd activitate în amintire, spuse Victoria.

Golul se preschimbă în forme pe jumătate conturate care apăreau și dispăreau: fețe, foc, osatura unui *ger,* masca unui șaman îi traversară scena minții. Natalya înțelese imediat că Bayan primea îngrijiri, fiind doar pe jumătate conștient de ce i se întâmpla. Când își reveni în sfârșit pe deplin, fiul adolescent al Marelui Han stătea lângă patul lui, înveșmântat în robe de mătase și aur și ținând în mână o săgeată scurtă, de arbaletă.

Bayan încercă să se ridice. Rana din coastă îl durea și-i zvâcnea, dar era o nimica toată în comparație cu umărul, unde avea senzația că un băț aprins îi fusese adânc înfipt în rană.

— Nu te mișca, îi spuse Asutai, altfel ți se redeschid rănile.

Bărbatul rămase câteva clipe nemișcat, apoi se destinse și se lăsă din nou pe spate, respirând greu și ferindu-se, pe cât posibil, să se uite în ochii tinerei căpetenii.

— Au scos asta din tine, continuă Asutai, învârtind săgeata între degete.

— Am fost neglijent, se scuză Bayan. A ascuns săgeata foarte bine.

— Te-ai luptat cu ea?

Bayan dădu afirmativ din cap.

— Dar a luptat pentru ultima oară. I-am străpuns genunchiul cu o săgeată.

— Ai făcut mai mult decât orice alt războinic. Asutai își lovi palma celeilalte mâini cu săgeata. Tatăl meu e mort.

Bayan își săltă capul.

— Poftim?

— Femeia cu care te-ai luptat l-a asasinat în timpul somnului.

— Cum…

„Cum e cu putință?” se întrebă. Marele Han murise? Cerul-Tată îi abandonase cu desăvârșire, aici, în locul ăsta blestemat?

— N-au aflat prea mulți, continuă Asutai. După moartea lui Wang Dechen, ceilalți generali se tem că ar fi prea copleșitor pentru Hoardă.

Bayan își alungă pentru moment

suspiciunile, ca să se poată gândi la ce era de făcut.

— Cum veți păstra secretul?

— O să spunem că e bolnav, că are fierbințeală. Iar peste câteva zile vom da de veste că boala l-a răpus.

Planul avea sens. Hoardei îi va fi oricum greu să facă față morții Hanului, dar ar fi fost și mai rău dacă s-ar fi aflat că l-a asasinat cineva din fortăreața *song.* Febra ucigașă sugera în mare măsură nevinovăție, pe când moartea de mâna dușmanului, în timpul unui asediu și în mijlocul propriului său cort, însemna că întreaga domnie a Marelui Han fusese distrusă.

— Mâine, adăugă Asutai, vom înălța turnul de veghe, așa cum a plănuit el, lăsând impresia că asediul va continua.

— Și va continua?

Căpetenia oftă.

— Nu. Când vestea va ajunge la unchii mei, va urma o luptă pentru putere. Poate chiar un război între cei trei frați ai Marelui Han. Probabil că Hulagu îl va sprijini pe Kublai împotriva lui Ariq Böke. Își vor chema Hoardele.

Bayan încuviință din cap, dar ceva i se părea în neregulă.

— De ce-mi spui mie toate astea, stăpâne?

Asutai amuți câteva clipe, apoi ridică săgeata de arbaletă.

— Orice alt războinic străpuns de așa ceva ar fi murit.

— Mă… întristează să aflu asta.

— Am aflat multe despre tine, despre eroismul arătat în bătălii. Știu ce ai făcut la Poarta Hu Guo, alături de Wang Dechen. Apreciez încercarea ta de a găsi intrarea secretă, lupta cu asasina și că, pe jumătate mort, te-ai târât cale de câțiva kilometri ca s-ajungi în tabără.

Bayan se încruntă.

— Însă n-am izbutit nici să ucid asasina, nici să găsesc intrarea.

Asutai puse săgeata de arbaletă într-un săculeț de la brâu.

— Asta nu contează pentru mine. Am văzut tot ce era nevoie să văd.

— Stăpâne?

— Te voi numi Kheshig[8]. Vei intra în garda mea personală. Bayan făcu ochii mari.

— Mă simt foarte onorat. Dar sunt rănit…

— Voi fi înștiințat când te vindeci. Am nevoie de oameni ca tine. După ce vom anunța moartea tatălui meu, trupul îi va fi pregătit și-l voi duce la Burhan Haldun, să fie îngropat alături de Gingis-Han și de strămunii lui. Mă vei însoți.

Chinuit de durere și istovit, Bayan nu

8 Nume dat războinicilor din garda imperială mongolă; Kheshig era garda de zi, iar Khevtuul era garda de noapte (n. tr.).

înțelegea întru totul ce i se oferea și nu știu cum să răspundă. Dar consimți din cap, încercând să facă o plecăciune, și spuse:

— E mai mult decât merit.

— Hanii răsplătesc meritele, zise Asutai, întorcându-se, gata de plecare. Iar tu ți le-ai dovedit. Știu că pe tine mă pot bizui. Acum trebuie să te odihnești.

Punând capăt discuției, căpetenia plecă, iar Bayan se prăbuși într-un somn adânc.

Capitolul treisprezece

Sean se îndreptă spre sala Animusului său, așteptând entuziasmat să afle unde va merge în ziua aceea. Experiența din Irlanda fusese dificilă pentru el. Poate chiar ușor traumatizantă. Se trezise în toiul nopții cu teama că Cuibul Vulturului ardea din temelii și încă voia să știe ce se întâmplase cu Brandon și cu familia lui.

Dar Victoria și Isaiah îi spuseseră să nu uite că toate amintirile acelea erau întâmplări din trecut, petrecute cu sute de ani în urmă. Nu puteau fi schimbate. Numai viitorul putea fi modificat. Ce viitor își dorea însă Sean?

Un viitor în care guvernau scandalagii violenți și domnea haosul? În care nevinovații sufereau?

Sau o lume a păcii și a ordinii?

El n-avea nevoie de timp de gândire ca să răspundă la întrebările acelea.

Când ajunse în sala Animusului, găsi aproape toate computerele închise. Un tehnician stătea îngenuncheat deasupra unui panou din podeaua de la baza inelului, meșterind în interior.

— Unde e Victoria? întrebă Sean.

Tehnicianul își ridică privirea.

— Ah, vor să te duci în sala de ședințe a corporației.

— Unde-i asta?

— În clădirea principală. Vrei să te conduc până acolo?

— Nu-i nevoie, știu drumul.

Ieși din încăpere și-și îndreptă scaunul către clădirea principală, prima în care intraseră când Abstergo îi adusese în Cuibul Vulturului. Traversă coridoarele și merse pe pasarela de sticlă; copacii erau vizibili deasupra lui, tunelul era încălzit de soare și umbrele îi jucară pe față până ajunse în capătul opus. Intră în clădirea principală, cu podeaua lucioasă și cu holul central înalt de câteva niveluri.

Traversă spațiul deschis, forfotind de activitate, către imensa sală principală de ședințe. Victoria și Isaiah erau acolo și păreau prinși într-o discuție aprinsă. Sean se întrebă despre ce vorbeau. Vocea doctoriței răzbătea

prin peretele de sticlă, iar Isaiah privea cu un aer implacabil. Niciunul nu părea să-l fi observat pe Sean, care deschise ușa fără zgomot.

— … nu-i corect față de el! spunea Victoria. Nu-mi place cum îl folosești…

— Îl folosesc pe el? o întrerupse Isaiah. Nu-i folosim pe toți?

— Îi dai prea mari speranțe în privința cercetărilor legate de protează. Și devine prea dependent de Animus. Nu-mi place asta.

— Vorbiți despre mine? întrebă Sean, deși cunoștea răspunsul.

Se răsuciră amândoi către el. Victoria păru stânjenită și-și feri ochii. Isaiah îl privi drept în față.

— Da, răspunse el. Ce-ar fi să iei parte la discuție?

— Vorbești serios? se miră Victoria, adresându-i-se lui Isaiah. După tot ce abia ți-am spus…

— Cu siguranță, este destul de inteligent și destul de matur. Isaiah îi făcu semn lui Sean să se apropie. Victoria e de părere că-ți pun pe umeri o povară prea grea.

— O pot duce, spuse Sean.

— Știu că așa crede el, zise Victoria. Însă…

— Sunt de față, interveni Sean. Nu-i cazul să vorbiți despre mine la persoana a treia.

Victoria țuguie buzele.

— Sean, la vârsta ta, crezi probabil că nu riști nimic folosind Animusul. Crezi că viața nu are limite...

— Scuze. Sean ridică o mână. Te voi opri aici. Arătă către scaunul lui cu rotile. Mi-am petrecut ultimii ani descoperindu-mi limitele, cu precizie. Încă mă străduiesc să-mi imaginez ce viață aș putea să am...

Victoria veni lângă el și se ghemui pe vine, ca să-l privească în ochi.

— Of, Sean, indiferent cum ar sta lucrurile cu scaunul ăsta sau cu picioarele tale, ești un om întreg, capabil. Poți avea orice viață îți dorești.

— Am mai auzit asta, ripostă el. Grace a încercat ieri să-mi spună ceva similar. Înțeleg asta, chiar înțeleg. Și apreciez. Însă dacă Abstergo face o proteză care îmi va înapoia picioarele, o vreau. Iar dacă Animusul e de folos pentru cercetări în direcția respectivă, dându-mi în același timp ocazia să merg în amintirile altcuiva, apreciez și asta. N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine.

Victoria își acoperi pentru o clipă gura, apoi se ridică și se îndepărtă.

— Bine punctat. Isaiah se uită la Sean și aprobă din cap. Este exact ceea ce așteptam de la tine.

Directorul avea încredere în el, iar Sean aprecia asta.

— Mi s-a spus că vrei să mă vezi.

— Da, răspunse Isaiah. Mi-am imaginat că vrei să fii de față la ce va urma.

— Adică?

— Avem întâlnire cu unul dintre cercetătorii principali din departamentul de bioinginerie.

— Lucrează la proteză?

— Da, confirmă Isaiah. Va veni aici, împreună cu cineva din echipa lui. Vreau să te cunoască toți, ca să poată adăuga un chip informațiilor pe care se bazează în prezent.

Isaiah se instală în capul mesei și Victoria se așează lângă el, însă Sean simți o barieră de gheață crescând între cei doi. Câteva minute mai târziu, în sală intrară cinci persoane, doi bărbați și trei femei, îmbrăcate în obișnuitele halate albe, de laborator. Un bărbat cu păr roșcat și barbă deasă, de aceeași culoare, îl salută pe Isaiah înclinându-și capul.

— Domnule director, doctore Bibeau. Mă bucur să vă văd.

— Și nouă ne face plăcere să te vedem, Thomas. Isaiah zâmbi. Bun venit ție și echipei tale.

Thomas se întoarse spre Sean.

— Acesta e tânărul căruia îi cunosc atât de bine creierul?

— Da, răspunse Isaiah. Sean, domnul este doctorul Thomas Marshall.

Thomas se apropie de băiat și-i strânse mâna.

— Încântat.

— Asemenea, răspunse Sean.

— Nu-ți pot descrie cât de incitant este, spuse Thomas. Până acum, rezultatele sunt…

— Ce-ar fi să ni le arăți? propuse Isaiah.

Thomas încuviință cu un gest, apoi se apropie de capătul mesei, unde introduse un stick de memorie într-o consolă. Luminile din încăpere își pierdură din strălucire, iar pereții de sticlă părură să se acopere de promoroacă, unii devenind un ecran gigantic.

Pe urmă apăru imaginea tridimensională a unui creier, cu mii sau poate milioane de impulsuri electrice călătorind prin rețeaua sa de celule și conexiuni.

— Ăsta ești tu, continuă Thomas. De fiecare dată când intri în Animus, harta creierului tău primește detalii noi. Și își mărește acuratețea. Milioanele de mișcări diferite ale picioarelor tale vor fi codificate, apoi programate într-o proteză robotică personalizată.

— Cam de cât timp va fi nevoie ca să obținem un prototip funcțional? întrebă Sean.

— Mai puțin decât am estimat inițial. Mulțumită inhibitorului parietal, obținem informații mai clare decât ne așteptam. Vom putea începe testele într-un an sau poate chiar

în șase luni.

— Adevărat? întrebă Sean.

Thomas încuviință.

— Da, cât se poate de adevărat. Dacă informațiile continuă să sosească în același ritm, totul va merge conform planului.

— Atunci ce mai așteptăm? întrebă Sean. Conectați-mă la Animus.

Toți cei așezați în jurul mesei izbucniră în râs.

— Thomas, ai mai avut vreodată un participant la cercetări atât de dornic să colaboreze? întrebă Isaiah.

— Niciunul, din câte-mi aduc aminte, răspunse doctorul. Nu-ți face nicio grijă, Sean. Dă-ne timp și te vom ajuta.

Băiatul se uită în jos, la scaunul său cu rotile și la picioarele atrofiate, aceleași care îl purtaseră cândva pe terenul de fotbal în aclamațiile suporterilor. Se îndoia că proteza avea să-i poată înapoia măcar bucuria aceea, dar era dispus să accepte tot ce putea primi.

— Excelent, concluzionă Isaiah. Acum vom trece la probleme tehnice și de buget. Sean, cred c-o să te simți mai bine într-o simulare.

— Sunt gata s-o încep, spuse el.

Isaiah se întoarse spre Victoria.

— Te poți ocupa de asta?

Doctorița, care nu mai scosese de ceva timp

nicio vorbă, după cum își dădu seama abia acum băiatul, se mulțumi să încuviințeze din cap și se ridică în picioare.

Sean se uită la Thomas.

— Mulțumesc.

— Plăcerea e de partea mea, veni răspunsul. Sincer. Ador să mă ocup de așa ceva.

Băiatul aprobă din cap, îi mulțumi lui Isaiah, își îndreptă scaunul către ușa pe care Victoria o ținea deschisă și ieși în holul principal. Ea îl însoți, strângându-și tableta la piept. Păstra tăcerea, dar părea copleșită de gânduri. Sean îi aprecia grija, deși n-o considera necesară.

— Chiar o să fiu OK, îi spuse, încercând s-o liniștească.

— Ce înțelegi prin OK?

— O-K, răspunse el. Adică foarte bine. N-o să am nicio problemă.

— Toți avem probleme, Sean. E normal.

— Bine, atunci doar probleme normale. Însă fără… problemele de care te temi.

Victoria oftă și clătină din cap.

— Sper să ai dreptate.

Își continuară în tăcere drumul prin tunelul de sticlă și pe coridorul Animusului. După ce intrară în încăpere, Victoria porni aparatura și așteptă ca Sean să se instaleze în inel. Odată ce îl văzu urcat în harnașament, veni să-l conecteze. Părea îngrijorată. Băiatul nu știa ce

să mai spună ca să-i alunge temerile.

— Ne întoarcem mai mult în trecut, spuse ea. ADN-ul mitocondrial îi plasează pe unii dintre strămoșii tăi în Scandinavia secolului al zecelea.

— În Scandinavia? Vorbești despre vikingi?

— Da.

— Ah… Să mergem printre vikingi.

— Perfect. Victoria se întoarse lângă computer. Vor fi necesare câteva minute ca să încărcăm simularea din acel segment al ADN-ului.

— Nu mă deranjează să aștept.

Trecură câteva minute. Victoria se răsuci în scaun.

— Thomas s-a înșelat. Nu te poate repara, fiindcă nu ești stricat.

— Spune-i asta radiografiei spatelui meu.

— Însă tu nu ești nici spatele, nici oasele tale.

— Poate că nu, dar am fost jucător de fotbal american, iar acum nu mai sunt.

Victoria își plecă ușor privirea.

— Ceea ce ți s-a întâmplat nu-i drept.

— Nu. A fost doar un tip care s-a folosit de liberul lui arbitru ca să se-mbete și să dea peste mine.

Deși trecuseră doi ani de atunci, încă o spunea cu furie în glas.

Victoria îi puse mâna pe umăr, așa cum făcea mama lui.

— Vreau într-adevăr tot ce-i mai bine pentru tine. Sper că știi asta.

— Știu.

Doctorița dădu din cap aprobator, apoi se întoarse spre computer.

— Simularea e încărcată.

— Am auzit că, de fapt, vikingii nu purtau coifuri din alea cu coarne.

Victoria râse.

— Da, cred că nu purtau. Ești gata?

— Gata. Să mergem la întâlnirea cu Thor.

***

La început, Sean avu impresia că vidul decolorat din Coridorul Amintirilor nu vrea să se spulbere, însă treptat, își dădu seama că era înconjurat de o pâclă reală. Stătea la prora unei corăbii lungi, a unui *drakkar,* o navă de luptă. Sculptat în lemnul prorei, șarpele cu colți spinteca oceanul, împroșcând în aer o ceață sărată. Vâslașii de pe cele treizeci de băncuțe îi purtau peste talazuri.

Sub picioarele lui, loviturile valurilor încovoiau osatura vasului. Oamenii vâsleau în ritmul tobei, iar vântul umfla pânzele late. Deasupra capetelor zburau pescărușii, cormorani

și vulturi de mare, pe care-i auzea fără să-i vadă. Sean se simțea mai viu, mai liber și mai puternic decât în orice simulare de până atunci, chiar și decât în amintirile uriașului Tommy Grayling.

— Cât de departe e? întrebă sora lui, alăturându-i-se.

Se înfofolise într-o blană cenușie cu argintiu, părul blond îi era legat la spate cu un șnur de piele, iar ochii albaștri erau ușor afundați în orbite.

— N-ar trebui să stai în bătaia vântului, Gyrid, spuse tânărul. Nu înainte de a-ți recăpăta pe deplin puterile.

— Vreau să văd.

În simulare, Sean știa despre ce se vorbea. Curentul minții străbunului său îi dezvăluia asta. Sora lui voia să vadă porțile portului Jomsborg, fortăreața jomsvikingilor[9]. Nu voia să piardă prima întrezărire a destinului lor.

— E departe, Björn? repetă ea întrebarea.

— Spune-mi Styrbjörn, îi ceru el, cu voce scăzută.

— De ce-ți dorești numele ăsta cu atâta stăruință? A fost menit să fie o insultă.

— Tocmai de-asta îl revendic. Astfel nu va mai avea nicio putere.

Fata clătină din cap, cu o parte a părului

9 Ordin al mercenarilor sau tâlharilor vikingi din secolele al X-lea și al XI-lea (n.r.).

desprinsă din legătură și fluturând în vânt, cu pielea palidă. Dacă ar fi știut că era bolnavă, n-ar fi luat-o cu el, pentru binele ei. Dar, pe de altă parte, știa că s-ar fi împotrivit hotărârii lui și l-ar fi însoțit probabil oricum. Nu-l iubea pe Eric mai mult decât el și poate că-l ura mai mult, deși coroana de pe capul unchiului lor îi aparținea, de drept, lui Styrbjörn.

— Nu-i departe. O cuprinse cu brațul, ca s-o încălzească. Ține ochii deschiși.

— Văd mai multe decât tine, ripostă ea înghiontindu-l ușor cu cotul.

Ceața se învolbură și corabia o luă în piept până când în cenușiul din jur ceva se mișcă, în sfârșit. Gyrid făcu un pas înainte, lăsând blana să-i alunece puțin. Styrbjörn ridică o mână și *skipari*[10]*-ul* le strigă vâslașilor să se oprească. Corabia încetini, iar el studie umbrele ce căpătau formă.

În cele din urmă, porțile se iviră de parcă ar fi apărut din însuși tărâmul întunecat al lui Niflheim[11]. Bârnele lor, tăiate din cei mai groși copaci și ținute strâns de benzi late din fier, păzeau intrarea în port. Arcada de piatră de care atârnau porțile se fălea cu turnul și cu catapultele sale.

---

10 În limba nordică veche, căpitanul sau comandantul unei corăbii (n.r.).

11 Una dintre cele nouă luni ale mitologiei nordice, ținutul întunericului primordial, al frigului, al ceții și al gheții (n.r.).

— Sunt fiul lui Olof! tună vocea lui Styrbjörn. Cândva numit Björn, regele legitim al Suediei! Cer o audiență la căpetenia Palnatoke!

Din turn nu veni niciun răspuns și, sub forța vântului, corabia lui Styrbjörn se îndreptă către porți.

Gyrid se uită la el, câtuși de puțin înfricoșată, dar nerăbdătoare.

— Vă cer să deschideți porțile portului! strigă Styrbjörn. Dacă refuzați, mânia mea se va îndrepta asupra voastră.

Trecură alte câteva clipe, apoi se auzi, îndepărtat, dar strident, zgomotul metalic al lanțurilor și porțile se deschiseră scârțâind, doar atât cât era nevoie să intre o corabie. Styrbjörn le porunci oamenilor lui să vâslească. Plutind lin, trecură de poartă, pătrunzând în portul Jomsborg, un loc de ancorare natural, îndeajuns de larg încât să adăpostească douăsprezece corăbii. Orașul în sine, apărat de un zid de piatră și de o palisadă din lemn, se înălța în capătul golfulețului. *Skipari-ul* lui Styrbjörn îi ceru cârmaciului să se îndrepte într-acolo, iar vâslașilor le porunci să-și continue truda.

— Cum o să explici prezența mea? întrebă Gyrid.

— N-o să fie nevoie.

— Dar jomsvikingii nu primesc femei în cetatea lor.

— N-au primit până acum, răspunse Styrbjörn.

Dacă izbutea să-și atingă țelul pentru care venise aici, multe aveau să se schimbe în acel ordin războinic.

Când *drakkarul* ajunse lângă chei, tânărul observă că îl aștepta o solie alcătuită numai din bărbați uriași, deși niciunul atât de înalt ca el, toți călițiîn lupte, așa cum i se cerea oricărui jomsviking să fie. Văzându-i, Sean își aminti de Brigada Broadway a Departamentului de Poliție din New York, din care făcuse parte Tommy Grayling.

— De ce-ai venit? îl întrebă unul dintre bărbați.

Styrbjörn coborî de pe corabie în vreme ce oamenii lui o legau cu funiile de stâlpii de ancorare.

— Cer o audientă la Palnatoke.

— Ai mai spus. De ce?

— Asta ne privește pe mine și pe el.

— De ce-ai adus o femeie în Jomsborg? întrebă alt uriaș, holbându-se la Gyrid, rămasă la prora corabiei.

— E sora mea, răspunse Styrbjörn. Fiica unui rege.

Uriașii se uitară unii la alții, după care cel care vorbise primul spuse:

— Palnatoke îi va hotărî soarta.

Styrbjörn încuviință, apoi se întoarse s-o ajute pe Gyrid să coboare. Împreună, braț la braț, urmară solia de pe doc, trecând mai întâi dincolo de zidul fortărețeі, apoi prin cetate, care nu era un oraș, cât mai degrabă o cazarmă permanentă. Fierarii lucrau, războinicii se antrenau, dulgherii tăiau și șlefuiau. Acolo totul vorbea despre război, incursiuni, putere și glorie.

În cele din urmă, solia ajunse în fața unei săli mari și ușile se deschiseră pentru Styrbjörn și sora lui. Intrară într-o încăpere lungă și întunecoasă, cu o vatră în mijloc, cu bănci pe ambele părți, printre coloanele din lemn sculptat, cu flamuri atârnate de grinzi. În capătul opus ușii stătea un bărbat de statura lui Styrbjörn, cu păr negru și piele întunecată la culoare, învеșmântat în blana unui urs negru.

— Apropie-te! strigă bărbatul.

Styrbjörn și Gyrid înaintară către el.

— Ce te aduce la mine, Björn?

— Palnatoke, răspunse Styrbjörn, oprindu-se în fața căpeteniei, cred că ai auzit de trădarea unchiului meu.

— Am auzit că ți-a otrăvit tatăl și-ți neagă dreptul la coroană.

— E adevărat, interveni Gyrid.

Palnatoke, care până atunci refuzase să se uite la ea, n-o luă în seamă.

— Te întreb din nou. De ce-ai venit, Björn?
Styrbjörn îl țintui îndelung cu privirea.
— Am venit să-ți iau oastea, îi răspunse.

Capitolul paisprezece

Zhi așteptă până se convinse că războinicul mongol fugise cu adevărat, abia apoi își îngădui să se prăbușească. Fără ultima săgeată, păstrată pentru momentul potrivit, ar fi fost cu siguranță moartă. Tot ce-și dorea era să-l fi ucis, însă din cauza durerii din genunchi, care o lipsise de echilibru și de gândirea limpede, pumnalul ei nu nimerise niciun punct vital. Poate că mongolul avea să se întoarcă în tabăra lui, poate că nu. Zhi trebuia acum s-ajungă la adăpost.

Săgeata îi pătrunsese în genunchi din lateral, așa că rotula îi fusese deplasată. Iar după ce piciorul mongolului lovise vârful, oasele se rupseseră și mai mult. Deocamdată însă nu se putea gândi la gravitatea vătămării. Trebuia să urce în fortăreață.

Fiecare mișcare îi umplea ochii de lacrimi. Încleștă fălcile, scrâșnind atât de tare din dinți, încât se temu că se vor sfărâma, dar izbuti să nu scoată niciun sunet. În gândurile ei, Owen o auzea țipând, cu mintea copleșită de durere.

Încercă să țopăie către peșteră, trăgându-și

după ea piciorul rănit, până când nu mai reuși, așa că puse talpa pe pământ. Dar mersul, oricât de încet, era imposibil. Tot ce putea face era să se târască, scâncind de câte ori coada săgeții se împiedica de o piatră sau de o rădăcină și-i răscolea rana.

În cele din urmă, clipind ca să scape de sudoarea și de lacrimile din ochi, ajunse la gura peșterii. Se strădui din toate puterile să se uite în jur, cercetând copacii în căutarea oricărui semn al prezenței vreunei iscoade, și, când i se păru că în preajmă nu era nimeni, se strecură înăuntru.

Era minunat să simtă în mâini apa rece a pârâului. Se spălă pe față, apoi bău. Se simțea în siguranță și, dacă stătea nemișcată, durerea devenea suportabilă. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut ascunde acolo, ca un animal rănit într-o vizuină unde așteaptă să moară. Ar fi închis ochii, s-ar fi întins și s-ar fi lăsat să alunece, pe nesimțite, dincolo de viață.

Dar tatăl ei nu i-o îngăduia. Îi simțea spiritul, de parcă s-ar fi aflat în mănușă, la încheietura mâinii ei, de unde o binecuvânta și o îndemna să meargă mai departe.

Reîncepu să urce prin peșteră, ascultând ecourile chinuitoare ale propriilor gemete, în timp ce loviturile dureroase de ciocan se preschimbau în vatra forjei unui fierar, care

ardea absolut totul. Coada ruptă a săgeții se freca de stâncă și scrâșnetul îi vibra în fiecare oscior din șira spinării.

Se opri de multe ori să se odihnească, lăsându-se cuprinsă de întuneric numai pentru a se retrage din îmbrățișarea lui înainte de a se pierde cu totul în ea, dar își continuă de fiecare dată drumul.

După un răstimp care i se păru că durase nu ore, ci nopți, întrezări deasupra un licăr. Se îndreptă într-acolo, pe ultima și cea mai grea parte a drumului, până ieși din peșteră în lumea stridentă a primilor zori. Nimeni n-o văzu când se târî către Terasa Pescarilor, apoi de-a lungul ei, ajungând până la urmă la odihnă binecuvântată în fața colibei lui Kang. Așteptă acolo, răvășită de durere, până auzi ușa deschizându-se. Zgomotul surd al toiagului lui Kang o făcu să deschidă ochii. Bătrânul se oprise lângă ea.

— Am întârziat? îngăimă tânăra.

— Nu, răspunse maestrul. Ai sosit la…

***

Owen pluti în vidul lipsei de cunoștință a lui Zhi, profund impresionat de forța și de voința ei, dar și de acțiunea pe care o făcuse pentru a cinsti memoria tatălui. O admira și nu-și dorea

decât să-i fi putut semăna mai mult.

Ești OK? îl întrebă Griffin.

Venită din afara simulării, vocea lui era foarte diferită de-a lui Monroe. Griffin vorbea ca un dispecer de la 911, cu profesionalism calm. Monroe semănase mai mult cu Gandalf, un glas blând al rațiunii și al înțelepciunii, cu câte o ocazională și frustrantă ghicitoare la care trebuia să răspunzi, iar Owen aproape că-i simțea lipsa.

— Sunt OK, răspunse.

A fost îngrozitor.

— Nu pare să se înrăutățească.

Ai nevoie de o pauză?

— Nu. Merg mai departe.

Așa te vreau.

Și Owen așteptă până când strămoașa lui se trezi; era întinsă pe un pat și simțea miros de pește. Deschise ochii și-l văzu pe Kang așezat alături, moțăind cu spatele drept, rezemat de perete. Privi tavanul și, când încercă să se miște, genunchiul îi reaminti prin ce trecuse. Dar, când își săltă capul și se uită la picior, nu văzu decât bandajul pătat puțin cu sânge.

Capul îi căzu brusc pe pernă și zgomotul îl trezi pe Kang.

Bătrânul răsuflă zgomotos și se frecă la ochi.

— Ah, bine-ai revenit.

— Cât a trecut? întrebă ea și cuvintele îi

arseră gâtul.

— Aproape trei zile. Sedativele ți-au indus o stare de somn. Probabil nu-ți amintești nimic.

Zhi încercă să rememoreze cele petrecute și-și dădu seama că, după ieșirea din peșteră, totul devenise neclar.

— Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat.

Kang dădu din cap.

— E mai bine așa.

— L-am omorât. Möngke-Han e mort.

— Chiar mă-ntrebam… Dar armata mongolă încă n-a plecat.

— Va pleca.

Bătrânul zâmbi.

— Când ți-am cerut să-mi arăți că ești pregătită, nu la asta m-am gândit.

— Știu. Iar tu ai înțeles acum că sunt fiica tatălui meu.

— Da, într-adevăr. Ești la fel de încăpățânată ca el.

— L-am omorât pe Han cu pumnalul tatei. Își săltă mâna, dar mănușa nu era acolo, firește. Unde-ai pus-o?

Zâmbetul lui Kang dispăru brusc.

— Am ascuns-o.

— Unde?

— Departe…

Părea cuprins de jale și Owen simți pe umeri apăsarea unei spaime puternice.

— Ce vrei să spui? întrebă Zhi.

— Nu trebuie să te mai folosești de ea.

— Poftim? Fata își săltă capul odată cu vocea. De ce?

— Pentru că n-o să iei locul tatălui tău în Frăție. N-o să fii Asasină, așa că mănușa nu-ți aparține.

— De ce n-o să fiu Asasină? Durerea din genunchi se intensifică odată cu furia și nedumerirea. Fiindcă am plecat fără să-ți cer îngăduința? L-am ucis pe Han! Nu m-am dovedit demnă? Ești atât de înverșunat și de răzbunător încât…

Bătrânul ridică o mână și o întrerupse.

— Nu-i vorba de nimic din toate astea.

— Atunci despre ce-i vorba?

— Despre genunchiul tău. N-o să mai fie niciodată cum a fost.

Zhi își privi iarăși rana. Știuse că era gravă. Probabil că drumul până în fortăreață nu-i priise, dar cu siguranță avea să se vindece.

— O să se refacă, spuse ea.

Umerii lui Kang se gârboviră.

— Nu, Zhi, n-o să se refacă. O să mergi din nou, după o vreme. Dar n-o să *alergi.* N-o să te cațeri, n-o să sari, n-o să lovești cu piciorul.

Zhi scutură din cap, copleșită de o nouă durere, una pe care o simțea și Owen.

— Nu cred…

— Ți-am pus eu însumi oasele la loc. Am îngrijit mulți răniți, știu ce spun.

Viața și onoarea îi fuseseră luate. Spiritul tatălui ei îi fusese luat. Ce avea să se aleagă de ea? Cine avea să fie ea? Owen nu putea să nu se înfurie din pricina nedreptății celor întâmplate, și nu era vorba doar de rană, ci și de bătrânul care părea c-o îndepărtase deja de Frăție. Se uită la Kang prin ochii lui Zhi și se întrebă: „Totuși, piciorul lui?” Mergea ajutându-se de un toiag.

— Dar și tu ești un moș schilod, spuse Zhi, făcându-l pe Owen să se întrebe ale cui gânduri tocmai îi trecuseră lui prin cap: ale lui sau ale ei?

— E adevărat, însă am slujit Frăția mulți ani înainte ca bătrânețea să mă scoată din luptă.

Zhi își îndreptă privirea spre tavanul casei devenite acum închisoare.

— Pentru ceea ce ai făcut, atât pentru popor, cât și pentru Frăție, îți aduc onoruri. Kang se săltă în picioare, proptindu-și, cu zgomot surd, toiagul în podea ca să nu-și piardă echilibrul. Frăția va avea grijă să nu duci lipsă de nimic până la sfârșitul zilelor tale.

— Pentru că acum nu mai sunt bună de nimic, spuse Zhi întristată.

— Nu-i chiar așa, o contrazise Kang. Nu-i mai ești de folos Frăției. Deși alții s-ar putea să nu

știe niciodată ce-ai făcut, ești neprețuită ca erou.

Cuvintele lui nu-i aduseră alinare. Nu puteau umple golul abia săpat de Kang în ea. Totuși, după ce bătrânul își luă rămas-bun și o lăsă singură, continuă să stea nemișcată și înțelese că maestrul nu avea nicio vină. Simțise golul încă din noaptea morții tatălui ei, ca un mormânt deschis în propriul suflet. Ea umpluse golul acela cu dorința de răzbunare, cu un țel și cu ură, însă pustietatea mistuie inevitabil astfel de sentimente și cere apoi altele.

Owen știa exact ce simțise Zhi. Avusese parte de aceeași senzație. Reușise să umple golul și să-l ignore, dar sub povara suferinței tinerei, sistemul defensiv era pe cale să cedeze și simți un pocnet în piept.

— Griffin, spuse el, trebuie să ies.

Din simulare?

— Da.

Nu voia să spună de ce, însă Griffin nici nu-l întrebă.

Dă-mi un minut.

Owen așteptă. Zhi începu să plângă.

OK, simulare încheiată. Acum.

Pentru prima oară, stresul mental al părăsirii simulării păru preferabil suferinței de a o continua. Owen închise ochii, apoi îi deschise în Coridorul Amintirilor, unde se strădui să-și

aducă aminte cine era el. Numai că-i venea greu să scape de durerea lui Zhi sau de rana pe care aceasta o redeschisese în el.

Ești gata să ieși?

— Gata.

Realitatea ce reîncepuse să-l înconjoare îi zdrobi simțurile și-l făcu să revină în bârlogul Asasinilor, în subsolul casei părăginite. Casca odată scoasă, Griffin îl deconectă. Javier stătea lângă el, în picioare, privindu-l.

— Ești OK? îl întrebă.

— Nu știu, răspunse Owen.

— A fost de-a dreptul brutal.

Griffin se îndepărtă și Owen se săltă în capul oaselor, simțindu-se foarte trist.

— Da, a fost.

— Partea din Eden n-a mai apărut, spuse Asasinul. Deocamdată.

— Crezi că merită să revin acolo? întrebă Owen, deși nu-și dorea asta. S-ar părea că Zhi a văzut-o în cort, însă pentru ea n-a însemnat nimic.

— Probabil ai dreptate, zise Griffin. Ne trebuie altă abordare.

Și Owen avea nevoie de altă abordare. De altceva. De orice altceva. Nu se putea gândi decât la tatăl lui, căruia îi simțea lipsa cu o asemenea disperare încât avea impresia că va fi imediat victima unei implozii, devenind un om-

gaură neagră, care se prăbușea la nesfârșit în sine însuși. Nimic din tot ce-i spusese vreodată cineva, mama, bunicii sau psihologul la care îl duseseră ca să-l scape de suferințe, nu putea opri procesul declanșat. Monroe nu-l avertizase despre *acel* Efect de Sângerare.

— Ți-e foame? întrebă Griffin.

— Nu, răspunse Owen, cu răsuflarea tăiată.

Sau poate că nici nu răsuflase.

— Vino încoace. Javier se îndreptă către masa de ședințe. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce? întrebă Owen, cu picioarele înrădăcinate în podea.

— Vino să vezi, insistă Javier.

Extenuat, lui Owen i se păru dificil să facă cei câțiva pași ce-l despărțeau de prietenul lui. Aruncă o privire spre obiectele de pe masă. Dosare, hârtii și ceva care semăna cu pungile pentru probe folosite de polițiști. Însă numele scris cu marker permanent pe pungile acelea îi atrase atenția lui Owen. Era al tatălui său. Se uită din nou la dosare și descoperi că și ele erau marcate tot cu numele tatei.

— Ce avem aici? întrebă.

— Dovezile de la procesul tatălui tău, răspunse Javier. M-am gândit că te-ai putea uita prin ele. Ca să vezi dacă le-a scăpat ceva anchetatorilor.

— Cum…

— Javier s-a purtat ca un tâlhar, spuse Griffin. Owen își dădu seama că Asasinul nu era deloc încântat de faptele amicului său. A intrat prin efracție în depozitul Poliției și le-a furat.

Owen se întoarse către Javier.

— Serios?

— Nu știi ce plictisitor a fost aici. Trebuia să fac ceva.

Lui Owen nu-i venea să creadă. Se uită din nou la teancul de dovezi și observă, înghesuită în spatele celorlalte pungi cu probe, una mai mică, în care se afla un tampon de bumbac.

— Ce… Owen își dădu brusc seama exact ce vedea. E ADN.

— Așa arată o mostră de salivă, spuse Griffin.

— Dar a fost prelevată *după* jaf, adăugă Owen.

Javier zâmbi cu gura până la urechi.

— Prin urmare, conține amintirea jafului.

— Aș putea intra într-o simulare, spuse Owen.

— Ușurel, încercă Griffin să le domolească entuziasmul, uitându-se de la unul la celălalt. Da, cu aparatura adecvată, ai putea, însă Animusul nostru nu face așa ceva. Are nevoie de un subiect în viață, care să intre într-o simulare a propriilor amintiri.

— Există un Animus care poate face asta,

zise Owen.

Griffin încuviință din cap cu oarecare reținere.

— Da, există un astfel de aparat. Se numește Helix. Abstergo l-a creat după Animus. Dar, pentru a-l folosi, ar trebui să încarci ADN-ul decodificat al tatălui tău într-o bază de date a Corporației Abstergo…

— Asasinii n-au un Helix al lor? întrebă Owen.

Griffin arătă către capătul opus al încăperii.

— Nu-ți dai seama ce raritate e Animusul ăsta. Frăția nu-ți dă unul odată cu pumnalul secret.

Totuși, Owen își regăsise speranța, care-i umplea golul interior mai bine decât umpluseră răzbunarea și ura golul lui Zhi. Efectele emoționale ale simulării păliră. Băiatul credea acum că are o șansă nouă de a îndrepta în sfârșit situația. De a dovedi bunicilor săi, lumii, ba chiar și mamei sale, că tatăl lui era nevinovat. Nu trebuia decât să găsească acel tip de Animus care să-i permită s-o facă.

Se întoarse spre Javier. În ultimii ani, se gândise că pe prietenul său nu-l mai interesa soarta lui, însă acesta se expusese pericolului ca să facă rost exact de ceea ce căuta Owen. Luă punga cu probe.

— Mulțumesc, îngăimă el.

Javier ridică din umeri.

— Pentru puțin. Cum spuneam, mă plictisisem.

— Ceea ce nu-nseamnă că n-ai fi putut fi prins, spuse Griffin. Și nu asta e problema cea mai presantă acum.

Owen îndesă punga cu probe în buzunar.

— Corect. Partea din Eden.

— Exact. Trebuie să-i raportez lui Gavin că simularea asta a fost un eșec. Poate că Rothenberg are o pistă nouă pentru noi.

— Cine-i Rothenberg? întrebă Owen.

Griffin se îndreptă spre un computer care nu era conectat la Animus. Deschise mai multe foldere, apoi un fișier cu un avatar generic. Silueta nu lăsa de înțeles dacă aparținea unui bărbat sau unei femei. Griffin arătă spre ecran.

— Asta-i tot ce știm.

— Dar ai încredere în el? întrebă Owen.

— Sau în ea? adăugă Javier.

— Da, răspunse Asasinul. Informațiile primite de la Rothenberg au fost întotdeauna corecte.

— Dar n-ar putea fi un agent dublu? zise Owen.

— Nu, răspunse Griffin. N-a cerut niciodată nimic în schimb. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, Gavin ar anula imediat acțiunea.

— Și dacă Rothenberg n-are instrucțiuni pentru noi?

Griffin se întoarse din nou spre computer.

— Deocamdată, așteptăm. Vom vedea. Acum faceți liniște. Îl contactez pe Gavin.

Cei doi băieți reveniră la masa cu probe. Owen răsfoi câteva dosare și câteva rapoarte. Acolo părea să se afle totul, de la tuburile de cartușe, la înregistrările videocamerelor de supraveghere. Avea în față întregul caz construit împotriva tatălui său. Abia aștepta să-i găsească hibe.

— A fost greu să obții toate astea? întrebă.

— N-a fost ceva căruia să nu-i pot face față. Am avut ocazia să conduc o mașină. Și acum știu ce poate face o grenadă dintr-un gard de sârmă.

— Atunci a meritat.

— În totalitate.

— Prin urmare, de fapt tu ar trebui să-mi mulțumești mie, spuse Owen.

— Probabil.

Vocea lui Griffin ajunse până la ei și, peste umărul Asasinului, Owen zări pe ecran chipul lui Gavin. Încercă să tragă cu urechea, dar nu reuși să deslușească nimic din conversație. Trecură astfel câteva minute, apoi ecranul se stinse. Griffin se ridică din fața computerului și veni spre ei.

— Rothenberg nu ne-a transmis nicio informație.

— Și ce-nseamnă asta? întrebă Javier.

Bărbatul se sprijini cu pumnii de masă.

— Nu putem decât să presupunem că Templierii au pe cineva, pe unul dintre prietenii voștri, cu acces la o amintire genetică utilă. A ta nu ne-a condus la niciun rezultat, Owen, dar a altcuiva s-ar putea s-o facă.

Tânărul se gândise deja la asta. Dacă voiau să ajungă la vârful de Trident înaintea celor de la Abstergo, Asasinii aveau nevoie de cineva cu ADN-ul potrivit. Dar cine avea ADN-ul potrivit?

— Operațiunea e acum alta, continuă Griffin. Misiunea noastră s-a schimbat. Trebuie să intrăm în posesia unei ținte.

— O țintă cum ar fi Partea din Eden? întrebă Owen.

— Nu. O țintă umană. Trebuie să mă strecor în sediul Corporației Abstergo și să-i scot de-acolo pe prietenii voștri.

Capitolul cincisprezece

David se aștepta ca dintr-o clipă în alta să vină după el Isaiah și Cole, femeia în uniformă paramilitară. Dacă Owen și Javier puteau fi *lichidați,* lui ce i se putea întâmpla?

Frica îl ținuse treaz toată noaptea și-l urmări toată ziua. Uneori aproape reușea să se convingă că înțelesese greșit, că se agățase de

cuvinte rupte din context. Discuția fusese probabil despre altceva și, dacă ar fi avut piesa lipsă, totul ar fi căpătat alt sens. Însă asta nu însemna că nu-și făcea griji pentru ce avea să se întâmple după ce Victoria viziona înregistrările videocamerelor de luat vederi și afla unde fusese el.

Din fericire, încă n-o făcuse. Se părea că, în simularea ei, Natalya se apropia tot mai mult de Partea din Eden, iar Sean era implicat într-un soi de cercetare legată de creier. Ambele acțiuni o țineau pe Victoria ocupată și câștigau astfel timp pentru el.

În ziua aceea, tatăl lui venea în vizită.

David trebuia să decidă dacă dorea sau nu să rămână acolo. I-ar fi putut cere tatei să-l ia acasă. Nici măcar nu era nevoie să-i spună ce auzise. Probabil că, așa cum se întâmplase cu ceilalți, nici el nu l-ar fi crezut. David i-ar fi putut spune că era istovit.

Dar Grace ar fi plecat cu el?

Asta era partea dificilă. Probabil că fata ar fi preferat să rămână și el nu știa dacă era sau nu dispus s-o lase singură.

Când David intră în camera de zi, sora lui își începuse deja micul dejun așa că se așeză lângă ea. Sean și Natalya sosiseră de asemenea.

— Deci ai văzut-o? întrebă Grace.

Natalya își duse la buze o lingură cu iaurt cu

fructe de pădure, înghiți, apoi dădu afirmativ din cap.

— Ești sigură că-i Partea din Eden? întrebă Sean, încruntându-se ușor, ca și cum ar fi fost invidios.

— Da, răspunse Natalya. E un pumnal asemănător celui din New York.

David se gândi că nu părea prea fericită că-l găsise, având în vedere mai ales faptul că era tocmai motivul pentru care se aflau acolo.

— Deci s-au găsit două vârfuri, zise Grace.

— A mai rămas unul, spuse Sean.

David se uită de la unul la altul. Vorbeau de parcă totul ar fi fost o întrecere și ei s-ar fi aflat, umăr la umăr, în fața liniei de sosire. În clipa aceea, știu că Grace n-o să plece cu el, fiindcă nu se retrăgea niciodată dintr-o competiție.

— Ați uitat că încă nu știm unde-i primul? întrebă Natalya. Poate că l-a luat Monroe, sau poate că nu. Iar eu nu știu de fapt unde va ajunge al doilea.

— Unde-i acum? întrebă Sean.

— Străмoșul meu și mai multe gărzi de corp escortează trupul Hanului pe drumul de întoarcere în Mongolia, pentru funeralii. E cam la două mii de kilometri distanță. Dar am văzut pumnalul alături de armura Hanului, într-o căruță mare.

— Au de gând să-l îngroape alături de Han?

întrebă Sean.

Natalya ridică din umeri.

— Probabil.

— Așa îl vom găsi, spuse Grace.

— Așa îl va găsi *Isaiah,* sublinie Natalya.

Grace se întoarse spre Sean.

— Ce simulare faci acum?

— Sunt viking. Sean se sprijini de spătarul scaunului, cu spatele foarte drept, ca și cum fie și numai vorbind despre asta s-ar fi simțit mai înalt. Tocmai am provocat pe cineva la duel pentru dreptul de a-i conduce pe jomsvikingi.

— Pe care vikingi? întrebă David.

— Jomsvikingi, răspunse Sean. Cei mai buni dintre cei mai buni.

— Isaiah crede că acolo se află o Parte din Eden? vru Grace să știe.

— Încă nu sunt sigur, mărturisi Sean. Dar…

În clipa aceea intră Victoria și le zâmbi tuturor.

— E ziua de vizită, le zise ea. Grace, David, tatăl vostru e aici.

Amândoi se ridicară de la masă în același timp și se îndreptară spre ușă. David încă nu hotărâse ce să spună. Părăsiră clădirea și intrară pe pasarela de sticlă. Ziua era mohorâtă, iar norii păreau mai apropiați și mai grei în munți.

Înainte de a ajunge în capătul opus, Grace

se opri și-l prinse pe fratele ei de braț.

— Sper că n-o să spui nicio idioțenie, da?

Băiatul se întoarse s-o înfrunte.

— Despre ce vorbești?

— Despre povestea aia dementă.

— Nu-i o poveste. Chiar așa s-a întâmplat.

— Vrei să termini cu asta? Ascultă-te. Uită-te în jur. Chiar ai impresia că oamenii ăștia ies în lume să omoare copii?

— Îți aduci aminte de „Boss" Tweed? Cel din New York? David își încrucișă brațele. Asta fac *oamenii ăștia.*

— Asta făceau, îi atrase atenția Grace. S-a întâmplat acum o sută cincizeci de ani. Mulți au fost uciși atunci. Oameni de-ai noștri. Mai știi?

Întrebarea ei îl lovi într-un punct sensibil și o durere îi strânse cu putere pieptul. În timpul Revoltelor înrolărilor, străbunicul său Abraham fusese stâlcit în bătaie de o șleahtă de irlandezi rasiști. David încerca să nu se gândească prea des la asta. De câte ori își amintea, se simțea îngrețoșat, furios și neajutorat.

— Grace, nu devia discuția într-acolo.

— Iartă-mă. Încerc doar să te-ajut să vezi corect lucrurile.

El îi întoarse spatele și-și continuă drumul.

— Le văd într-adevăr corect.

Grace se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Dar n-o să-i spui nimic tatei. Da?

— Încă nu știu.

— David…

— Am spus că nu știu.

Băiatul împinse ușa și trecu în holul imens din clădirea principală a Cuibului Vulturului. Spațiul era destul de vast și suficient de deschis ca să înghită toate ecourile. David urcă scările late ce duceau către salonul principal. Grace îl urmă. Băiatul își dădu seama că sora lui dorea să continue discuția, dar se stăpânea fiindcă nu voia ca tata să observe că între ei exista o neînțelegere.

Odată ajunși lângă tatăl lor, acesta le zâmbi și se ridică de pe fotoliu. Era îmbrăcat în costumul lui albastru închis, cu cămașă albă și fără cravată.

— Mă bucur să vă văd, spuse, în stilul lui tărăgănat și fără inflexiuni, venind spre ei cu brațele larg deschise.

David și Grace primiră câte o îmbrățișare, apoi se așezară toți trei la o masă.

— Ce-ați mai făcut? Bărbatul își propti coatele pe masă, cu mâinile aspre, de sudor, încleștate. David?

Grace îi aruncă fratelui ei o privire dură, pe care el se strădui s-o ignore.

— Sunt bine.

— Și tu, Grace?

— Și eu, răspunse ea. Ți-ai ras barba.

— Da. Tata își trecu mâna peste obraz și bărbie. Mai ești în simularea cu strămoșul nostru wangaran?

— Nu.

Fără să-și dea seama, gura lui se strâmbă în expresia dezaprobatoare pe care o afișa aproape tot timpul.

— Păcat! Mă gândeam că era o experiență bine-venită pentru tine. Sistemul educațional din zilele noastre ne abordează istoria de parcă ar fi început cu sclavia. Înainte de asta, imperiile și regatele din Africa au fost…

— Știu, tată, îl întrerupse Grace.

Bărbatul se întoarse spre David.

— Străbunicul tău ce mai face?

— E pilot de înaltă clasă, răspunse băiatul.

— Da, asta a fost. A câștigat respectul tuturor ofițerilor sub comanda cărora a luptat. Odată m-a lăsat să-i îmbrac jacheta de zbor. Pe mine părea atât de mare…

— Mie-mi vine perfect! spuse David cu mândrie.

Tata râse.

— În Primul Război Mondial, tatăl lui a fost unul dintre Luptătorii din Iad ai Harlemului. Poate că te vor lăsa să trăiești și amintirile lui.

— Poate, zise David.

Bărbatul redeveni serios.

— V-am spus întotdeauna cât de important e

să știți care vă sunt rădăcinile. Cine sunt semenii voștri? Cine v-au fost rudele apropiate? De ce a fost nevoie s-ajungeți unde vă aflați? Dar ocazia pe care o aveți acum e mai presus de tot ce v-aș fi putut învăța eu, de unul singur. Voi… voi trăiți totul. Se întrerupse și se încruntă. Aș vrea să fi putut face de la bun început călătoria asta, alături de Abstergo. Am înțeles că încă nu l-au prins pe Monroe.

— Așa-i, confirmă David.

— E de-a dreptul criminal modul în care a profitat de voi și de ceilalți. Nu i-aș fi îngăduit niciodată să vă ducă în timpul Revoltei înrolărilor. Sunt unele evenimente pe care n-ar trebui să le trăiți niciodată, nici măcar într-o simulare. Le-am spus-o foarte clar directorului și doctorului Bibeau.

— Suntem foarte bine aici, tată, interveni Grace.

David păstră tăcerea.

— Sunteți fericiți? întrebă tata. Grace, îi porți de grijă fratelui tău mai mic?

— Mă străduiesc, răspunse ea, cu o tentă tăioasă a glasului sesizată numai de David.

— Știam că pot conta pe tine. Pe chipul bărbatului reapăru zâmbetul. De aceea am fost de acord cu asta și sunt mulțumit de aranjament.

David avu senzația că era momentul ideal să

întrebe dacă n-ar putea să plece. De fapt, tata deschisese vorba și părea să accepte și ideea că, poate, locul acela nu era potrivit pentru ei. Dar Grace s-ar fi înfuriat și probabil că ar fi refuzat să plece. Iar el trebuia totuși să găsească un motiv credibil pentru tatăl lui, altceva decât povestea despre îndemnul lui Isaiah la crimă, despre care știa că era atât de greu de crezut pe cât susținea Grace.

— Să mergem undeva pentru masa de prânz.

— Unde? întrebă Grace.

Momentul favorabil trecu și fereastra se închise. David știu că era blocat în Cuibul Vulturului. Deocamdată.

***

Cei trei își petrecură următoarele câteva ore împreună. Norii grei își ținură promisiunea de ploaie, care se cernu printre copaci mai degrabă ca o ceață, umplând aerul cu miros de frunze ude și de ace de pin. Coborâtă cu mașina până la poalele muntelui, la un restaurant chinezesc, apoi se întoarseră și tata își luă la revedere.

Pe urmă avură restul zilei la dispoziție doar pentru ei. În weekenduri, când părinții veneau de obicei în vizită, copiii nu se conectau la Animus. Ideea îi aparținuse în totalitate

Victoriei. De curând David ajunsese să aibă impresia că, dacă lucrurile s-ar fi desfășurat numai după bunul-plac al lui Isaiah, ar fi stat în simulări douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și șapte zile din șapte.

David și Grace se uitară la un film în camera de zi. La scurt timp după aceea, se întoarse Sean, apoi apăru și Natalya și cinară împreună. Nimeni nu mai deschise discuția despre Părțile din Eden. În seara aceea, bucătarii din Cuibul Vulturului pregătiseră o supă perfectă pentru o zi ploioasă, cu cartofi și cârnați. David golise două farfurii și se gândea la a treia când Isaiah intră, urmat de Victoria.

Imediat, ceva păru nelalocul său. După cum arăta, Isaiah era furios la culme și, simțindu-se neliniștit, David își dori să nu fi mâncat nimic.

— Sper că ați petrecut o după-amiază plăcută împreună cu părinții voștri, începu Isaiah, fără nicio urmă de grijă autentică; nici măcar nu așteptă vreun răspuns. Acum trebuie să ne concentrăm atenția asupra unei probleme mult mai serioase.

— Ce problemă? întrebă Sean.

Isaiah se uită la David.

— O curiozitate copilărească.

Grace, Sean și Natalya își întoarseră privirile spre David.

— Cred că David știe despre ce vorbesc,

spuse Isaiah. Poate că v-a și povestit totul.

N-avea sens să ascundă ceva sau să nege. Era evident că văzuseră înregistrările videocamerelor de supraveghere. Așa că David se aplecă în față, puse coatele pe masă și-și încleștă mâinile.

— Da, le-am povestit.

— Ce anume? întrebă Victoria.

— N-are importanță, zise Isaiah. Esențial este, David, că ți-ai părăsit camera în toiul nopții și ai intrat pe furiș în zone unde accesul este restricționat. A fost extrem de periculos. În garaj este adesea întuneric și vehiculele vin și pleacă tot timpul. Dacă te-ar fi lovit? Dacă ai fi rămas blocat undeva? Regulile nu sunt făcute ca să vi se ascundă ceva, ci ca să fiți în siguranță. Asta este principala noastră grijă.

David nu știa ce să creadă. Până în acel punct, totul părea o simplă dojană pentru încălcarea regulilor, nu un ordin de lichidare. Se relaxă, deși foarte puțin, și se întrebă dacă nu cumva interpretase greșit cele auzite.

— Prin urmare, ce-i de făcut? continuă Isaiah. Știți cât de importanți sunteți pentru scopul nostru. Încă n-am aflat unde au ajuns ultimele două Părți din Eden, nici ce a mai descoperit Monroe în ADN-ul vostru. Dar, în același timp, nu vreau să încălcați regulile impuse de securitatea acestui complex. În mod

normal, astfel de acțiuni ar fi un motiv de concediere. Pentru fiecare dintre voi.

— Poftim? Sean îl săgetă pe David cu o privire mai furioasă decât a lui Grace. Dar noi n-am avut nimic de-a face cu plimbarea lui.

— Știu, spuse Isaiah. Și cred că, de fapt, nici David n-a vrut să facă vreun rău. Cum spuneam, curiozitate copilărească.

— Deci n-o să ne trimiți acasă? întrebă Grace.

— Nu vreau să recurg la asta dacă o pot evita. De aceea, haideți să facem o încercare.

— Ce fel de încercare? întrebă Natalya.

— De-acum înainte, camerele voastre vor fi încuiate noaptea. În improbabila eventualitate a unei urgențe, se vor descuia automat. Dar altminteri veți fi închiși în timpul orelor de odihnă.

— Vasăzică, arest la domiciliu, zise David.

Isaiah înălță din sprâncene și dădu din cap.

— Cred că i se poate spune și așa. E o consecință firească.

— Adică suntem prizonieri, spuse Natalya.

— Nicidecum, o contrazise Isaiah. Dacă preferați, vă puteți suna părinții să vină să vă ia acasă. Dar dacă vreți să rămâneți aici și să luați parte la această acțiune de mare importanță, astea sunt condițiile mele.

Isaiah se uită, pe rând, în ochii fiecăruia.

Victoria stătea în spatele lui, însă David nu putea citi nimic pe figura ei. Asprimea cu care îl fixa Sean se mai îmblânzi, dar nu mult. Natalya nu părea să-l privească furioasă, spre deosebire de Grace. David știa ce gândea sora lui. În gând, țipa la el fiindcă îi făcuse din nou necazuri. Ei bine, nu era vina lui că tatăl lor o făcea mereu să se simtă responsabilă pentru faptele fratelui mai mic. El nu pretinsese niciodată așa ceva.

— Ce spuneți? întrebă Isaiah. Să-i sun pe părinții voștri? S-ar putea întoarce să vă ia în seara asta.

— Eu rămân, hotărî Sean. Oricum n-aveam de gând să ies din cameră noaptea.

— Și eu rămân, zise Grace. Și-mi cer scuze în numele fratelui meu.

David dădu ochii peste cap.

Victoria se uită la Natalya.

— Tu ce vei face?

— O să rămân, răspunse ea. Deși mă simt ca și cum aș fi prizonieră.

— Sper că asta se va schimba, spuse Isaiah, apoi se întoarse spre David. Cum rămâne cu pasionatul nostru de vehicule motorizate?

Asta confirmă bănuiala lui David că-l văzuseră suind în mașina cu motor cu reacție. Dar poate Isaiah credea că nu le auzise conversația, astfel încât încuierea camerelor în timpul nopții nu părea să fie o măsură atât de

drastică. Dacă voia să-i confirme părerea, David trebuia să pretindă că nu era speriat și că nu dorea să plece.

— E foarte bine așa, spuse el.

— Gata cu excursiile nocturne? întrebă Isaiah.

— Firește, atât timp cât ușa mea va fi încuiată.

Directorul părea mulțumit.

— Mă bucur că am reușit să ajungem la o înțelegere. Acum vă las să vă terminați cina.

Le întoarse spatele și ieși din încăpere cu pași mari.

Victoria zâmbi.

— Ne vedem mâine-dimineață.

Pe urmă plecă și ea, iar Grace sări în picioare imediat ce se închise ușa.

— Când ai de gând să te maturizezi?

— Când ai de gând să termini cu dădăceala? ripostă David.

— Când n-o să te mai porți ca un copil!

— Hei, ascultă, se amestecă Sean. David, mie puțin îmi pasă dacă te maturizezi sau nu, dar nu vreau să strici totul pentru noi, ceilalți, care ne luăm în serios activitatea.

— De acord, i se alătură Grace.

David clătină din cap. Își simțea urechile arzându-i și gura uscându-i-se.

— Totuna, spuse.

— Totuna? se răsti Grace. Nu mă lua pe mine cu de-astea.

— De fapt, continuă David, cred…

— M-am săturat de rivalitatea voastră frățească, îl întrerupse Sean. Vreau doar să mă asigur că n-o să-mi mai faci necazuri. Nici mie, nici celorlalți. Ne-am înțeles?

David își împinse ochelarii pe nas și fixă încruntat masa.

— Ne-am înțeles? repetă Grace.

— Mda.

— Bun, zise Sean. Mă duc în camera mea. Ne vedem dimineață.

— Și eu plec la culcare, spuse Grace. Nu mai suport povestea asta.

David și Natalya rămaseră singuri. El păstră tăcerea câteva minute și, după ce se liniști, se întoarse spre fată.

— De ce-ai tăcut?

— Mă gândeam.

— La ce?

— La simularea mea.

— Ce-i cu ea?

Natalya ezită.

— Cred că am luat o hotărâre: nu vreau ca Isaiah să găsească Partea din Eden.

Capitolul șaisprezece

Lui Javier îi plăcea ideea unei misiuni de salvare, dar nu și ideea că putea fi dat deoparte, iar Griffin nu părea să aibă de gând să-i ia cu el.

— Ai nevoie de noi, îi spuse.

— Serios? întrebă Griffin. De ce-aș avea?

— Prietenii noștri nu te cunosc, răspunse Javier. Ce te face să crezi că vor veni cu tine? Dacă Templierii i-au convins că Asasinii sunt băieții răi?

Griffin zâmbi cu o oarecare superioritate.

— Crede-mă, îi pot face pe oameni să vină cu mine împotriva voinței lor.

— Patru adolescenți? întrebă Owen. Cât de ușor poate să fie?

— Nu-mi este greu deloc.

— Dar îți va fi mai ușor cu ajutorul nostru, insistă Javier. Vor avea încredere în noi.

— Așa crezi?

— Da, răspunseră Javier și Owen, într-un glas.

Asasinul clătină din cap.

— Nu-i ca și cum ai da buzna în depozitul Poliției. Este sediul Corporației Abstergo care are în dotare sisteme de pază mai bune decât unii șefi de stat.

— Un motiv în plus să venim cu tine, spuse

Javier. Cum o să scoți de-acolo patru persoane dacă n-au încredere în tine?

— Nu v-ați încheiat instruirea. Griffin le întoarse spatele și se îndreptă spre un banc de lucru de lângă perete, plin cu tot felul de arme. Mi-ați fi o povară.

— Ne-ai luat cu tine pe muntele McGregor, încercă Owen să-l convingă.

— Fiindcă aveam nevoie de voi să identificați Partea din Eden.

— Iar acum ai nevoie de noi ca să *ne* recunoască prietenii noștri, zise Javier.

Griffin scoase din mănușa lui un soi de cartuș și-l înlocui cu altul. Javier presupuse că era bateria lamei electrice. Pe urmă Asasinul începu să-i monteze mănușii alte atașamente, un soi de pistol cu săgeți, plus componente electronice cu antene și ecrane tactile.

— Când m-ai însoțit ultima oară, ai încălcat un ordin direct.

— N-o să se repete, promise Owen.

— În plus, nu se lăsă bătut Javier, cred că într-adevăr ai nevoie de noi. Te-ai înfuriat când a plecat Rebecca și cred că a fost de îngrijorare. E puțin probabil să te încânte ideea să faci asta de unul singur.

— Aici s-ar putea să ai dreptate.

— Atunci lasă-ne să te ajutăm, spuse Javier. Ne-ai antrenat. Să folosim ce ne-ai învățat.

Griffin își mai îndesă în buzunarele hainei de piele câteva arme și gadgeturi, apoi se sprijini de bancul de lucru.

— OK.

— OK? întrebă Owen.

— Da, răspunse Griffin. Echipați-vă.

Javier și Owen schimbară priviri, apoi se apropiară de banc. Javier își înșfăcă echipamentul și armele favorite. Căpătase cu adevărat o slăbiciune pentru pistolul-arbaletă, însă, de data asta, luă și Owen unul.

— Zhi folosea ceva asemănător, spuse el. Într-un fel, m-am obișnuit cu arma asta. Fetei i-a salvat viața.

— Atunci ai face bine să-l iei, zise Javier și puse în rucsac câteva dintre grenadele pe care le folosea de obicei.

Pe bancul de lucru și pe perete se aflau însă arme pe care Javier nu le văzuse în depozitul lui Griffin. Alese o cutie de tablă de mărimea unei doze de suc.

— Ce-i asta?

— O grenadă care provoacă dureri mentale sau fizice, răspunse Griffin. Emite un val de energie oarecum asemănător cu microundele. Arde stratul superior al epidermei. Cauzează dureri ca un pat de cuie, însă nu e letală, deși te face să-ți dorești moartea.

Javier își puse una în buzunar.

— Dar asta? întrebă Owen, luând ceva care semăna a pistol.

— Matrice de lasere, spuse Griffin. O îndrepți spre fața cuiva și orbește temporar.

— Aproape toate armele astea par menite să producă disfuncționalități și confuzie, remarcă Javier.

— Pentru că adevărata armă este Asasinul, răspunse Griffin. Guvernele ucid la întâmplare cu dronele și cu bombele lor. Templierii își urmăresc scopurile, acceptând victime colaterale anonime. Dar noi suntem altfel. Asasinii omoară numai pe cine vor să omoare și conform Crezului lor. Ne înfruntăm țintele fără să negăm, cu lașitate, actul. Odată ce lăsăm ceva sau pe altcineva să ucidă în locul nostru, nu suntem cu nimic mai buni decât alții.

Javier găsi în asta un soi de onoare.

— Luați tot ce vreți și să mergem, mai zise Griffin.

Tânărul înșfăcă niște grenade și niște săgeți pentru arbaletă, apoi îl văzu pe Owen stând lângă masa cu dovezi și cuprinzându-le pe toate cu privirea.

— Hei! strigă Javier. Le studiem când ne întoarcem. OK?

— Ai dreptate. Să mergem.

Îl urmară pe Griffin și ieșiră din casă, apoi traversară pajiștea năpădită de buruieni din fața

verandei, către hambarul în care Javier lăsase mașina.

— Probabil că n-ai făcut plinul, nu-i așa? îl întrebă Asasinul.

Javier nu răspunse, iar Owen îi dădu un ghiont.

— Suiți, spuse Griffin.

Owen se instală în față, lângă șofer, iar Javier, pe bancheta din spate. Așteptară până ce bărbatul aduse o canistră cu benzină și umplu rezervorul. Pe urmă, Asasinul urcă la volan, porni motorul și plecară.

Trecuse de amiază și Griffin aprecie că vor avea nevoie de câteva ore ca să ajungă la sediul Corporației Abstergo.

— Se numește Cuibul Vulturului, le spuse.

— Al vulturului? se miră Javier. Vulturul nu-i un soi de simbol al vostru? Mă gândesc la Vederea de Vultur…

— Te asigur că Templierii știau asta foarte bine când au ales numele, răspunse Griffin.

Intrară pe șosea și se îndreptară spre nord, apoi ocoliră dealurile subalpine înainte de a vira către est. Pe măsură ce urcau, copacii erau tot mai înalți și mai deși, iar norii întunecau cerul. Nu peste mult timp, stropii de ploaie începură să lovească parbrizul și se lăsă seara.

Când ajunseră la o altitudine la care lui Javier îi pocneau urechile, Griffin opri mașina pe

marginea drumului.

— De-aici încolo mergem pe jos și încercăm să ne ferim de sistemele de pază folosite de Abstergo.

Javier se uită pe geam. Ploaia se scurgea de-a lungul marginilor drumului asfaltat.

— Sper că glugile noastre sunt impermeabile.

— Da, răspunse Griffin. Ploaia nu trece prin ele, dar se-aude când te plângi.

— Bună asta, comentă Owen.

— Ascultați-mă. Griffin își drese glasul. De aici înainte, urmăriți-mă cu atenție și faceți exact ce vă spun. Suntem la câțiva kilometri distanță, dar curând vom pătrunde în zona cu videocamere de supraveghere și pază electronică. Nu ne permitem să fim reperați.

— Și cum ne ferim? întrebă Owen.

— Cu Vederea de Vultur. Se pare că o aveți amândoi. Încercați s-o folosiți astfel încât să descoperiți sistemele de pază și să le ocoliți.

— Am înțeles, spuse Javier, deși asta îl neliniștea.

Nu-și putea folosi Vederea de Vultur la fel de firesc și la un nivel atât de avansat ca Owen.

— Complexul e alcătuit din cinci clădiri. Prietenii voștri se află în una dintre ele. Să-i scoatem de-acolo.

Deschiseră portierele mașinii și ieșiră în

ploaie. Griffin avusese dreptate: haina și gluga îl ajutau pe Javier să rămână aproape uscat; nu simțea decât picăturile ce-i cădeau pe obraji și pe nas.

— Trebuie să ne mișcăm repede, îi zori Griffin. Ați văzut deja ce tehnologie de vânare a Asasinilor folosește Abstergo, urmărindu-ne „semnătura-fantomă”. Trebuie să fim mai iuți decât tehnologia asta.

Aerul era mai rece și mai curat, necontaminat de gazele de eșapament și de noxele din oraș. Javier respiră adânc și se simți curat pe dinăuntru.

— Sunteți amândoi gata? întrebă Griffin.

— Da, spuse Owen.

— Da, răspunse și Javier.

Griffin alergă spre pădure, iar Owen și Javier îl urmară. Terenul era destul de plat, vegetația rară fiind acoperită de cetină și de frunze căzute ce alcătuiau un giulgiu permanent. Copacii erau înalți, cu coroane largi, și ramurile îi apărau oarecum de ploaie. Din când în când, se cățărară pe stânci și traversară câteva pâraie umflate de scurgerea apei.

În timp ce înaintau, Javier își invocă Vederea de Vultur. Nu era vorba de o abilitate pe care să-și impună pur și simplu s-o folosească, de parcă ar fi fost ceva învățat recent. Tot ce putea face era să se relaxeze, ca atunci când juca

fotbal. În cazul unui penalty, trebuia să ignore situația presantă și să-și lase trupul să execute exact ceea ce știa. Tot așa și cu Vederea de Vultur. Mintea lui asimila toate imaginile, mirosurile și sunetele, colectând informații de care habar nu avea la nivel conștient.

Când ajunseră la prima videocameră cu infraroșii, Javier o sesiză. Se gândi că ar fi fost posibil să-i simtă raza de acțiune și unghiul de înclinare și estimă pe unde trebuia să meargă ca s-o evite. Toți trei reușiră.

Continuară să se strecoare printre copaci, mai silențioși decât ploaia. Când Griffin le arătă câteva fire de declanșare a alarmei întinse pe pământ, Javier se cățără pe trunchiul unui copac până la coroană, ceea ce i se păru mult mai ușor decât urcușul pe zidul unei clădiri. De acolo săriră din cracă în cracă și coborâră pe sol abia când o altă videocameră de supraveghere intră în raza lor vizuală.

Parcurseră în scurt timp vreo trei kilometri și, din cauza furtunii, întunericul se lăsă mai devreme. Griffin îi opri la baza unei pante abrupte.

— Vă descurcați bine amândoi, spuse. Cuibul Vulturului e pe culmea acestui munte.

Javier se uită în sus, dar nu văzu vârful.

— De aici încolo, aparatura de supraveghere este instalată la distanțe mai scurte și n-o să

mai fie la fel de ușor s-o ocolim. Înaintăm încetul cu încetul. Fiți atenți! Pe lângă sistemele de pază automate, s-ar putea să dăm și peste oameni înarmați.

Owen și Javier făcură semn că înțeleseseră, apoi Griffin începu să urce panta. La un moment dat, pământul deveni alunecos și lui Javier îi veni greu să-și țină echilibrul, ceea ce-l forță să-și folosească și mâinile, urcând în patru labe. Nu foarte departe în susul povârnișului, întâlniră primul obstacol: un șir de videocamere supraveghea toată pădurea.

Se adăpostiră în spatele unor copaci și Griffin armă ceva pe mănușa lui, lovind un ecranele tactil.

— Fiți gata să treceți, le șopti.

Își îndreptă mănușa spre una dintre videocamere, apoi țâșni scurt o rază luminoasă extrem de subțire.

— Acum! șuieră el.

O rupseră toți trei la fugă și Javier văzu breșa. O videocameră se blocase, dându-i posibilitatea să se strecoare prin golul îngust. Owen îl urmă, iar imediat după el trecu Griffin. Odată ce ajunseră cu bine dincolo de zona supravegheată, Javier observă că videocamera reîncepuse să funcționeze.

— Ce-a fost asta? întrebă Owen.

— Interferență laser, răspunse Griffin.

Videocamerele astea sunt inteligente, programate să urmărească mișcarea. Pur și simplu i-am trimis un semnal care a făcut-o să se orienteze aiurea, perturbându-i programul pentru câteva secunde.

Griffin se puse din nou în mișcare, iar Javier îi șopti lui Owen:

— Trebuie să-mi fac rost de o mănușă din astea.

Urcară vreo zece metri, ocolind alte videocamere și alți senzori. Javier observă câteva arme cu declanșare automată montate pe copaci, gata oricând să prindă viață. Ploaia continua să cadă, neîntrerupt, mărunt, uniform, și, pe măsură ce se apropia miezul nopții, Javier începea să-și vadă tot mai des răsuflarea ca pe o șuviță de abur.

— Temperatura noastră poate fi o problemă, spuse Griffin. Jachetele ne ascund o mare parte a semnăturii, dar dacă aici se face prea frig, o să ieșim în evidență, cu o temperatură diferită de cea ambiantă.

— Și ce-i de făcut? întrebă Javier.

— Încercați să rămâneți cât mai calmi, ca să nu vă crească nici presiunea sângelui, nici temperatura corpului. Până acum am reușit să păcălim sistemele de pază, dar va fi tot mai greu s-ajungem până la prietenii voștri.

În curând panta își reduse înclinarea cu

câteva grade, ușurându-le ascensiunea, totuși se răriră și copacii, oferindu-le mai puține ascunzișuri unde să nu-i poată detecta videocamerele de supraveghere tot mai numeroase. Înaintarea deveni mai lentă și bine calculată, cu scurte deplasări bruște, sărituri și rostogoliri din loc în loc.

În cele din urmă, ajunseră în fața unui gard înalt de șase metri. Nu era de sârmă, ca al depozitului Poliției. De ambele sale părți, terenul fusese defrișat pe o bandă lată de zece metri, iar gardul părea construit din stâlpi groși, ce alcătuiau o rețea compactă. Nu puteai nici să te strecori printre ei, nici să creezi o breșă aruncând o grenadă. În plus, probabil că era electrificat și cu senzori tactili.

Mușcându-și buzele, Griffin îl fixă îndelung cu privirea, apoi ridică mănușa.

— Să văd dacă pot afla ceva despre el.

Javier și Owen rămaseră în așteptare.

Printre copacii de dincolo de gard, Javier întrezări o clădire ce părea de sticlă. Strălucea, luminată în interior, cu coridoare și birouri clar vizibile. Dacă ar fi reușit să se apropie destul de mult, asta i-ar fi ajutat să-și găsească prietenii cu mai multă ușurință.

— Nu pot obține prea multe informații, spuse Griffin. Însă presupun că dacă încercăm să suim pe gard, cineva va afla că suntem aici. Dacă

încercăm să-l tăiem, se va întâmpla același lucru. Dacă încercăm să-l dezactivăm, la fel. Iar dacă nu vrem să ne facem cunoscută prezența, va trebui să trecem peste el fără să-l atingem.

— Clădirea aia nu-i prea departe, zise Javier.

— Așa-i, admise Griffin, dar complexul este mare. E una dintre cele cinci clădiri.

— Poți sări peste gard? întrebă Owen.

Griffin miji ochii.

— Nu, însă tiroliana ne va fi de ajutor, deși sunt aproape sigur că ne vor detecta și așa.

— Nu s-ar zice că avem de ales, spuse Javier.

Bărbatul se uită prin gard către pădurea din partea opusă și, în final, păru să ia o hotărâre.

Se cățără între ramurile unui copac din apropiere, până la o înălțime mai mare decât a gardului, și de acolo lansă coarda, pe care Javier abia o deslușì în întuneric.

Asasinul fluieră, iar Owen și Javier i se alăturară. Javier se uită în jos, spre gard, apoi urmări cu privirea cablul care dispărea între crengi, la vreo cincisprezece metri distanță de ei. Vederea de Vultur îi dezvălui mai multe videocamere de supraveghere și se gândi că, odată suspendat de cablu, n-avea cum să se miște fără să nu fie reperat.

— Trebuie să traversați repede. Griffin fixă de cablu un scripete. Vă prindeți cu o mână de

ăsta și înaintați trăgându-vă cu cealaltă mână. Dacă se declanșează vreun sistem de alarmă, vă continuați pur și simplu drumul. Tu treci primul, îi făcu semn lui Owen.

Acesta respiră adânc și se prinse de scripete.

— Ne vedem dincolo de gard, spuse Javier.

— Exact, încuviință Owen.

— Împinge-te în copac, îl sfătui Griffin.

Băiatul se întoarse cu fața către gard și se propti de trunchi, trecându-și un picior în jurul cablului.

— OK, spuse. Îi dau dru…

O sirenă urlă, destul de tare pentru ca Javier să tresară violent, gata să alunece de pe cracă. Lumini strălucitoare se aprinseră de o parte și de alta a gardului și în depărtare se auziră strigăte.

— Noi am făcut asta? întrebă Javier.

— Nu cred, răspunse Griffin. Videocamerele nu pot detecta cablul, iar Owen încă nu s-a mișcat. Altceva le-a pus în funcțiune sistemul de pază. În Cuibul Vulturului se va restricționa accesul și asta ne va îngreuna situația.

— Ce facem? întrebă Owen.

— Traversăm. Repede!

Owen dădu din cap, își reluă poziția și se avântă în spațiul deschis. Scripetele zumzăia pe cablu, iar el se trăgea cu cealaltă mână. Acoperi

repede distanța și dispăru între copaci, iar Griffin atașă un alt scripete.

— Acum tu.

Javier se prinse de scripete și-l urmă pe Owen. Era mai greu decât părea și se simți tot timpul expus și vulnerabil. Oricine l-ar fi observat ar fi putut să-l împuște cu ușurință. Traversă, trăgându-se și alunecând, până se văzu în adăpostul oferit de copacii din partea opusă.

— În alte împrejurări, traversarea asta ar fi fost amuzantă, spuse Owen.

Pe urmă sirena amuți, dar luminile rămaseră aprinse.

— Mă întreb ce-o fi însemnând asta, zise Javier.

Dintre copaci se auziră strigăte, apoi o unitate de agenți Abstergo ieși în pădure în spațiul deschis din fața gardului, foarte aproape de Owen și de Javier. Purtau aceleași uniforme paramilitare negre și aveau căști pentru detectarea Asasinilor și arme. Erau opt și unul dintre ei arătă destul de repede către coardă, apoi se uită în direcția lui Griffin.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Javier.

Owen scosese deja o grenadă EMP, pe care o aruncă înspre agenți. Numai că grenada atinse pământul fără să aibă vreun efect.

— Griffin va trebui să găsească alt mod de

traversare, zise Javier. Iar noi o să fim prinși dacă rămânem aici.

Owen aprobă din cap. Rapid și fără zgomot, își schimbară poziția, se repeziră către următorul copac și-și continuară alergarea liberă până când considerară că se îndepărtaseră destul de mult ca să fie în siguranță, apoi se lăsară să cadă la pământ.

Clădirea de sticlă era acum mult mai aproape și Javier zări, la o oarecare distanță, alte două clădiri, unite între ele prin pasarele acoperite.

Reușiseră să pătrundă în Cuibul Vulturului, dar rămăseseră pe cont propriu.

Capitolul șaptesprezece

Grace stătea întinsă pe patul ei, clocotind. Nu era obosită, cel puțin nu simțea oboseala aceea care te ajută să dormi. O obosise David, o adusese la limită. Nu cu mult timp în urmă, se considerase răspunzătoare pentru el, fără s-o deranjeze câtuși de puțin. David era fratele ei mai mic și ea îi purta de grijă cu încântare.

După ce Monroe îi atrăsese în războiul acesta secret, singurul ei scop fusese siguranța lor. Când începuseră simularea din New York, își făcuse griji mai ales pentru David, așa cum se întâmpla și acasă. Însă dinamica simulării

încurcase totul.

David trăise amintirile lui Abraham, iar Grace, pe ale fiicei acestuia, Eliza. Inversarea rolurilor tulburase ordinea firească din mintea lui Grace, fiindcă David devenise, brusc, cel care avea grija ei. Experiența îl influențase și pe el, deoarece începând de atunci, nu-i mai dăduse aceeași ascultare. Făcea ce-i trecea lui prin cap.

De exemplu, să se plimbe în zone restricționate, aducându-le astfel necazuri tuturor.

Grace nu știa ce concluzii să tragă din povestea lui. Era totuși înclinată să presupună că se lăsase stăpânit de propria sa imaginație. De asemenea, aborda Animusul într-un mod destul de imatur. Din perspectiva lui David, totul continua să fie un joc, iar Grace nu mai voia să fie responsabilă pentru el. Asta o secătuia de puteri. Experiențele din amintirile lui Masireh o făcuseră să-și dorească un frate pe al cărui ajutor să poată conta.

Ploaia continua să cadă. Grace rămase întinsă, ascultând răpăitul picăturilor și întrebându-se în amintirile cărui strămoș va intra în continuare. Poate că acum ea va găsi Partea din Eden, nu Sean și vikingul lui.

Gândurile îi hoinăreau și, în scurt timp, se lăsă pradă somnului, cu furtuna drept cântec de leagăn. Pe urmă ușa se încuie automat, cu un

pocnet, trezind-o.

Se uită în direcția zgomotului și oftă. Nu-i plăcea că i se impusese încuierea camerei. Presupunea că nici celorlalți. Însă asta era situația de față, din cauza lui David.

Se dădu jos din pat ca să se spele pe dinți, în lumina aspră și rece a băii. Pe urmă vru să-și pună pijamaua, dar, înainte de a începe să se dezbrace, se declanșă o alarmă.

Ecoul sirenei se auzea dintr-un capăt în celălalt al complexului.

Era o situație de urgență?

Se uită la ușă, așteptându-se să se deschidă, așa cum le promisese Isaiah, totuși nu se întâmplă nimic. Mai trecu o secundă, apoi încă una, dar ușa rămase încuiată. Șuierul ascuțit al sirenei nu se opri. Grace se simți cuprinsă de panică. Se duse la fereastră și se uită afară, însă nu văzu decât niște lumini îndepărtate, aprinzându-se și stingându-se printre copaci.

Era un incendiu? Un accident? Sau poate doar un exercițiu?

Ca să nu aibă dubii în privința ușii, o încercă, dar nu se deschise.

Fata se plimbă agitată prin cameră și, peste câteva minute, alarma încetă pur și simplu.

Grace se opri și ascultă, însă nu mai auzi nimic, iar luminile din exterior rămaseră aprinse.

Orice ar fi fost, părea să se fi încheiat. Se gândi că poate fusese într-adevăr doar un exercițiu. Data viitoare putea fi de folos o avertizare din partea lui Isaiah sau a Victoriei.

Lăsă lumina din baie aprinsă și se întoarse în pat, dar nu-și puse pijamaua, cu gândul că altă alarmă ar fi putut s-o trezească iarăși în timpul nopții. Trecu ceva vreme până când reuși din nou să adoarmă.

***

O trezi un alt pocnet al ușii și Grace se săltă în capul oaselor.

Ceva nu era în regulă. Se uită în jur, ascultând și încercând să-și dea seama ce se întâmpla, apoi înțelese că problema era baia. Lumina lăsată aprinsă acolo se stinsese. De fapt, toate luminile din acea parte a Cuibului Vulturului erau stinse, chiar și cele exterioare.

Ușa camerei scârțâi ușor și fata sări din pat.

— Grace?

— David?

Ușa se deschise și fratele ei intră.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Grace.

— Habar n-am. Ușa mea tocmai s-a descuiat și s-a deschis.

— Și a mea la fel. S-a întrerupt curentul.

— Ar trebui să vedem ce-i cu Sean și cu

Natalya.

Grace se declară de acord, așa că ieșiră din cameră și se furișară pe coridorul tăcut și întunecat, cu lumina lunii strecurându-se prin sticla încă udă de ploaie. Părea că furtuna încetase.

La primul colț al coridorului, se ciocniră cu Natalya, care țipă scurt și sări înapoi, nedându-și seama cine era acolo.

— Ești OK? o întrebă David.

— Da, cât se poate de bine, răspunse ea atingându-și pieptul. Voi?

— Și noi, răspunse Grace. Ai auzit sirena?

— Da.

— L-ai văzut pe Sean? întrebă David.

— Cred că-i tot în camera lui.

Mai merseră puțin împreună și găsiră ușa lui Sean descuiată și întredeschisă.

— Sean? murmură Natalya, dar nu primi niciun răspuns.

— Sean, spuse David mai tare.

Grace auzi din interior foșnetul așternutului, apoi o voce nesigură:

— Ăăă… Cine-i?

— Noi suntem. S-a întrerupt curentul electric, zise David.

— O clipă.

Se auzi zgomotul familiar al scaunului cu rotile și, după câteva momente, Sean deschise

larg ușa.

— Ce faceți aici? N-ar trebui să ieșim din camere.

— S-a oprit curentul electric, repetă David.

— Și ce dacă?

— N-ai auzit sirena? întrebă Grace.

Sean se frecă la ochi și căscă.

— N-am idee despre ce vorbești, crede-mă.

Grace știa că se petrecea ceva, chiar dacă Sean părea să ignore asta cu desăvârșire și chiar dacă nu pricepea cum putea dormi cineva cu tot zgomotul acela. Se uită spre capetele coridorului, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă.

— Ar trebui să rămânem aici? întrebă Natalya.

— Ce vrei să spui? se miră Sean. Bineînțeles că trebuie să rămânem aici.

— Nu știu, zise David. Ceva nu-i în regulă.

Sean desfăcu brațele.

— Ce anume? E doar o pană de curent.

— Dar sirena…, spuse David.

— Despre ce sirenă tot vorbiți? îl întrerupse Sean.

— Mă duc s-arunc o privire, zise Natalya întorcându-le spatele.

— Vin și eu, spuse David.

Sean se uită la Grace, cu gura pe jumătate deschisă și cu fruntea încruntată, și fata știu la

ce se gândește. Făceau exact ceea ce le mai adusese necazuri, iar el nu voia să fie dat afară din Cuibul Vulturului. Nici Grace nu-și dorea asta.

— Pe mine să nu contați, spuse Sean îndreptându-și scaunul înapoi în cameră. Nu merg cu voi, încheie el discuția și trânti ușa.

Natalya și David se opriseră câțiva pași mai încolo și se întorseseră spre Grace.

— Vii? întrebă David.

Ea n-ar fi vrut, dar, spre deosebire de Sean, auzise alarma. Curentul electric fusese întrerupt și cu siguranță se întâmpla ceva. O clipă mai târziu, ajunse la concluzia că, orice ar fi fost, nu voia să-i facă față de una singură.

— Unde vă duceți? întrebă când li se alătură celorlalți.

— Nu prea departe, răspunse Natalya. Vreau doar să văd ce se-ntâmplă în celelalte clădiri. Dacă s-a întrerupt curentul și acolo.

Asta avea sens. Așa că, mergând pe vârfuri și vorbind în șoaptă, ajunseră la prima pasarelă, care era cufundată în întuneric, cum părea să fie și clădirea principală.

— Să verificăm și-n partea cealaltă, propuse David.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră și se îndreptară spre coridorul aflat în capătul opus. Grace avea văzul și auzul atât de

încordate, încât începură să-i provoace halucinații, dându-i impresia că în pădure se aud strigăte. Sau poate că nu avea halucinații, ceea ce părea cu atât mai îngrijorător. De văzut, nu putea să vadă până acolo.

Când ajunseră la a doua pasarelă, găsiră ușa încuiată. Dar Grace observă, prin geam, că nici în clădirea următoare nu era lumină.

— Ce se-ntâmplă? întrebă David. Unde-i toată lumea?

— Poate c-a fost un incendiu, spuse Natalya. De-asta s-a declanșat alarma și s-a produs pana de curent.

— Poate, spuse Grace. Dar…

Ușa pasarelei pocni surd, apoi se deschise brusc și lumina unei lanterne se îndreptă spre ei. Toți trei înlemniră.

— Iată-vă, spuse o voce.

Grace recunoscu glasul, care rezonă adânc în mintea ei.

— Monroe? întrebă David.

Lumina coborî spre podea, luminând indirect holul, și-l recunoscură. Purta aceeași uniformă paramilitară ca agenții Abstergo, avea părul lung strâns în coadă de cal și barbișonul îi mai crescuse, iar fața îi era ceva mai suptă decât la ultima lor întâlnire.

— Sunteți OK, copii? întrebă el.

— Suntem bine, răspunse Grace. Ce…

— Tu ai făcut asta? interveni David, arătând în jur cu un gest larg.

— Te referi la curentul electric? Da, eu l-am întrerupt. Iar acum o să vă scot de-aici. Unde-s ceilalți?

— Sean e în camera lui, spuse David.

— Pe Owen și pe Javier i-ați văzut? întrebă Monroe.

— Nu, zise Natalya. Au fugit odată cu tine, cu săptămâni în urmă.

Monroe își înclină capul spre umăr și se încruntă.

— OK. Atunci, dacă sunteți doar voi, după ce-l luăm pe Sean…

— N-o să vină, îl întrerupse Grace.

— Cum adică? se miră Monroe.

— Vrea să rămână aici.

— Ești sigură?

— Cât se poate de sigură.

Monroe ezită, apoi dădu din cap și spuse:

— Trebuie să hotărască singur.

Grace nu știa ce să mai creadă despre Monroe, mai ales după cele aflate de la Isaiah. Monroe era labil și se răzvrătise. Nu se putea decide dacă să aibă încredere în el sau să-l trădeze și nu-i plăcea să se afle în situația asta.

— N-ar fi trebuit să vii aici, îi spuse.

David se întoarse spre ea.

— De ce?

— E OK, încercă Monroe să fie conciliant. Mi-am închipuit că s-ar putea ajunge aici. Isaiah poate fi extrem de convingător. Știe exact ce vreți să auziți și nu ezită să v-o spună tocmai când aveți cea mai mare nevoie de explicații.

— Ne-a povestit despre tine, zise Grace.

— N-am nicio îndoială că v-a povestit câte ceva despre mine, ripostă Monroe furios. Însă povestea e mult mai lungă și avem timp s-o descâlcim. S-ar părea că fiecare dintre voi trebuie să ia o hotărâre. Veniți cu mine sau rămâneți aici.

— Eu vin cu tine, hotărî Natalya.

Asta o surprinse pe Grace. Crezuse că Natalya colabora de bunăvoie cu Templierii, urmărind același țel ca toți ceilalți. Doar ajunsese mai aproape decât oricine de atingerea scopului.

— Și eu, spuse David.

— Poftim? Grace se răsuci spre el. Nu pleci nicăieri!

— Ba da, plec, o înfruntă băiatul. Știu că nu mă crezi, dar Isaiah se va întoarce împotriva voastră. E numai o chestiune de timp. Deja vă ține încuiați noaptea. Trebuie să vii cu noi.

— Hotărârea îi aparține, spuse Monroe. Și trebuie s-o acceptăm. Nu oblig pe nimeni să facă nimic. Dar, dacă veniți cu mine, trebuie să plecăm acum.

— Unde? întrebă Natalya.

— Am un vehicul care ne așteaptă, răspunse el. Pe aici.

Le întoarse spatele și se îndreptă spre pasarela pe care venise. Natalya îl urmă, iar David făcu câțiva pași dincolo de ușa tunelului de sticlă înainte de a se întoarce spre Grace.

— Vii? o întrebă.

Grace nu știa ce să facă. Își simțea picioarele înfipte în podea. Nu știa dacă se putea încrede în Monroe. Totuși, David avea dreptate. Și ea începuse să se îndoiască de Isaiah. Dar cum ar fi putut să lase în urmă tot ce-i ofereau Abstergo și Templierii? Cum rămânea cu fratele ei?

— Grace? insistă David.

— Eu nu…

Luminile se reaprinseră brusc. Grace și David se uitară în sus, apoi unul la altul, iar în clipa următoare ușa pasarelei zumzăi și începu să se închidă.

— Nu! strigă David, repezindu-se spre ea.

Și Grace făcu același lucru, dar ușa se închise înainte ca vreunul dintre copii să ajungă lângă ea. Cei doi frați erau acum separați de un perete de sticlă. Grace încercă mânerul, însă ușa nu se deschise, iar ecranul tactil al încuietorii redevenise funcțional.

— David, n-o poți deschide din partea cealaltă?

— Nu! Nu se deschide!

Grace îl auzi pe Monroe înjurând.

— Fir-ar să fie! Îmi pare rău! Trebuie să plecăm imediat.

— Grace! strigă David. Sparge sticla!

— Nu poate, spuse Monroe. E antiglonț. Aproape încasabilă.

Ușa nu putea fi ocolită și, dacă nu plecau imediat, cei din partea cealaltă, printre care și fratele ei, ar fi fost prinși. Iar Grace se temea de ceea ce li s-ar fi putut întâmpla lui David și Natalyei dacă erau prinși cu Monroe. Refuza să creadă că Isaiah ar fi fost în stare să le facă vreun rău, însă din moment ce fratele ei se afla de cealaltă parte a ușii, nu putea să riște gândindu-se că el se înșela.

— Plecați, spuse ea.

— Poftim? întrebă David.

— Plecați! Ieșiți de-aici cât se mai poate.

— Nu plec fără tine.

— Ba da, pleci, stărui ea. Te-am ferit întotdeauna de necazuri și n-o să mă opresc acum. Pleacă imediat!

— Dar…

— David, îl auzi Grace pe Monroe spunând. Acum sau niciodată.

O nesfârșită secundă de tăcere.

— Pleacă! repetă Grace.

— O să ne-ntoarcem să te luăm, spuse

David. Promit!

Grace nici măcar nu știa dacă își dorea asta. Nu putea spune ce s-ar fi întâmplat dacă ușa ar fi rămas deschisă, dacă ar fi trecut sau nu dincolo de ea. Poate sosise timpul ca drumurile celor doi frați să se despartă. Abstergo și Animusul schimbaseră totul. Știa doar că trebuia să-l scoată pe David în afara pericolului și că după aceea putea să aibă grijă de ea însăși.

— La revedere, îi spuse. Pleacă.

O altă pauză.

— Pa, Grace.

Auzi pași îndepărtându-se în fugă de ușă. Apoi se lăsă tăcerea.

Capitolul optsprezece

Owen și Javier studiată exteriorul clădirii din Cuibul Vulturului, ferindu-se de videocamerele de supraveghere și de santinele, cu speranța că Griffin îi va ajunge curând din urmă. Owen încă nu înțelegea de ce se declanșase alarma, dar Templierii erau acum în alertă. Agenții Abstergo patrulau peste tot, însă din fericire, niciunul nu purta echipamentul de detectare a Asasinilor.

— De ce n-a avut niciun efect grenada cu impulsuri electromagnetice? întrebă Owen.

— Din cauza protecției componentelor

electronice, răspunse Javier. Probabil și-au perfecționat aparatura.

— Asta nu-mi place.

— Ce plan avem acum? întrebă Javier. Eu zic să intrăm.

Owen se declară de acord. Probabil că Griffin avea să se înfurie, dar el nu era acolo și misiunea trebuia dusă la bun sfârșit.

— Uite o ușă, arătă Javier cu degetul.

Se îndreptară spre clădire, evitând din nou videocamerele de supraveghere și paznicii, apoi, odată ajunși în fața intrării, Owen observă încuietoarea electronică. Părea să fie nevoie de o amprentă sau de o altă caracteristică biometrică, dar și de un cifru. Scoase altă grenadă EMP.

— Iar? spuse Javier. E singurul cântec pe care-l știi?

— Merită o încercare.

Owen armă grenada și o izbi de consola încuietorii, însă, la fel ca mai devreme, nu se întâmplă nimic.

— Este ecranată, zise Javier.

— Trebuie să găsesc alt cântec, spuse Owen.

— Trebuie să intrăm cumva.

— Ce-ar fi să spargem sticla?

— Facem prea mult zgomot.

— Să urcăm pe acoperiș?

— Merită să-ncercăm.

Era însă greu de găsit un loc unde să te cațeri pe o clădire în întregime din sticlă și Owen se întrebă dacă nu cumva tocmai de asta preferaseră Templierii s-o construiască așa. Tot Cuibul Vulturului părea proiectat împotriva Asasinilor.

În cele din urmă, găsiră un copac aflat destul de aproape de un colț al clădirii și urcară până la nivelul unui balcon la etajul al doilea, numai că distanța era prea mare.

— Ai la tine o coardă?

— Cred că pot sări până acolo.

— Ești sigur?

Owen spera că da. În simulările Animusului, fiind atât Varius, cât și Zhi, sărise la asemenea distanțe, dar se aflase în amintirile unor Asasini pe deplin instruiți și încă nu testase Efectul acela de Sângerare. Însă intraseră în criză de timp și de alte opțiuni. Se încordă, pregătindu-se să facă saltul.

— Owen, spuse Javier, dacă nu-ți reușește, o să cazi de la o înălțime foarte mare.

— Ai altă…

— Sst, îl întrerupse Javier ducând la buze degetul arătător, apoi îndreptându-l în jos.

Owen se uită și văzu o agentă Abstergo care se apropia de copacul în care se urcaseră. Un zâmbet acoperi fața lui Javier și Owen înțelese că prietenul său avea alt plan, apoi îl ghici.

Javier îi ceru printr-un semn să coboare, ceea ce și făcură amândoi, fără zgomot, apoi, odată ce se văzu pe poziția dorită, scoase pistolul-arbaletă. Owen îi urmă exemplul și, când agenta trecu prin dreptul lor, se lăsară amândoi să cadă peste ea.

Femeia se prăbuși cu un geamăt și, înainte de a apuca să se ridice, cei doi îșI îndreptară pistoalele spre ea.

— Mâinile sus, ordonă Owen.

Agenta se supuse și Javier îi scoase casca. Femeia era foarte tânără, cu păr blond lins, buze pline și bărbie ascuțită. Pe ecusonul din piept scria COLE.

— Pe voi doi vă căutam, spuse ea.

Javier scoase grenada provocatoare de dureri.

— Știi ce-i asta, Cole?

Agenta suspină adânc și încuviință din cap. Owen zâmbi.

— Fă ce-ți spunem și poate scapi de microunde.

— Ce plan aveți?

Owen o împunse în spate cu pistolul-arbaletă.

— Mișcă!

Femeia consimți din cap, cu mâinile încă ridicate, și Owen o făcu să înainteze. Mergea încet și în silă, dar, în cele din urmă, ajunseră la

ușă.

— Deschide-o! zise Javier.

Cole nu se supuse și Owen îi apăsă pistolul între omoplați.

— Deschide!

Agenta clătină din cap, cu mușchii maxilarelor zvâcnindu-i, pe urmă puse degetul mare pe scaner și tastă un cifru. Încuietoarea țăcăni și ușa se deschise.

— Ce credeți c-o să puteți face înăuntru? întrebă ea.

— O să afli după ce te trezești, spuse Javier, apoi trase în ea o săgeată soporifică.

Cole se strâmbă de durere și, două secunde mai târziu, se prăbuși dând ochii peste cap. Owen atinse de câteva ori cu vârful bocancului trupul moale. Femeia își pierduse cunoștința.

Deschise ușa și Javier îl urmă. Clădirea, strălucitor luminată, era din sticlă și la interior. Intrară într-un coridor cu birouri pe ambele părți. Aveau armele pregătite, iar Owen își păstră Vederea de Vultur în alertă. Panourile de sticlă le reflectau siluetele, dându-le impresia că nu sunt singuri.

Odată ajunși la capătul coridorului, pătrunseră într-un hol imens. Owen se uită la plafonul aflat la câteva niveluri deasupra lor, la ascensoarele și la scările ce făceau legătura între etaje. În timp ce Asasinii se ascundeau în

case dărăpănate și în magazii, Templierii își urmăreau scopurile în astfel de clădiri. Diferențele de putere și de bogăție făceau ca misiunea Asasinilor să pară aproape inutilă.

— Încotro? întrebă Javier.

— Nu știu, spuse Owen. Să ne uităm puțin pe-aici.

După primii trei-patru pași făcuți pe podeaua lucioasă a holului, luminile se stinseră brusc, toate în același timp, și clădirea se scufundă în beznă.

— Cineva a întrerupt curentul, zise Javier.

Ochii lui Owen încă nu se obișnuiseră cu întunericul, dar Vederea lui de Vultur îi dezvălui că prietenul său se afla la câțiva pași distanță.

— Poate c-a fost Griffin.

— Să sperăm, spuse Javier.

Hotărâră să meargă mai departe. Owen chiar se simțea mai bine așa și în cele din urmă nu-l mai deranjă lipsa luminii. La parter nu găsiră decât săli de ședințe și un bar imens. Urcară la primul etaj, dar, înainte de a ajunge prea departe, traseră concluzia că acolo nu erau decât birouri.

— Nu pare genul de loc în care să-i țină pe Grace și pe ceilalți, zise Owen.

— Poate că sunt în una dintre celelalte clădiri? sugeră Javier. Parcă am văzut că o pasarelă duce acolo.

— Să verificăm.

Se întoarseră la parter și traversară holul către pasarelă, a cărei ușă nu era încuiată și se deschise. Intrară în tunelul în întregime de sticlă și se grăbiră să ajungă în capătul opus, unde pătrunseră în altă clădire, mai mică.

Pereții exteriori erau tot din sticlă, nu însă și cei din interior. Trecură prin mai multe coridoare și Owen încercă o ușă. Dădea într-un alt bar, mai mic. Iar pe coridorul următor găsiră ceva ce părea a fi un Animus, dar un model mult mai apropiat de forma corpului uman. Avea un harnașament suspendat de un inel plasat la înălțimea brâului, cu un soi de exoschelet metalic și tot felul de conexiuni, plus o cască.

— Cred că suntem pe pista corectă, spuse Owen.

Dincolo de următoarele câteva uși se aflau aparate Animus similare, dacă într-adevăr asta erau, fiecare în propria sa încăpere. Locul părea un soi de simulator la scară industrială.

— Sunt șase, remarcă Javier.

— Am fi fost toți șase aici, dacă Templierii ne-ar fi prins și pe noi.

Continuară să înainteze și, în cele din urmă, ajunseră într-un fel de dormitor, numai că era pustiu, cu așternutul răvășit, ca și cum cineva ar fi plecat în grabă; de o tăblie a patului atârnau

pantalonii de pijama ai unei fete.

— E una dintre camerele lor, zise Owen.

— Atunci ei unde sunt?

Înainte ca Owen să găsească vreun răspuns, luminile se reaprinseră. Asta însemna că puteau fi văzuți cu ușurință din afara clădirii... iar pădurea mișuna de agenți.

— Să-ncercăm în clădirea următoare, propuse Owen.

Javier încuviință și, mergând numai pe coridoarele lăturalnice, plecară în căutarea altei pasarele. În scurt timp, găsiră una, dar ușa ei avea încuietoare electronică, asemănătoare celei pe care o deblocase Cole. Însă agenta rămăsese afară, fără cunoștință, iar ei nu puteau deschide ușa.

— Aud pe cineva apropiindu-se, spuse Javier.

Owen deslușI tropăit de bocanci de cealaltă parte a ușii. Se ascunseră iute după un colț, apoi un bărbat înalt, în costum de culoarea cărbunelui, intră însoțit de mai mulți agenți în uniforme.

— Asigurați-vă că sunt în continuare închiși în camerele lor, ordonă el.

— Da, domnule.

— Și găsiți-o pe Cole! strigă el în urma lor.

Owen n-avea idee cine era bărbatul în costum, dar părea evident că era un șef și că nici el nu știa unde se aflau Grace și ceilalți.

Peste câteva clipe, avea să descopere că lipsesc din camerele lor.

Javier îl bătu pe Owen pe braț și arătă către ușă. Rămăsese deschisă, dar se închidea și nu părea că vor ajunge la timp lângă ea.

Owen își scoase pistolul-arbaletă și trase. Săgeata se înfipse în garnitura de cauciuc a ușii, împiedicând-o să se închidă complet.

— A mers, șopti el cu sinceră surprindere.

Se repeziră spre deschizătură, apoi Owen smulse din mers săgeata, iar ușa se închise în urma lor. Alergară pe pasarelă, care era mai lungă decât prima și pătrundea în munte nu departe de colț. Coborâră o scară, apoi podeaua redeveni plată și ajunseră în fața unei uși montate în versant.

— Intrăm? întrebă Javier.

— Îi căutăm până dăm de ei, spuse Owen.

— Mă întreb dacă Griffin n-a ajuns înaintea noastră.

Owen n-avea de unde să știe. Deschise ușa și aruncă o privire înăuntru. Văzu un coridor care părea pustiu, așa că intrară. În celălalt capăt, o ușă dublă permitea trecerea într-un garaj plin cu autoturisme și furgonete. Băieții se îndreptară într-acolo, scrutând toate coridoarele laterale pe lângă care treceau. Owen asculta și simțea, lăsându-și Vederea de Vultur să-l avertizeze de orice pericol. În dreptul ușilor

duble se opriră și Owen scană încăperea.

Înăuntru, mai bine de doisprezece agenți stăteau în grupuri de câte trei sau patru. Dar nu erau numai ei. Owen simțea și alți oameni în garaj și-i căută până îi descoperi după sunetele pe care le scoteau și după mișcările aproape imperceptibile ale furgonetei în care se ascundeau.

— Ei sunt, îi șopti lui Javier, arătându-i vehiculul. Ei trebuie să fie.

— Sunt blocați.

Situația nu putea decât să se înrăutățească odată ce toți ceilalți agenți ar fi aflat că le fugiseră prizonierii.

— Trebuie să le distragem atenția, zise Owen.

— Nu putem scăpa de toți.

— Trebuie să-ncercăm. Folosește împotriva grupului de acolo grenada provocatoare de dureri. Eu îi orbesc pe ceilalți cu pistolul cu laser, iar tu îi dobori cu arbaleta.

— Sper să meargă, spuse Javier, destul de nesigur.

— Ești gata?

Javier încuviință și scoase grenada. Owen își armă pistolul.

— Încearcă s-o arunci cât mai departe de noi și de furgoneta în care s-au ascuns prietenii noștri, îl atenționă Owen. Tu dai semnalul.

Javier se pregăti să arunce, apoi spuse:

— Acum.

Owen ridică pistolul și ținti, în timp ce grenada zbură prin aer și se izbi de ciment în partea opusă a garajului. Se auzi un scurt zumzet puternic, apoi cei patru agenți din apropiere se prăbușiră urlând pe podea.

Cu atenția distrasă de zgomotul produs de grenadă, ceilalți agenți deveniră ținte ușoare pentru Owen, al cărui pistol cu laser le ardea ochii. Javier alerga pe urmele lui, slobozind din arbaletă săgeți soporifice.

Primul atac reuși. Nouă-zece agenți căzură în câteva clipe, însă ceilalți începuseră deja să se regrupeze, adăpostindu-se.

— Ascunde-te! strigă Owen, apoi și el și Javier se ghemuiră printre mașini.

Căștile le permiteau agenților să comunice între ei, ceea ce însemna că Owen nu avea cum să-i audă și să le anticipeze mișcările și, din cauza ecranării, nici nu le putea scoate din funcțiune aparatura electronică. Dar Vederea de Vultur îl avertiză că șase inamici se apropie din direcții diferite, cu armele pregătite, care, spre deosebire de ale sale și ale lui Javier, erau letale.

Owen își făcu curaj, apoi ieși dintr-un salt și aruncă o grenadă soporifică, urmată de una fumigenă, ca să-și acopere retragerea. Alți doi-

trei agenți căzură la podea, fără cunoștință, apoi răsună un foc de armă. Glonțul nu-l lovi pe Owen, dar, șocat, scăpă pistolul-arbaletă. Se aplecă și fugi, aruncând altă grenadă ca să câștige timp, și ajunse la vehiculele din partea opusă a garajului.

Javier rămăsese pe loc și, când se risipi fumul, Owen văzu că patru agenți se apropiau de prietenul lui, încolțindu-l. Owen se aștepta să le sosească întăriri din clipă în clipă.

Nu știa dacă pistolul cu laser avea raza de acțiune destul de lungă încât să tragă din locul unde se afla, iar Templierii se îndepărtau de el. Nu mai avea grenade fumigene și, fără pistolul-arbaletă, nu-l putea ajuta pe Javier decât trădându-și prezența, oferindu-se el țintă agenților.

Se pregătea să strige, când auzi alt foc de armă. Un agent căzu, iar ceilalți se împrăștiară, trăgându-l pe rănit după ei.

Focul de armă părea să fi fost tras dintr-un punct mai îndepărtat al șirului de mașini, poate chiar din furgoneta în care se ascundeau ceilalți.

Profitând de distragerea atenției agenților, Javier se puse în mișcare. Aruncă și el o grenadă fumigenă și, prin norul creat, traversă spațiul deschis al garajului, către locul de unde se trăsese.

— Owen! strigă o voce groasă, cunoscută,

făcându-l să încremenească.

— Monroe?

— Poți ajunge până la noi? întrebă Javier.

Owen se furișă afară din ascunzătoare ca să vadă mai bine, dar, imediat ce ieși în câmp deschis, răsună altă împușcătură. Glonțul lovi o mașină din apropierea capului său și ricoșă, iar băiatul se trase înapoi.

— Sunt blocat aici!

În garaj rămăseseră trei agenți și oricare dintre ei ar fi putut să tragă. Ghidată de bătăile puternice ale inimilor și de respirațiile agitate, Vederea de Vultur îi spuse băiatului unde se aflau, însă tot nu avea cu ce trage în ei, iar Javier și Monroe nu aveau o poziție bună. Agenții se adăpostiseră.

— Monroe? strigă Owen.

— Da.

— Ce cauți aici?

— Am venit să-i ajut pe copii să fugă. Tu și Javier ce faceți în locul ăsta?

— Suntem aici din același motiv.

— De ce este Javier înarmat ca un Asasin?

— Pentru că ne antrenează un Asasin.

O clipă de tăcere.

— Înțeleg.

— Ai un plan? întrebă Owen.

— Poate că…

De pe coridor se auzi zgomot de pași, tot

mai aproape; soseau întăririle.

— Trebuie să plecați imediat! strigă Owen. Era destul de aproape de ușă ca să-și folosească pistolul cu laser. Vă acopăr eu. Plecați!

— Nici gând! strigă Javier.

— Plecați! insistă Owen. Scoateți-i pe ceilalți de aici!

Primii agenți apărură și le pârli ochii cu pistolul. Atacatorii se retraseră, dar sosi alt val și Owen îi orbi și pe aceia.

— Grăbiți-vă! strigă.

Și continuă să tragă, respingându-i pe agenți.

Dintr-odată, cineva tură puternic un motor, dar nu părea sunetul unui vehicul obișnuit. Apoi o mașină neagră demară și acceleră către ușile garajului.

Owen nu încetă să tragă decât în momentul în care pistolul epuiză sursa de alimentare. Imediat ce se opri, în garaj dădu buzna un grup de agenți. Dar ușile se deschiseseră deja și mașina neagră ieși înainte să fi apucat cineva să tragă în ea sau s-o oprească. Pe urmă, un bărbat în costum intră trufaș, uitându-se în toate părțile.

— Raportați!

Un agent din apropierea lui își duse mâna la ureche.

— Ar trebui să vă adăpostiți, domnule. Mai

există o țintă, poate chiar două.

Bărbatul își netezi părul blond, dându-l peste cap, și ridică glasul.

— Oricine ați fi, ieșiți acum. Ne-am dat seama că Asasinul celălalt nu face altceva decât să ne distragă atenția și mi-am chemat toți oamenii aici. Încă o sută de agenți se îndreaptă spre noi. Predați-vă și n-o să vă facă nimeni niciun rău.

Alt Asasin? Trebuia să fie Griffin, dându-le Templierilor de lucru astfel încât Owen și Javier să-i poată găsi pe ceilalți. Owen oftă prelung. Măcar fugiseră.

— Isaiah! strigă Monroe.

Owen întoarse brusc capul în direcția vocii. Ce căuta Monroe acolo? De ce nu fugise cu ceilalți?

— Monroe? întrebă bărbatul. E cu putință să fii tu?

— Ies, spuse Monroe. Neînarmat.

Din locul în care se afla, Owen îl văzu apărând dintre vehicule, cu brațele ridicate. Câțiva agenți se grăbiră să alerge spre el și să-i lege mâinile la spate.

Isaiah se apropie de Monroe zâmbind ușor.

— Nu mă așteptam la asta.

— Spune-le oamenilor tăi să lase armele.

— De ce?

— Fiindcă el este un copil.

Isaiah se uită în jur.

— Lăsați armele jos.

Agenții îi ascultară ordinul, îndreptându-și puștile și pistoalele spre podea.

— Acum poți să ieși, Owen! strigă Monroe, fără să-și ia ochii de la Isaiah. Nu-ți vor face niciun rău.

Owen nu vedea alternativă, așa că-l ascultă pe Monroe și ieși din ascunzătoare.

Când apăru, Isaiah se întoarse spre el și-l privi insistent cu ochii săi verzi pătrunzători.

— Tu ești Owen?

Băiatul încuviință cu o mișcare a capului.

— Atunci pot presupune că Javier e cel care tocmai mi-a furat mașina?

Tânărul strânse din umeri.

— Duceți-l pe Owen în biroul meu, spuse Isaiah. Închideți-l pe Monroe într-o celulă. Trebuie să văd ce fac Grace și Sean.

Asta însemna că Grace și Sean se aflau încă acolo. Owen crezuse că erau în mașina neagră.

— Unde i-ai închis? întrebă.

Isaiah ridică din sprâncene.

— Să-i închid? Nu, Owen. Grace și Sean au preferat să rămână.

Owen nu știa dacă era o minciună. Neavând de ales, nu se opuse când un agent îi legă încheieturile mâinilor.

Capitolul nouăsprezece

David stătea pe bancheta din spate a mașinii cu reacție, iar Natalya în față, lângă Javier aflat la volan. În momentul accelerării, David se lipi înspăimântat de spătarul banchetei.

— Scuze, spuse Javier. Mașina asta-i o bestie.

Intră pe un drum care cobora șerpuind prin complexul Cuibul Vulturului și David văzu toate cele cinci clădiri. Agenții templieri erau peste tot, dar niciunul nu îndrăzni să stea în calea mașinii. Câțiva traseră în ea, însă fiind blindată, cei mai mulți nici măcar nu se obosiră să-și ridice armele.

Într-o curbă, Javier frână brusc, aruncându-l pe David în scaunul din față și izbindu-i ochelarii de nas. Natalya fu azvârlită în bord.

— Scuze, zise el iarăși.

— De ce ne-am oprit? întrebă Natalya.

— Pentru el.

Javier le arătă un bărbat care alerga spre mașină, purtând o jachetă de piele și o glugă ca ale lui. Un soi de cuțit electric îi pârâia la încheietura mâinii, însă dispăru.

Javier deschise portiera și sări afară din mașină.

— Tu conduci.

Străinul se urcă la volan, iar Javier în spate, lângă David. O clipă mai târziu, motorul hurui și automobilul țâșni înainte.

— Așa-i mult mai bine.

Străinul își împinse gluga spre spate, dezvelindu-și țeasta rasă, și studie bordul mașinii.

— Unde-i Owen?

— L-au prins Templierii.

Străinul înjură.

— Ei cine sunt?

— Natalya, se prezentă fata.

— Eu sunt David.

Străinul dădu din cap.

— Numele meu este Griffin.

Natalya se uită peste umăr la Javier, apoi la Griffin.

— Ești…

— Da, spuse Javier. E Asasin.

— Chestia asta deranjează pe cineva atât de mult încât să vrea să coboare?

David nu zise nimic, iar Natalya își îndreptă privirea înainte. Dacă Javier n-ar fi fost acolo, David cu siguranță n-ar fi rămas cu Griffin. Dar se părea că atât Javier, cât și Owen îl cunoșteau pe Asasin și că stătuseră cu el, poate în tot timpul scurs de când se despărțiseră de ceilalți.

Griffin apăsă de câteva ori pe ecranele tactile. Unul semăna destul de bine cu un radar,

iar pe celălalt se vedea o hartă GPS, dar cu mai multe detalii topografice. Mai erau și alte afișaje, care păreau să ofere informații despre sistemele mașinii. Asasinul își trecu degetul peste câteva ecrane, apoi puse în funcțiune ceva care creă un fel de zumzet ambiental, acoperind zgomotul motorului.

— Ce-a fost asta? întrebă Javier.

— Modul stealth, cred, răspunse Griffin. Pentru elicoptere.

— Elicoptere?

David își împinse ochelarii pe nas și se uită pe geam.

— Sunt trei și se îndreaptă spre noi, continuă Griffin. Dar nu vor reuși să ne detecteze. Ați ales o mașină excelentă.

— A fost ideea lui David, spuse Javier.

— David are ochiul format, aprecie Griffin. Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

Javier începu să explice cum se despărțiseră el și Owen de Asasin, și cum hotărâseră să-i caute singuri pe David și pe ceilalți. Cum intraseră amenințând-o pe Cole și cum umblaseră prin complex până-i găsiseră pe toți cei din garaj.

— Dar tu? întrebă el după aceea.

— Ați făcut exact ce-am sperat c-o să faceți, zise Griffin. Și am știut că trebuie să vă eliberez drumul. Mi-am făcut cunoscută prezența și am

petrecut următorul scurt interval de timp ținându-i pe Templieri ocupați.

Javier se întoarse spre David.

— Unde-i sora ta?

— Am fost despărțiți.

— Cred că oricum n-ar fi venit, interveni Natalya. Nici Sean n-a vrut să vină.

— Au rămas de bunăvoie? întrebă Javier.

Natalya încuviință.

— Aș vrea să mă surprindă asta, spuse Griffin.

— De ce-ar fi rămas? se miră Javier.

— Nu știi cum e acolo, răspunse Natalya. Sunt experți când e nevoie să-i convingă pe alții să facă exact ce vor ei. Să-i controleze.

Avea dreptate. Isaiah reușise, într-o oarecare măsură, să-i întoarcă unul împotriva altuia. Dar în ultimul moment, David n-ar fi plecat nici în ruptul capului dacă sora lui nu i-ar fi spus să plece. Își făcea griji pentru ea. Ce intenționa să facă Isaiah acum, după ce o parte din ei fugiseră? Ce explicații urma să-i dea tatălui lor? Avea în continuare destul de multă nevoie de Partea din Eden ca să-i țină pe cei rămași în siguranță?

— Monroe era acolo, spuse Javier.

Griffin dădu din cap.

— Chiar mă-ntrebam. Probabil că el a declanșat incendiul, ca să facă exact ce am

încercat eu să fac: să distragă atenția Templierilor. Presupun că Isaiah n-a avut idee ce se petrecea de fapt.

— Ce facem acum? întrebă Javier.

Mașina cobora în viteză muntele în timp ce David privea cerul. Elicopterele descriau ocoluri pe cer, dar la mare distanță. În cele din urmă, mașina părăsi pădurea și ajunse la nivelul solului, iar Griffin ieși pe autostradă, înspre sud.

— Ne ascundem și stăm liniștiți. Nu există posibilitatea unei a doua incursiuni.

— Adică îl abandonăm pe Owen acolo? zise Javier.

— Și pe Grace? adăugă David.

— Deocamdată, răspunse Griffin. Așteptăm să vedem ce face Isaiah, apoi va fi rândul nostru la mutare. Poate că Rothenberg o să ia legătura cu noi.

— Rothenberg? întrebă Natalya.

— Un informator al Asasinilor din Ordinul Templierilor, o lămuri Javier.

— Până una-alta, continuă Griffin, e-n joc Partea din Eden. Cât de mult s-a apropiat Isaiah de găsirea următoarei Părți?

— Întreab-o pe Natalya, spuse David. Ea a văzut-o.

Natalya se crispă, însă David nu-și dădu seama dacă era furioasă sau speriată.

Griffin se uită la ea.

— E adevărat?

— Da. Totuși, încă nu știu unde este.

— Putem rezolva asta, zise Griffin. Dar al treilea vârf al Tridentului?

— Isaiah n-are idee unde se află. Ne trimite înapoi, la diverși strămoși, în căutarea lui.

— Asta s-ar putea schimba, spuse Griffin.

— De ce? întrebă Natalya.

— Isaiah îl are acum pe Monroe. Și pe Owen.

— Owen n-o să vorbească, zise Javier.

— Isaiah poate fi foarte convingător, sublinie Natalya.

Javier chicoti.

— Nu-l cunoști pe Owen.

— Niciunul dintre voi nu-i cunoaște pe Templieri, accentuă Griffin.

Atmosfera deveni sumbră și o vreme nimeni nu mai scoase niciun cuvânt. Își continuară drumul pe autostradă, mergând spre sud, apoi virară spre est, intrând într-o zonă deluroasă. În cele din urmă, Griffin pătrunse pe un drum de țară și, după vreo doi kilometri, ajunseră la o casă pe care scria NU INTRAȚI. Părea că se va prăbuși, dacă se sprijinea cineva de ea. Tatăl lui David ar fi spus că doar vopseaua o mai ținea în picioare, numai că pe dărăpănătura aceea nu se vedea nicio urmă de vopsea.

Griffin parcă mașina într-un hambar, apoi îi conduse către intrarea principală. Iarba și

buruienile îi ajungeau lui David până la genunchi și le simțea vârfurile zgâriindu-i gambele prin pantaloni.

Ajuns în fața ușii, Asasinul tastă un cifru pe o încuietoare electronică, ce contrasta flagrant cu construcția părăginită.

— Să ne mișcăm repede. Luăm numai ce ne e necesar și plecăm.

— Ți-am spus, zise Javier, Owen n-o să…

— Owen s-ar putea să nu aibă de ales, îl întrerupse Griffin. Templierii se pot folosi de droguri ca să-l interogheze sau chiar de Helix ca să-i scotocească prin ADN. Trebuie să acceptăm că locul ăsta e compromis.

Javier amuți și Griffin le făcu tuturor semn să intre. David găsi că interiorul se potrivea cu exteriorul. Într-un moment îndepărtat din istoria sa, casa fusese probabil foarte frumoasă și David își imagină că auzea ecourile trecutului, în vreme ce Griffin și Javier înaintau prin beznă către o ușă de sub scară.

— Aveți grijă pe unde călcaţi, spuse Griffin.

Javier deschise drumul către un subsol care se potrivea mai bine cu Cuibul Vulturului. Asasinul avea un Animus, cu computere și monitoare, o masă mare de ședințe, plină de dosare și de hârtii, și, firește, un arsenal.

— Așteptați un minut, le ceru Griffin. Trebuie să sun pe cineva.

— Pe aici, zise Javier, făcându-le lui David și Natalyei semn să-l urmeze.

Îi conduse într-un colț unde erau mai multe lăzi și un mini-frigider. Scoase câteva sticle cu apă, apoi se așezară.

— Aici ați stat în ultimele săptămâni? întrebă Natalya.

Javier clătină din cap.

— Aici am ajuns acum două zile. Anterior ne-am ascuns într-o magazie.

— Nu glumești? întrebă David.

— Nu, din nefericire, răspunse Javier. S-ar părea că vouă v-a fost mult mai bine.

David nu putea să nu fie de acord cu asta.

— Cu ce v-ați ocupat timpul? întrebă Natalya.

— Ne-am antrenat, răspunse Javier. Și Owen a intrat în Animus.

— V-ați antrenat? repetă Natalya.

Se încruntă, părând îngrijorată.

— Acum ești Asasin? întrebă David.

— Dacă îl întrebi pe el, nu, spuse Javier, arătând cu sticla către Griffin, care vorbea prin videochat cu un tip bărbos.

— Ăla cine e? vru David să știe.

— Gavin, zise Javier. Cred că-i un șef al Frăției sau cam așa ceva.

— Așa își spun ei? întrebă Natalya. Frăție?

Javier încuviință din cap.

— Deci ați intrat în Animus? Unde ați mers?

— Eu am fost pilot în Al Doilea Război Mondial, în cea mai mare parte a timpului, răspunse David. Natalya a fost războinic mongol.

— Owen s-a luptat cu mongolii, spuse Javier. A fost o Asasină chineză.

— El a fost? Natalya își lăsă sticla cu apă pe podea. Ea… ea a fost el?

Ceva tocmai o întorsese pe dos, dar nu-i dezvăluise niciodată lui David multe amănunte din simularea ei.

— Ce anume? întrebă Javier.

Natalya clătină din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

— M-am… luptat cu o Asasină chineză. Cu o femeie tânără. Am rănit-o. Grav.

— Da, el a fost, zise Javier. Dar nu cu adevărat el și, în plus, n-aveai de unde să știi. N-ați intrat într-o simulare comună. Nu ca data trecută.

Odată ce auzi asta, Natalya păru să se mai liniștească puțin.

— E adevărat, șopti ea.

— Dar care-i treaba cu Sean și cu sora ta? îl întrebă Javier pe David. Sunt Templieri?

— Poate că Sean este, răspunse David. Însă nu și Grace.

— Atunci de ce-a rămas?

Natalya luă sticla cu apă.

— Ți-am spus – nu știi cum e acolo. Te simți ca într-o închisoare, deși nu există gratii.

— În ultima noapte au fost și gratii, sublinie David. Ne-au încuiat în camere.

— Pentru mine, asta a fost picătura care a umplut paharul, spuse Natalya.

David își dăduse deja seama. Fata se hotărâse să nu mai colaboreze cu Isaiah după ce îi anunțase noile măsuri de siguranță.

— Dar îmi pare rău pentru Sean, adăugă Natalya. Isaiah îl manipulează mai mult decât pe oricare dintre noi.

Ecranul lui Griffin se stinse și Asasinul se ridică de pe scaun.

— Rothenberg a intrat deja în legătură cu noi, spuse. N-a fost încântat de incursiunea noastră. Absolut deloc. A fost cât pe ce să renunțe la relația cu noi, totuși Gavin l-a convins să se răzgândească.

— Ce-a spus? întrebă Javier.

— Isaiah își mobilizează forțele. Acum, după ce Natalya este cu noi, e foarte speriat și pregătește o expediție în Mongolia. Știe unde e?

— Nu cu exactitate, răspunse Natalya. Însă știe în ce zonă să caute.

— Și care-i zona? întrebă Griffin.

— Burhan Haldun. Un munte în care sunt îngropați o parte dintre marii hani.

— E o zonă întinsă, zise Griffin. Dar se pare că Isaiah e disperat.

— A aflat de ascunzătoarea noastră? întrebă Javier.

— E concentrat asupra Părții din Eden. Deocamdată, aici suntem în siguranță. Rothenberg ne va anunța dacă se schimbă ceva. Griffin scoase din frigider o sticlă cu apă. Forțele lui Isaiah vor fi gata de zbor către Mongolia abia peste câteva zile. Știu că-ți cer foarte mult, Natalya. Știu că Templierii s-au folosit de tine, dar vrei să te gândești la o revenire în Animus? Trebuie să îngustăm zona căutărilor și s-ajungem acolo înaintea lui Isaiah.

Natalya nu răspunse. Se ridică și se îndreptă spre masa cu dosare, părând să chibzuiască. Toată lumea așteptă.

David înțelese că nu era vorba numai despre controlul Templierilor asupra ei. Fata nu voia să se lase controlată nici de Asasini. Poate că, la fel ca Monroe, ea nu dorea ca vârful Tridentului să fie găsit de niciuna dintre cele două societăți secrete. Ce-avea să facă Griffin, dacă ea refuza să-l ajute?

O clipă mai târziu, se întoarse spre ceilalți și ridică energic bărbia.

— Vă ajut, dar cu o condiție.

— Ce condiție? întrebă Griffin.

— Ne iei cu tine în Mongolia.

Griffin mormăi ceva, trecându-și o mână peste față.

— Nu-i o hotărâre pe care s-o pot lua eu. Poate nici nu voi fi *eu* cel care va merge în Mongolia. Gavin va decide.

— Ne iei cu tine, altfel nu vă ajut. Natalya încrucișă brațele și vocea îi deveni dură și rece ca oțelul. Și Isaiah va găsi vârful. Garantez asta.

Pe măsură ce crescuse, David înțelesese tot mai bine că nu trebuia să se pună de-a curmezișul dorințelor surorii sale mai mari. Ea era enorm de încăpățânată și avea o voință foarte puternică, aidoma tatălui lor. Dar acum vedea o nouă față a Natalyei și-și dădu seama că, în privința asta, putea rivaliza cu Grace, având mari șanse s-o întreacă. Era impresionat.

— OK, spuse Griffin.

— Adică?

— Mă ajuți, pe urmă mergeți cu mine în Mongolia.

Natalya se întoarse spre Javier.

— Pot avea încredere în el?

— Da. O să se țină de cuvânt.

— Atunci ne-am înțeles, spuse Natalya.

Griffin oftă.

— Habar n-am cum o să-i explic asta lui Gavin.

— Lasă-l să stea de vorbă cu Natalya, propuse David. O să-nțeleagă.

Asasinul zâmbi, apoi se îndreptă spre un dulap, din care scoase saci de dormit, saltele pneumatice, perne și pături.

— Înainte de a începe orice simulare, trebuie să vă odihniți. Mai ales tu, Natalya. Oboseala și Animusul nu se potrivesc. În seara asta l-am pierdut pe Owen, luat de Templieri. N-o să-ți risc sănătatea neuronală. Ne putem permite câteva ore de odihnă. Continuăm mâine dimineață.

David avea impresia că, în ultima oră, Griffin dăduse dovadă de mai multă preocupare față de ei decât Isaiah în câteva săptămâni. Nu același lucru ar fi putut spune totuși și despre Victoria. David o crezuse întotdeauna sinceră și se întreba unde fusese în cursul acțiunii din Cuibul Vulturului.

Se ridică, se îndreptă spre mormanul de așternuturi, înșfăcă un sac de dormit și o pernă, apoi se folosi de o pompă de mână ca să umfle o saltea. Ceilalți făceau la fel și el se gândi din nou la diferențele dintre ascunzătoarea aceea și complexul din care tocmai scăpaseră. Putea să înțeleagă de ce era atât de îmbietor să li te alături Templierilor, dacă nu aveai o slăbiciune pentru postura de victimă. Promiteau mult mai mult decât Asasinii: prosperitate, siguranță și stabilitate.

Griffin se uita acum pe hârtiile împrăștiate pe masa de ședințe.

— Ce sunt acelea? întrebă Natalya, pregătindu-și patul. Am văzut numele lui Owen.

Și Javier își pregăti culcușul și se întinse.

— Sunt dovezile care au dus la condamnarea tatălui lui Owen.

— Pentru ce? întrebă David.

— Pentru crimă. Javier își puse o pernă sub cap. În timpul jafului unei bănci.

Natalya se întinse lângă el.

— De ce sunt în posesia lui Griffin?

— Pentru că eu le-am furat dintr-un depozit al poliției, răspunse Javier. Owen spune că tatăl lui e nevinovat, iar eu îl cred. Numai că trebuie s-o dovedim.

— Tatăl lui e încă la închisoare? întrebă David.

— Nu. A murit acolo.

David înghiți un nod și amuți, nemaiștiind ce să spună. Tatăl lui îi fusese întotdeauna alături, puternic și iubitor, iar el considera asta ceva de la sine înțeles.

— N-am știut, șopti Natalya.

— Nu-i ceva despre care el să vorbească cu oricine. Dar voi nu mai sunteți oricine. Javier oftă. Așa ne-a atras Monroe. Owen a vrut să intre în amintirile tatălui său, dar Monroe nu l-a putut ajuta s-o facă.

David își aminti ce-i spusese Grace despre Animus: că nu era un joc. La un anumit nivel, el

știuse că avea dreptate, dar abia acum înțelegea cu adevărat cât de personale și de importante puteau fi amintirile genetice. Să mergi în Africa de Vest, la New York sau chiar să pilotezi un avion era grozav, dar interesul lui Owen era cu totul altul. Amintirile tatălui său contau în momentul acela altfel decât Părțile din Eden.

Poate că asta încercaseră să-i spună Grace și tatăl lui. Probabil că simulările lui Grace însemnaseră ceva pentru ea, însă el n-o ascultase cu atenție. Poate că și simulările lui Sean însemnau ceva pentru el.

Toate astea reprezentau motive suficiente pentru a nu părăsi Cuibul Vulturului.

Capitolul douăzeci

Nu trecuse mult timp de la plecarea celorlalți când Isaiah sosi, cu agenții săi, în fața camerei lui Sean. Băiatul se dăduse deja jos din scaunul cu rotile și se întinsese pe pat, cu mâinile sub ceafă și cu privirea în tavan.

— E totul în ordine, Sean? întrebă Isaiah, fără să aprindă lumina.

— Ce se-ntâmplă afară? întrebă băiatul.

Isaiah intră în cameră.

— Totul e sub control. I-ai văzut pe ceilalți?

Sean nu voia să-i trădeze, dar nici ca

directorul să creadă că era de partea lor.

— N-am grija lor și nici ei n-o au pe-a mea.

Isaiah ezită.

— Corect. Se întoarse către agentul cel mai apropiat. Verifică celelalte camere.

— Da, domnule.

Agentul plecă și Isaiah se apropie de patul lui Sean.

— Cred că noaptea asta va fi decisivă în multe privințe.

Sean rămase în așteptare.

— Au fost trasate și traversate granițe, continuă Isaiah. Ai ales bine, Sean.

— Simt că am ales cu mult timp în urmă. Băiatul se uită la picioarele sale. Dar pur și simplu n-am știut.

— Poate că așa este.

— Nu-i vorba de bine și de rău, spuse Sean. Ei rămân prietenii mei. Sunt oameni buni. Dar asta nu-nseamnă că nu se pot înșela.

— E adevărat.

Agentul reapăru.

— Domnule, Grace e în camera ei. David și Natalya au dispărut.

Trecu un moment de tăcere, apoi Isaiah trase aer în piept.

— Am probleme de rezolvat, Sean. Rămâi aici și încearcă să nu-ți faci griji. Totul se va termina cu bine.

Băiatul consimți din cap și Isaiah și agenții plecară, iar în cameră și în întreaga clădire se reinstală tăcerea. Ploaia se oprise, însă de afară se auzeau împușcături. Sean le ignoră, dar nu încercă să adoarmă.

Deși ceilalți îl părăsiseră, nu-i putea condamna. Nu era vorba nici de însemnătatea lui pentru ei, nici de însemnătatea lor pentru el, ci doar despre el însuși, de punctul în care-l adusese viața lui. Era vorba despre cel mai potrivit mod de a face lumea mai bună pentru el și pentru alții ca el. Asasinii își aveau propria cale, dar Sean considera că metodele lor nu puteau conduce decât la haos. Justițiarii, rebelii și teroriștii încercau să întoarcă lumea pe dos. Abstergo și Templierii promiteau ceva mai bun.

Cineva bătu la ușă.

— Da?

— Sean?

Era Grace.

— Intră, spuse el.

Ușa se deschise și fata făcu un pas în cameră.

— Pot să stau cu tine?

Sean se săltă în capul oaselor.

— Sigur.

Pe urmă își trecu picioarele peste marginea patului, pentru ca Grace să se poată așeza lângă el.

— David a plecat, zise ea așezându-se pe aceeași adâncitură a saltelei, ceea ce-i înclina ușor unul către altul.

— Am auzit. Sean își puse mâinile pe genunchi. Îmi pare rău.

Grace începu să plângă.

Sean nu știa exact ce să facă, dar îi părea rău pentru ea și simțea că o cunoștea destul de bine ca s-o cuprindă cu brațul. Când o făcu, Grace se întoarse spre băiat și-și acoperi fața cu palmele, cu obrazul lipit de umărul lui. Sean observă că mirosea a migdale dulci.

— Poate că Isaiah îi va opri, spuse el.

— Nu vreau asta. Grace se îndepărtă și-și șterse lacrimile cu vârfurile degetelor. David a vrut să plece, iar o parte din mine nu mai vrea să fie responsabilă pentru el.

— Cred că-nțeleg asta.

— Nu crezi că sunt o soră rea?

— Nu, cred că toți trebuie să fim responsabili pentru noi înșine. Inclusiv David. El a ales, așa cum ai ales și tu. E OK dacă fiecare a ales altceva.

— Nu știu ce-o să-i spun tatei.

— Lasă asta în seama lui Isaiah, o sfătui Sean. Pe urmă își coborî privirea spre podea. Pot să te-ntreb de ce-ai rămas?

Grace păstră tăcerea câteva clipe. Sean așteptă.

— Cred…, spuse ea în cele din urmă. Cred că încă încerc să-mi explic de ce.

— OK, zise Sean. Sunt aici dacă vrei să vorbești despre asta.

Rămaseră o vreme unul lângă altul, fără să mai vorbească, până când un agent Abstergo bătu la ușă.

— Da? spuse Sean.

— Isaiah vrea să veniți în cabinetul lui.

Grace se ridică și se trase deoparte, iar Sean se săltă în scaunul cu rotile. Pe urmă ieșiră toți trei pe coridor, dar nu merseră către cabinetul în care îi primea de obicei Isaiah. Agentul îi conduse în clădirea principală, unde traversară holul spre un lift. Bărbatul își scană amprenta și tastă un cifru pentru a chema ascensorul, repetă mișcările după ce se urcară și selectă ca destinație etajul al patrulea.

Sean nici măcar nu știuse că există al patrulea etaj. Se uită la Grace, care înălță din sprâncene și clătină din cap.

După oprirea liftului, agentul ieși și arătă spre dreapta.

— Isaiah v-așteaptă.

Sean își conduse scaunul pe un coridor inelar care înconjura marginea holului cu plafon de sticlă. O luară spre dreapta și înaintară până ajunseră la o ușă deschisă. Auziră vocea lui Isaiah și intrară.

Încăperea lungă semăna foarte bine cu o biserică modernă. Într-un capăt, biroul lui Isaiah era altarul, cu un vitraliu în formă de cruce în spatele său, iar podeaua era din marmură roz, bine lustruită. Numeroase scaune erau plasate pe rânduri, aproape ca niște strane, iar pe unul dintre ele, în fața biroului, stătea cineva.

— Owen? spuse Grace.

Era Owen, într-adevăr, îmbrăcat în jachetă de piele neagră și pantaloni în stilul uniformelor paramilitare, dar cu mâinile legate în față.

Isaiah stătea în fața prietenului lor, privindu-l disprețuitor.

— Sean, Grace, vă mulțumesc că ați venit. Vă rog, apropiați-vă.

Sean înaintă cu scaunul pe intervalul dintre rânduri, cu Grace alături de el, până ajunse pe rândul lui Owen, care își ridică privirea spre ei și zâmbi.

— Ce-i cu voi aici? îi întrebă.

— Tocmai voiam să-ți pun aceeași întrebare, zise Sean.

— Owen a atacat Cuibul Vulturului, îi informă Isaiah. Împreună cu Javier și cu un Asasin pe nume Griffin.

— Poftim? exclamă Sean.

Owen devenise Asasin?

— I-adevărat? întrebă Grace.

— Bineînțeles, încuviință Owen.

— De ce? întrebă Sean, cu mai multă furie în glas decât ar fi vrut.

— Am încercat să vă salvăm. Este evident că n-ar fi trebuit să ne irosim timpul.

— Ce vrea să-nsemne asta? zise Sean.

— Domnilor, interveni Isaiah, nu v-am adus aici ca să declanșăm un conflict. Dimpotrivă. Speram că voi, Sean și Grace, l-ați putea ajuta pe Owen să-nțeleagă că nu suntem dușmani.

— Spune-le asta celor care au tras în noi.

— Ce altceva ar fi putut face? ripostă Isaiah. Nu știau cine sunteți. Era logic să presupună că aveți intenții ostile și arme letale. Nu-i pot învinui pentru reacția lor.

— Nici eu, spuse Sean, deși el nu fusese de față.

Dar Owen îl înfuriase destul de tare ca să nu-i pese. Cine se credea el ca să-și permită să creadă că avea nevoie să fie salvat? Cine se credea ca să ia asta asupra lui, de parcă ar fi fost neajutorat?

Isaiah își ocoli biroul, deschise un sertar și scoase un dosar.

— Poate că-i momentul potrivit să-i oferim lui Owen un strop de adevăr.

Owen râse.

— Adevăr? Din partea ta? Ăsta nu-i un așa-zis oximoron?

Bărbatul îl ignoră și reveni în fața biroului, cu

dosarul deschis.

— Tatăl tău, spuse el. Cumplită treabă.

Asta schimbă radical atitudinea lui Owen. Zâmbetul și râsul dispărură, înlocuite de o privire în care se citea furia.

— Chiar atât de departe vrei s-ajungi?

— Oh, da. Isaiah flutură dosarul. Exact asta intenționez să fac.

— Ce anume? întrebă Grace.

— Să-i prezint dovezi, răspunse Isaiah. Sistemul judiciar l-a găsit pe tatăl lui Owen vinovat de crimă și l-a trimis la închisoare, unde mai târziu a murit. Iar Owen crede că tatăl lui a fost pedepsit pe nedrept.

— N-a avut, într-adevăr, nicio vină! strigă Owen.

O parte din furia lui Sean se risipi când se gândi prin ce trecuse Owen.

— Da, zise Isaiah. A fost nevinovat. I s-a înscenat o crimă.

Cuvintele lui părură să oprească timpul preț de câteva clipe. Până și Sean o simți. Își ținu răsuflarea și așteptă, cu ochii la Owen, în vreme ce lumea acestuia părea să se fi întors pe dos.

— Ce-ai spus? murmură băiatul.

— Am dovezile aici, răspunse Isaiah. Nu-i ceva care să fi fost util la tribunal, dar poate îți va aduce, cât de cât, liniște sufletească.

— Arată-mi.

Isaiah închise dosarul.

— Dacă am încredere în tine și te dezleg, o să ai, în schimb, încredere în mine?

— Arată-mi dovezile, insistă Owen. Pe urmă stăm de vorbă.

— Se pare că trebuie să fac eu primul pas, spuse Isaiah după o scurtă ezitare.

Scoase din buzunar un cuțit și tăie cu îndemânare, dintr-o singură lovitură, legăturile ce strângeau încheieturile mâinilor lui Owen. Pe urmă îi puse dosarul în poală.

— Ce-i în dosar? întrebă Sean.

Owen studie cu frenezie documentele, fără să scoată o vorbă.

— Ce-i în dosar? repetă Sean, întorcându-se spre Isaiah.

— Tatăl lui Owen a fost o marionetă a Asasinilor. I s-a înscenat jaful asupra unei sucursale a Malta Banking Corporation, divizia de investiții financiare a Companiei Abstergo.

— De ce? întrebă Grace.

— Din interes, îi explică Isaiah. Ca să evite atragerea atenției către propriile lor acțiuni. Asasinii atacă periodic orice ține de capitalul nostru, ca să șubrezească Ordinul. În cazul acela, tatăl lui Owen trebuia să ne distragă atenția de la o incursiune mai importantă. Similar cu tactica lor din noaptea asta.

— Dar cum au reușit să-l manipuleze? vru

Sean să știe.

— Se pare că tatăl lui Owen era un împătimit al jocurilor de noroc. Asasinii au profitat de asta și, imediat ce datoria lui a devenit enormă, i-au cerut să plătească urgent, amenințându-i soția și copilul. Bineînțeles că el n-avea banii, așa că i-au sugerat să jefuiască banca în schimbul ștergerii datoriei.

Owen închise dosarul și clătină din cap.

— Nu te cred.

— De ce nu? întrebă Isaiah.

— Pentru că minți. Asta faci de obicei.

— Întreabă-i pe ei, propuse Isaiah. Sean, Grace, pe voi v-am mințit?

— Nu, răspunse Sean.

Grace ezită, dar în final spuse:

— Cred că nu.

— Ce dovedesc răspunsurile lor? Owen ridică dosarul. Ce dovedește asta?

— Ce fel de dovadă accepți? întrebă Isaiah.

Owen își duse mâna la jachetă, ca și cum ar fi vrut să scoată o armă, și Isaiah înaintă cu cuțitul, brusc și amenințător, oprindu-se la un pas de el.

— Am încredere în tine, fiule. Nu mă dezamăgi.

— Nu sunt fiul tău.

Owen scoase din buzunar o pungulița cu fermoar.

— Ce-i asta? întrebă Grace.

— ADN-ul tatălui meu. O mostră recoltată după arestare.

Isaiah se trase înapoi.

— Înțeleg. Vrei ceva ce nici Monroe, nici Griffin nu-ți pot da. Vrei să folosești Helixul.

— Vreau să intru în amintirile lui. N-am încredere în nimic altceva.

Directorul întinse mâna.

— Îți pot oferi asta. Dar este un aparat diferit de Animus.

Owen îl fixă câteva clipe cu privirea, apoi îi întinse pungulița.

— Când?

— Mâine. Isaiah puse mostra în buzunarul hainei. Extragerea amintirilor genetice necesită un timp.

Owen îngustă ochii, dar încuviință din cap. Isaiah se întoarse dincolo de birou.

— Poate că după aceea vei avea încredere în mine.

— Puțin probabil.

— Sean și Grace, spuse Isaiah, vreți să-l luați pe Owen cu voi? Aveți grijă să primească o cameră lângă voi.

— Sigur, răspunse Sean, iar Grace consimți cu o ușoară înclinare a capului.

— Mulțumesc. Acum odihniți-vă. Ne vedem mâine dimineață, în camera voastră de zi, după

micul dejun.

Sean era oarecum nedumerit de brusca relaxare a lui Isaiah și de modul în care îl lăsa pe Owen să plece liber. Însă apoi se gândi că, la urma urmelor, Owen nu era cu adevărat liber. Directorul avea exact ceea ce dorea, iar Owen n-ar fi riscat pentru nimic în lume să piardă asta.

***

În dimineața următoare, Sean se trezi surprins că reușise să adoarmă. În noaptea aceea se reîntorseseră în camerele lor încordați și tăcuți, iar el rămăsese o vreme treaz, tulburat de întâmplări. Se ridică în scaunul cu rotile, se duse la baie să facă duș, apoi se îmbrăcă.

Grace și Owen ajunseseră deja în camera de zi; fata mânca un corn și bea cafea, iar el stătea alături fără să mănânce nimic.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Sean. Ți-e frică să nu fii otrăvit?

— Care-i problema ta? ripostă Owen. Pur și simplu nu mi-e foame.

Sean clătină din cap.

— Treaba ta.

— Uită-te în jur, spuse Owen. David și Natalya au plecat. Asta nu-ți spune nimic?

— Îmi spune că David și Natalya au făcut o

greșeală, răspunse Sean, apoi se uită la Grace întrebându-se, îngrijorat, ce simțea fata.

Văzu că se oprise din mâncat, dar chipul îi rămăsese impasibil. Sean se întoarse din nou spre Owen.

— Crezi că ai înțeles situația, dar n-ai înțeles-o nici pe departe. Templierii nu sunt așa cum îi crezi. Tot ce știi despre ei e din simularea de la New York. Te gândești la „Boss” Tweed și la Retevei Cormac. Însă noi, aici, am avut o experiență total diferită.

— E adevărat? întrebă Owen.

— Da, răspunse Grace.

În acel moment, intră Isaiah, însoțit de Victoria. Vizibil obosită, doctorița avea ochii roșii și părea să facă eforturi ca să zâmbească.

— Bună dimineața, spuse Isaiah. După noaptea trecută, sper că ați reușit să vă odihniți puțin.

— E gata? întrebă Owen.

— Bineînțeles, răspunse Isaiah. Am spus c-o să fie. Te duc imediat la simularea ta.

— Noi ce facem? întrebă Sean.

— Date fiind cele întâmplate, eu și doctorul Bibeau credem că menținerea rutinei v-ar prinde bine. Așa că, dacă vreți, puteți reveni la simulările voastre. Evident, nu ne așteptăm s-o faceți.

— Mie mi-ar plăcea, spuse Sean.

— Perfect. Victoria se întoarse spre Grace. Cum te simți?

— Nu sunt sigură. Mă mai gândesc.

— E-n ordine, nu te grăbi. Victoria îi făcu semn lui Sean. Vrei să vii cu mine?

Băiatul își îndreptă scaunul spre ea, dar, când ajunse lângă Owen, se opri și i se adresă:

— Eu nu sunt tipul cel rău și cred că nici tu nu ești acela. Sper că simularea o să-ți ofere răspunsuri.

Owen păru ușor surprins. Sean nu așteptă vreo replică, ci se îndepărtă. În scurt timp, era din nou în Animus, în amintirile lui Styrbjörn, iar evenimentele petrecute noaptea trecută în Cuibul Vulturului se aflau la secole distanță de mintea lui.

Se apropia de locul duelului, după ce-l provocase pe Palnatoke, căpetenia jomsvikingilor, la o luptă unul contra unul. O astfel de provocare nu putea fi refuzată și nu se făcea fără chibzuință. Însă Styrbjörn știa că va învinge, cu toate că sora lui se temea că va pierde.

Gyrid mergea alături de el, destul de îngrijorată ca să-și țină capul plecat.

— Și dacă vei fi ucis? îl întrebă.

— Palnatoke respectă tradiția. N-o să mă ucidă, iar dacă mă înfrânge o să plătesc răscumpărarea și o să plecăm. Dar n-o să fiu

înfrânt.

Cuvintele lui nu părură să liniștească temerile tinerei.

Când ajunseră la răscruce, locul în care aveau loc duelurile, Styrbjörn găsi o mulțime de oameni dornici să asiste la înfruntare. Spațiul pentru luptă fusese deja trasat și patru stâlpi din lemn de alun fuseseră înfipți în pământ. Vikingul își scoase blana și, după ce i-o dădu surorii sale, întinse brațele și-și arcui spinarea, pregătindu-se.

Curând apăru și mantia de duel, pătrată cu latura de trei metri, iar cei care o aduseseră o fixară cu țăruși în ringul delimitat de stâlpi. Pe urmă sosi și Palnatoke, însoțit de doisprezece jomsvikingi, toți privindu-l cu ură pe Styrbjörn. Era de așteptat. Le studie și el chipurile, ca să și le poată aminti mai târziu.

Sosi momentul începerii duelului. Styrbjörn, cu trei scuturi pregătite și un secondant, intră în ring. Palnatoke îl imită și lupta începu.

Palnatoke lovi primul, iar sabia căzu cu iuțeală și forță pe scutul de lemn al lui Styrbjörn, rupându-l în două. Vikingul se clătină și oasele brațului îi vibrară ca un clopot. Azvârli resturile de lemn și primi alt scut din afara ringului, apoi continuă lupta, mai bine pregătit să-i facă față.

Palnatoke îl atacă din nou, dar el pară și

contraatacă. Cel dintâi se feri aruncându-se într-o parte și se lăsă în jos, vrând să lovească în gamba lui Styrbjörn, însă rată lovitura și, o clipă mai târziu, erau amândoi în picioare.

Styrbjörn nu deprinsese acest gen de duel ceremonial, lent, metodic, desfășurat într-un spațiu prea restrâns. Prefera câmpul de luptă nemărginit, acoperit de noroi, sânge și haos, dar acceptase ritualul străvechi fiindcă nu avusese încotro. Dacă l-ar fi ucis pur și simplu pe Palnatoke, jomsvikingii nu l-ar mai fi urmat niciodată pe el.

Fandă cu un urlet și, de data asta, se sparse scutul lui Palnatoke, care rămase cu bucățile atârnate de braț. Sean simți năvala adrenalinei și furia care-i îmboldeau strămoșul când duelul se întrerupse pentru înlocuirea scutului. Pe urmă lupta reîncepu.

Lovește, parează, ferește-te.

Lovește, oprește lovitura cu scutul, parează.

Lupta continuă și lui Styrbjörn i se sfărâmă destul de curând și al doilea scut, apoi și al treilea, lăsându-i pentru apărare doar sabia. În mod normal, asta ar fi dus la un sfârșit rapid al duelului, însă el fusese întotdeauna un spadasin abil.

Când Palnatoke îl atacă, acum cu prea multă încredere în sine, Styrbjörn se avântă cu toată forța în aer, ajungând cu tălpile la înălțimea

umerilor lui Palnatoke, iar când reveni pe pământ, reteză urechea căpeteniei.

Sângele scurs din rană căzu pe mantia de sub tălpile lor și pecetea roșie vesti încheierea duelului.

Nici măcar un singur om din mulțime nu ovațională când cei doi bărbați părăsiră ringul, Palnatoke apăsându-și o cârpă însângerată pe cap, iar Styrbjörn ținându-se de brațul lovit.

— Jomsvikingii se află acum sub comanda ta, spuse căpetenia, suflând greoi. Unde ne ordoni să mergem? În Suedia? Să luptăm cu unchiul tău?

— Nu, răspunse Styrbjörn când Gyrid ajunse lângă el.

— Nu?

Vikingul își puse pe umeri mantia îmblănită. Sean savura victoria.

— Mergem mai întâi să luptăm cu danezii, spuse Styrbjörn, pentru că vreau să aduc sub comanda mea flota creștinului Harald Dinte-vânăt.

Capitolul douăzeci și unu

Natalya mâncă la micul dejun un baton cu cereale, fructe uscate și nuci, apoi se așeză în fotoliul rabatabil al Animusului. Era aproape identic cu cel din Cuibul Vulturului, deși nu la fel

de confortabil. Griffin o conectă și ea închise ochii.

— Detest partea asta.

— Care parte? întrebă el.

— Intrarea în simulare.

— De ce?

— Din cauza inhibitorului parietal.

— Oh. Griffin se îndreptă spre consola computerului. Noi nu-l folosim.

— Nu?

— Nu. Dar o să stai în fotoliul rabatabil, așa că simularea s-ar putea să ți se pară ceva mai puțin dură. Dacă nu ești atentă, va fi mai ușor să te desincronizezi.

— Am înțeles.

Natalya oftă, mulțumită că măcar scăpase de o neplăcere.

— Așadar, spuse Griffin, ocupându-se de reglaje, știm data morții lui Möngke-Han. Cam după cât timp ar trebui să-ți încep simularea?

— Au o distanță mare de acoperit, răspunse Natalya. Asutai îi obligă să parcurgă câte cincizeci sau chiar șaizeci de kilometri pe zi, așa că… o lună? Cinci săptămâni?

— Începem la patru săptămâni. Dacă va fi nevoie să facem un salt înainte, se poate. Ești gata?

— Da.

— Să-ncepem.

Câteva clipe mai târziu, Natalya se afla în învelișul unei tăceri negre, apoi auzi în ureche vocea lui Griffin.

Dacă ești pregătită, încarc Coridorul Amintirilor.

— Sunt gata, spuse fata.

OK. Începem peste trei secunde, două, una...

O lumină puternică sparse întunericul, însă de data asta, Natalya nu mai avu senzația că i se crapă țeasta și, o clipă mai târziu, stătea în vid. Griffin avusese dreptate. Nu părea la fel de real ca în cazul simulării cu inhibitorul parietal. O parte a minții Natalyei știa, fără dubiu, că era întinsă pe fotoliul rabatabil al Animusului, în subsolul unei case care-ți trezea fiori, și partea aceea o împiedica să accepte prompt simularea.

Am încărcat totul. Suntem la o lună după moartea Hanului.

— OK.

Coridorul Amintirilor se spulberă, din nou fără să-i tulbure mintea, și Natalya se trezi alături de luptători Kheshig, călare; căruța care transporta trupul Marelui Han se afla în mijlocul coloanei. Aproape că-și pierdu echilibrul și fu cât pe ce să cadă din șa, iar simularea se încețoșă.

Te simți bine?

— Da, doar că..., Natalya își liniști gândurile. Trebuie să mă orientez.

O să semene mult mai mult cu simularea din

Animusul lui Monroe.

Natalya tocmai își dădea seama de asta. Nu era ușor, dar se străduia să-și abandoneze scena minții, cedându-i-o lui Bayan, așa cum făcuse cu Adelina, îngăduindu-i lui să-și corecteze poziția pe cal și primindu-i gândurile și amintirile.

Mica oaste înainta spre nord prin valea Fluviului Negru și aerul era, din fericire, răcoros și uscat, cu cerul strălucitor deschizându-se larg deasupra. Lanurile de orez creșteau din nou în locurile pe unde cursul apei fusese deviat pentru a inunda câmpia. Țăranii murdari de mâl până la genunchi priveau în tăcere cortegiul mongolilor. Chen Lun, recrutul *tanguț,* venise din ținutul acela și, cu toate că nu semăna cu stepele lui Bayan, locul aducea totuși mai mult cu meleagurile lui de baștină decât văile blestemate locuite de supușii dinastiei Song.

Umărul și coastele i se vindecaseră treptat, deși îi mai cazau dureri. Se gândea uneori la luptătoarea *song* care-l înfrânsese. Nu era atât de orbit de ură, încât să nu-i admire forța și îndemânarea. Conștientiza nemulțumirea Cerului-Tată, iar o parte din el începuse să spere că războinica supraviețuise și regreta că o rănise.

— Bayan!

Asutai îi făcu semn să i se alăture în fruntea coloanei.

Dădu pinteni calului ca s-o ajungă din urmă pe tânăra căpetenie și plecă fruntea în timp ce se apropia.

— Stăpâne?

— Suntem aproape de cetatea Iryai. (Armura aurită, cu ornamente bogate, și coiful îi străluceau în soare.) Vreau să fii lângă mine.

— Cum dorești, stăpâne.

Bayan încă nu înțelegea de ce fiul Hanului îi acorda atâtea favoruri și atâta atenție, însă le accepta cu umilința cuvenită.

— Călărește alături de mine.

Asutai îșI îmboldi calul și se îndepărtă la trap, iar Bayan îl urmă, până se îndepărtară de grosul coloanei, dar cu arcașii și restul războinicilor din avangardă încă la mai bine de zece metri în fața lor.

— Acum optsprezece ani, marele general Subutai al lui Gingis-Han a câștigat o bătălie împotriva regatului Poloniei. Printre prizonierii de la Legnica se număra un oștean tânăr, care făcea parte dintr-un Ordin numit Templierii.

— Un ordin al războinicilor? întrebă Bayan.

— Nu numai atât. Țelul și ambițiile noastre trec dincolo de victoriile obținute pe câmpul de luptă. Războiul nu e nimic mai mult decât o unealtă foarte eficientă.

Prințul tocmai îi dezvăluise că era membru al acelui Ordin al Templierilor, dar Bayan se abținu

de la comentarii și-l lăsă să continue.

— Tatăl meu a intrat în Ordin înaintea mea. Așa și-a dobândit puterea, înfrângându-i și omorându-i pe moștenitorii trădători al lui Ogodai, fratele bunicului meu. Acum voi lua locul tatălui meu ca Templier, deși nu voi urca pe tron.

— Care e țelul acestui Ordin?

Asutai arătă din bărbie către valea din fața lor, unde se zărea o cetate.

— Iryai. Fosta capitală a Imperiului Xi Xia.

În vreme ce se apropia coloana luptătorilor Kheshig, Bayan privi semnele vizibile ale distrugerii cetății. Chiar și după treizeci de ani, o mare parte a zidurilor încă nu fusese reconstruită, iar ruinele arse ale pagodelor erau mărturii înnegrite ale urmărilor trădării.

Pe vremea aceea, Bayan nu era decât un copil, dar auzise poveștile. Hoarda năruise cetatea și-i măcelărise locuitorii, aproape nimicind poporul *tangut*. Însă orașul în ruină nu mai era pustiu. Pe câmpiile din jur creștea iarăși orez. Fortăreața își regăsise liniștea.

— Noi aducem pacea, continuă Asutai. Punem ordine în locul haosului mulțumită cârmuirii noastre, monedelor pe care le batem, drumurilor pe care le construim. Garantăm toleranța față de adoratorii oricăror zei și curțile noastre de judecată împart o dreptate de

nezdruncinat.

Bayan aprobă din cap, totuși, în spatele minții lui, Natalya era din nou îngrozită. Căpetenia mongolă vorbea despre uciderea a milioane de oameni de parcă ar fi fost necesară și justificată. Asta era lumea Ordinului Templierilor, cetatea năruită pentru a reveni la viață abia peste decenii.

— De ce îmi spui mie toate astea? întrebă Bayan.

— Mi-ar plăcea să ni te alături, răspunse Asutai. Nu toți, dar cea mai mare parte a războinicilor Kheshig sunt Templieri. Așa cum am spus mai înainte, avem nevoie de oameni ca tine.

Bayan șovăi și, în clipa aceea, Natalya îi descoperi principiile morale. Câtă vreme mongolul crezuse că toate cuceririle Hoardei sunt rodul voinței divine, i se păruseră îndreptățite omorurile, moartea și renașterea. Dar acum, când aflase că un Ordin alcătuit din oameni controla războaiele, avea senzația că tocmai fusese aruncat din șa.

— Îmi faci o mare cinste, spuse Bayan. Îmi îngădui să mă gândesc o vreme la propunerea aceasta?

— Firește, răspunse Asutai. O să te-ntreb din nou când ajungem la Burhan Haldun.

— Îți mulțumesc, stăpâne.

Bayan rămase în urmă, cu capul plecat, și se realătură grosului oștirii. Coloana trecu pe lângă Iryai, acum mai degrabă un oraș-fantomă decât unul real. Gândindu-se mai bine, Bayan nu mai vedea pedeapsa Cerului-Tată.

Ci numai moarte.

Cred că putem face un salt înainte, spuse Griffin.

Natalya se declară de acord.

Te aduc mai întâi în Coridorul Amintirilor, pentru ca tranziția să fie mai ușor de suportat.

— Mulțumesc.

Drumul, căruța cu trupul Hanului și coloana de războinici se spulberară de parcă peste toate s-ar fi rostogolit o ceață impenetrabilă, luând și calul ei, iar Natalya se trezi din nou stând în vid.

Să încercăm cinci săptămâni mai târziu. Mongolii sunt la mai bine de o mie o sută douăzeci de kilometri distanță de Burhan Haldun.

— Mai bine șase săptămâni, spuse Natalya.

Tu ești șefa. Acordă-mi o secundă pentru recalibrare.

Natalya așteptă, din ce în ce mai neliniștită. Era foarte posibil ca în următoarea simulare să afle cu exactitate locul unde se afla Partea din Eden. Acesta era scopul simulărilor, dar, mai întâi cu Isaiah și acum cu Griffin, misiunea devenise pentru ea un soi de Ceas al Judecății

de Apoi, o numărătoare inversă până la sfârșitul lumii. Nici Natalya, nici Monroe nu voiau să găsească vârful Tridentului. Ambele grupări nu făceau altceva decât să lase în urmă moarte și distrugere. Însă ea nu știa cum să împiedice găsirea lui de către o facțiune sau alta.

Suntem gata.

Natalya oftă.

— OK.

Coridorul Amintirilor se spulberă și lumea se reîntrupă pe un alt drum. De data asta, Natalyei îi veni mai ușor să se retragă în culise, lăsându-i controlul lui Bayan. Prin ochii lui, recunoscu munții sacri care îl adăpostiseră pe Gingis-Han când încă se numea Temugin și vârful Burhan Haldun, care se înălța în depărtare, acoperit de zăpadă.

Funeraliile lui Möngke-Han începuseră cu o zi înainte, iar acum, mica procesiune formată din rudele lui cele mai apropiate și câțiva Kheshig aleși cu grijă îi conducea trupul către mormântul din munte, ducând cantități uriașe de aur, mătăsuri și pietre prețioase. În fața lor, drumurile erau pustii, fiindcă oamenii se temeau că, dacă se întâmpla să vadă înmormântarea, vor fi condamnați la moarte, așa cum pățiseră toți martorii funeraliilor lui Gingis-Han.

Bayan călărea alături de Asutai, care îi conducea pe luptătorii Kheshig în susul

dealurilor, mergând în spatele unchilor săi, și, în cele din urmă, părăsiră drumul și se îndreptară spre nord, mergând prin valea râului. În aer pluteau arome de mirodenii și de portocale, iar pășunile verzi și câmpurile îi îndemnau să pătrundă în inima acelui ținut sacru. Burhan Haldun se profila la orizont.

Pe măsură ce copitele calului lui Bayan străbăteau kilometru după kilometru, Natalya simțea apropierea inevitabilului. Pumnalul era așezat alături de trupul Hanului, printre armuri, săbii și arcuri. Cortegiul urma să ajungă în curând la mormânt și ea avea ocazia să vadă locul de odihnă al Părții din Eden.

Cred că ne apropiem de momentul adevărului, spuse Griffin.

Așadar, și el simțea asta. Natalya nu răspunse.

Te simți pregătită?

— Are vreo importanță?

Asta sună ca un nu.

— N-am spus *nu.*

N-ai spus nici da.

— Încerc pur și simplu să trec prin asta și să termin odată.

OK. Te las să continui.

Războinicii Kheshig ajunseră la poalele muntelui, în valea îngustă prin care curgea fluviul. Dealurile line din jur conferiseră locului

forma unui adăpost apropiat de zei. Coloana traversă apa printr-un vad puțin adânc, apoi începu să urce panta în tăcere plină de venerație. Bayan se uită în sus, către locul spre care mergeau, și văzu o formațiune stâncoasă naturală, de forma unui corn de bivol. Știu fără dubiu că acela avea să fie mormântului Hanului.

— Bayan, spuse Asutai, aducându-și calul lângă al lui. Vom ajunge curând. Mă bucur că ești aici.

— Mulțumesc, stăpâne.

— Dacă te-aș fi numit Kheshig mai devreme, poate că tatăl meu ar fi încă în viață.

Bayan nu știu ce să răspundă.

— Te-ai gândit la propunerea mea?

— Da.

— Și care îți e răspunsul?

Natalya știa că Bayan va accepta. Pentru el, era singurul răspuns onorabil. Fie că făceau cuceriri pentru Cerul-Tată sau pentru Ordinul Templierilor, fie pur și simplu pentru a-și domoli setea de bogăție și pe cea de sânge, mongolii reprezentau poporul lui. El era un om al stepelor, un războinic, un călăreț, un arcaș și avea să trăiască și să moară așa, în mijlocul Hoardei.

— Stăpâne, eu...

Natalya se luptă cu mintea lui Bayan ca să-l împiedice să răspundă și simularea se

distorsionă.

Stăpânește-te! spuse Griffin.

Ea nu voia să se stăpânească. Nu voia ca Bayan să devină Templier.

Natalya! Nu poți schimba nimic.

Știa asta. Dar mai presus, știa unde urma să fie îngropat Hanul, iar Griffin habar n-avea. Dacă se desincroniza chiar atunci, el n-avea s-o afle vreodată.

— Am înțeles, răspunse ea și se întoarse în Asutai, care, de pe calul lui, nu-l scăpa din ochi pe Bayan, încruntându-se în simularea deformată. Nu, spuse fata cu hotărâre și lumea i se nărui în jur.

Mongolii se risipiră ca frunzele-n vânt, iar Burhan Haldun se prăbuși, luând cu el formațiunea ca un corn, și o furtună având forța dezlănțuită a inhibitorului parietal sfâșie mintea Natalyei.

Când se liniști, stătea în Coridorul Amintirilor, gâfâind.

Ce-ai făcut? strigă Griffin.

— Mi-am pierdut controlul.

Nu, nu l-ai pierdut! A fost sabotaj!

Natalya închise ochii, simțindu-și stomacul în gât ca urmare a desincronizării.

Te trimit înapoi.

— Nu, murmură ea.

Ba da!

— Nu! repetă fata. Dacă mă trimiți înapoi, o fac din nou.

De ce? Eram atât de aproape!

— Fiindcă nu vreau să știi unde e. Nu vreau să știe nimeni unde e.

Griffin tăcu vreme îndelungată și Natalya simți un fior rece târându-se prin ea, ca și cum Coridorul Amintirilor ar fi fost încălzit și cineva ar fi oprit căldura.

— Lasă-mă să ies, zise ea.

OK. Pregătește-te.

O clipă mai târziu, fără nicio avertizare, mintea i se zdruncină iarăși. Simularea o expulză în fotoliul rabatabil al Animusului. Își scoase casca și tuși, forța șocului izbind-o în moalele capului ca un baston de baseball înfășurat în sârmă ghimpată.

— Îmi datorezi o explicație, spuse Griffin.

Natalya era prea ametită ca să răspundă.

— Nu-ți datorează nimic, îl auzi pe David spunând.

— Nu te amesteca, puștiule!

— Ba da, zise David. Tocmai am fugit de la Templieri fiindcă încercau să ne controleze. Acum vrei să faci la fel?

— Motivul este cu totul altul, spuse Griffin.

David pufni.

— Crezi că asta te face mai bun decât ei?

— Da! strigă Griffin. Noi nu…

— Ajunge. Natalya aprecia că David vorbise în numele ei, dar era în stare să lupte singură. Încetați, adăugă ea.

— Ăsta a fost planul tău de la bun început? întrebă Griffin.

Natalya clătină din cap.

— Nu. N-am avut niciun plan. Doar…

— Doar ce?

— Las-o în pace, interveni Javier.

Natalya dădu ochii peste cap. Așa cum nu avusese nevoie de ajutorul lui David, n-avea nevoie nici de al lui.

— De ce s-o las în pace? întrebă Griffin. Din câte știu, încă lucrează pentru Isaiah și toată chestia asta a fost plănuită. Din câte știu eu…

— Nu lucrez pentru Isaiah! strigă Natalya și valul de durere din cap o făcu să-și regrete ieșirea. Dar își ignoră suferința, refuzând să dea înapoi, și se săltă în capul oaselor. Nu lucrez nici pentru tine. Nu sunt nici Asasină, nici Templieră!

Griffin nu mai spuse nimic și se îndepărtă, frecându-și încheieturile de la degetele unei mâini cu palma celeilalte.

— Vorbești ca Monroe.

— Poate că dreptatea e de partea lui, zise Natalya.

— Suntem în război!

— Nu e războiul *meu.*

— Nu contează! Vrei sau nu, ai fost târâtă pe

câmpul de luptă și acum te afli în mijlocul bătăliei. Știi ce se-ntâmplă cu cei care încremenesc pe câmpul de bătălie și nu fac nimic?

Natalya riscă să se ridice în picioare, dar izbuti să rămână verticală.

— Ei mor, continuă Griffin. Dacă vrei să scapi cu bine, trebuie să hotărăști de partea cui lupți. Nu poți rămâne neutră. Monroe nu este neutru, indiferent ce și-ar spune el.

— Ce vrei să zici? întrebă Javier.

— A lucrat pentru Abstergo, răspunse Griffin. A fost Templier. Crezi că de așa ceva te speli pur și simplu?

Natalya nu se gândise cu adevărat la asta. Revelația nu-i schimbă hotărârea, dar o îngrijoră.

— Întrebați-vă de ce nu-i Monroe aici, continuă Griffin. De ce nu s-a urcat în mașină cu voi?

Javier se uită la David și la Natalya.

— A spus că rămâne pentru Owen.

Griffin încuviință din cap.

— Poate că-i adevărat. Sau poate că a avut propriul său motiv.

În subsol se lăsă tăcerea, întreruptă numai de zumzetul ventilatoarelor computerului.

Însă Natalya nu era dispusă să se lase manipulată. Nu conta ce făcea Monroe sau de

ce o făcea. Nu se desincronizase nici pentru el, nici pentru altcineva. Griffin n-o putea convinge cu atâta ușurință.

— Și ce dacă? spuse ea.

— Și ce dacă? repetă Griffin uimit.

— Da. Ce dacă a avut propriul lui motiv? Ce legătură are asta cu mine?

— Bine. Cât rezolvi tu cazul ăsta de rebeliune adolescentină, eu plec în Mongolia.

Asasinul se îndreptă cu pași apăsați spre arsenalul de pe perete și începu să dea jos arme.

— Mergem și noi, nu? întrebă David.

— Da, răspunse Natalya. Ne-a promis.

— O hotărâre pe care acum o regret, zise Griffin, apoi bombăni: Ca să nu mai spun că nu ți-ai respectat cuvântul.

— O să găsesc mormântul când ajungem în Mongolia, spuse Natalya, alegându-și cu grijă cuvintele.

Griffin se mulțumi să mormăie, însă fata știu că-i va lua cu el. De fapt, ea nu voia să meargă în Mongolia. Dar trebuia să-i împiedice cumva pe Griffin, pe Isaiah și pe oricine altcineva să găsească Partea din Eden și-și dădea seama că nu putea face asta din subsolul unei case părăsite, în mijlocul pustietății.

Capitolul douăzeci și doi

Owen stătea în fața băncii, uitându-se la ceas. Primise instrucțiuni și, dacă o scotea cu bine la capăt, ar fi reușit să iasă din situația dificilă în care se afla și să-și privească din nou în față soția și fiul. Dacă dădea greș, urma să-și piardă și casa, și stilul de viață obținute cu trudă. Dar, indiferent de rezultat, ei aveau să fie în siguranță. Măcar atât i se garantase.

Secundele se scurgeau una câte una, apoi văzu că era ora 16.23 și intră în bancă. Stătu câteva minute în fața unei mese înalte, ca și cum ar fi completat un formular, împotrivindu-se spaimei care îl scăldase deja în sudoare și-i uscase gura, dându-i senzația că era plină cu rumeguș. Pe urmă intră în toaletă, alese cabina din mijloc, împinse ușa atât cât să rămână un spațiu de vreo cinci centimetri și se cocoță pe marginea vasului de porțelan.

Nu mai trebuia decât să aștepte.

Și așteptă.

Îl ardeau coapsele și-l dureau gambele, dar nu se clinti. Mirosul puternic de detergent industrial și cel de cireșe al odorizantului îi pătrunsese în nări și în gât.

La ora 17.03, auzi ușa toaletei deschizându-se și, după zăngănitul cheilor, își dădu seama că intrase paznicul. Dacă respecta protocolul, urma

să se uite în fiecare cabină, dar toate ușile fiind deschise, sări peste pasul acela, exact așa cum se rugase Owen să facă.

Paznicul stinse luminile și închise ușa toaletei.

Owen coborî de pe vasul WC-ului și rămase pe întuneric, fiindcă singura lumină venea dinspre semnul roșu al ieșirii de urgență de deasupra ușii.

Pe urmă așteptă.

La 17.17, ieși din toaletă și o luă la dreapta, către birourile din partea din spate a băncii, unde deschise ieșirea de urgență, permițându-i complicelui să intre. Acesta deja dezactivase alarma. Era un bărbat îmbrăcat în jachetă de blugi neagră peste un hanorac, cu fața parțial ascunsă de glugă.

Se îndreptară împreună spre partea din față a băncii, unde casierii încă numărau banii înainte de a închide seiful pentru noapte.

Acolo, în hol, complicele lui Owen își ridică vocea și arătă un pistol.

Cuvintele lui nu contau. Owen nu le asculta cu adevărat. Se uita în schimb la casieri și la funcționari, cu ochii în patru ca să nu-i scape niciun semn prevestitor de necaz, însă nu remarca pe fețele lor decât surprindere și groază. Crezuse că, lucrând la o bancă, ar fi fost mai bine pregătiți pentru așa ceva. Cumva mai

duri. Dar se mulțumiră să ridice mâinile și să tremure, cu excepția celor care puneau banii în saci. Owen se rugă din nou, de data asta ca niciunul să nu facă vreo prostie.

Însă atunci apăru paznicul.

— Nu mișcați! strigă el.

Cele două cuvinte îi spuseră lui Owen tot ce trebuia să știe despre urmări. Se simți neputincios, fără posibilitatea de a opri desfășurarea evenimentelor.

Complicele îl împușcă pe paznic în piept și toată lumea începu să țipe. Unul dintre cei care puneau banii în saci înlemni și alt angajat al băncii îl înjură, îi smulse sacul din mână și făcu treaba în locul lui.

Paznicul căzut la podea se mai mișcă un minut, cu sângele băltind sub el, apoi rămase nemișcat. Owen îl privi stupefiat. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Cei doi acoliți înșfăcară totuși câți saci puteau să care și fugiră către ieșirea din spate, unde îi aștepta o mașină.

Ai văzut destul? întrebă Isaiah.

— Da, răspunse Owen.

Simularea se fragmentă, ca un pergament vechi care se sfărâmă imediat după expunerea la aer și la lumina solară, și el se trezi în Coridorul Amintirilor.

— N-a făcut-o el, spuse Owen.

A jefuit totuși o bancă, îi atrase Isaiah

atenția.

— Da, dar l-au silit s-o facă. N-a avut de ales. Și n-a tras el în paznic. N-a omorât pe nimeni.

Ar fi ajuns oricum la închisoare.

— Poate, admise Owen.

Totuși, asta nu era la fel de important ca amănuntele pe care le aflase despre ziua aceea, fiindcă acum totul căpăta sens. Tatăl lui fusese o victimă, în aceeași măsură ca paznicul. Nimeni n-avea să creadă, cu atât mai puțin bunicii lui Owen, însă nu conta. Știa adevărul și-și dădu seama că asta își dorise tot timpul.

— Complicele a fost un Asasin?

Poate.

— Sunt gata să ies.

Bine. Peste trei secunde, două, una...

Coridorul Amintirilor dispăru într-o lumină arzătoare și Owen deschise ochii în Cuibul Vulturului. Isaiah îl deconecta de la aparat. Simțea că s-ar fi cuvenit să-i mulțumească Templierului, dar nu era atât de convins. Nu încă.

— Vreau să-l văd pe Monroe, spuse el în schimb.

Isaiah aprobă din cap.

— Asta pot aranja, cu siguranță.

— Ce-ai făcut cu el?

— Ce vrei să spui?

— Unde e?

— Într-o celulă de detenție.

— Nu l-ai… nu i-ai făcut nimic?

— Ce anume?

Owen știa că Monroe deținea informații dorite de Templieri și de Asasini. Știa că Monroe decodificase ceva din ADN-ul lui, dar și din al celorlalți, ceva care-i lega atât unii de alții, cât și de Tridentul din Eden. Totuși nu știa cât de departe ar fi mers Isaiah ca să obțină informațiile respective de la Monroe.

— I-ai făcut vreun rău? întrebă băiatul.

Isaiah îl privi dezgustat.

— Te rog! Monroe m-a înfuriat, dar tortura e întotdeauna contraproductivă. Afectează inevitabil mintea și, în munca mea, merită întotdeauna să păstrezi mintea intactă. În curând vei vedea cu ochii tăi că e teafăr. Vino, te-nsoțesc în camera de zi.

Îl conduse pe Owen până în camera unde luase micul dejun, împreună cu Grace și Sean. Fata era tot acolo și vorbea încet cu Victoria, femeia care apăruse dimineață. Isaiah plecă, iar Owen se așeză cu fața spre ferestrele largi și la o oarecare distanță de Grace, ca să-i ofere intimitate.

Furtuna din timpul nopții adăugase verdelui o strălucire aparte. Copacii, tufele delicate și iarba sclipeau în bătaia soarelui. I se părea foarte straniu că, în urmă cu numai câteva ore,

străbătuse pădurea în alergare liberă, cu gândul să se infiltreze în complex, iar acum privea în afară din interior.

— Owen! îl strigă Grace.

Și ea, și Victoria se uitau la el.

— A mers? întrebă fata.

— Da. A mers.

— Cum te simți? întrebă și Victoria, iar Owen se gândi că era probabil psihiatră.

— Bine, răspunse. Azi ai intrat în simulare, Grace?

Tânăra clătină din cap.

— Noaptea trecută a fost grea pentru toată lumea, zise Victoria. Și fiecare trece peste asta în felul lui.

Era cu siguranță psihiatră. După moartea tatei, Owen fusese pacientul câtorva confrați de-ai ei.

— Te descurci dacă mă duc să văd ce face Sean? întrebă Victoria.

Grace dădu afirmativ din cap, așa că femeia îi lăsă singuri. Owen se ridică și veni lângă masa fetei.

— Te deranjez? întrebă el.

— Nu.

Băiatul își trase un scaun și îl roti, ca să se așeze cu fața spre spătarul pe care-l cuprinse cu brațele.

— Asasinii i-au pus la cale tatălui tău o

înscenare? întrebă Grace.

Umerii lui se încordară.

— Așa s-ar părea.

— Îmi pare rău.

Până atunci, Owen n-avusese pe cine să dea vina pentru moartea tatei. Nu știa dacă Griffin fusese cumva implicat și în ce mod, iar asta îl deranja mai presus ca orice.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă surprindă, spuse el.

— De ce?

Owen îi povesti despre Zhi și cum o respinseseră Asasinii după ce fusese rănită, deși salvase imperiul de una singură.

— S-ar părea că asta fac ei, concluzionă. Se folosesc de oameni.

— Asta nu-i bine, spuse Grace.

— Aici chiar n-a fost.

— Măcar a cinstit memoria tatălui ei, nu? Și, cumva, la fel faci și tu.

Era adevărat. Owen simțea că-i era dator lui Zhi. Dar și lui Javier. Dacă el n-ar fi furat mostra de ADN, Owen s-ar fi aflat tot în situația de mai înainte, confuz, singur, fără răspunsuri. Ar fi vrut să-i povestească lui Javier tot ce abia aflase, însă nu știa când avea să-și revadă prietenul.

— Deci acum ești Templier? întrebă Grace cu un surâs disprețuitor.

Owen pufni.

— Tu ce crezi?

— Nu știu. Isaiah poate fi foarte convingător.

Lui Owen încă îi venea greu să-i acorde încredere și-i era imposibil să uite prăpădul făcut de Templieri ca „Boss” Tweed în New York, indiferent ce-ar fi spus Sean acum despre Ordinul lor.

— Nu sunt Templier.

— Dar nici Asasin.

— Nu. Totuși, cred că am pășit deja pe calea lor.

— Și eu. Dacă mai ții minte.

El nu uitase. În New York, strămoșul lui o antrenase pe strămoașa lui Grace, pentru a deveni Asasină. Varius și Eliza petrecuseră mult timp împreună și se apropiaseră unul de altul. La o privire mai atentă, apropierea aceea și încrederea stabilită între el și Grace nu dispăruse definitiv.

Fata se lăsă pe spătarul scaunului.

— Situația în care ne aflăm zăpăcește mințile.

— Așa-i, încuviință Owen. E ca un soi de labirint al creierului. E greu să ții la un loc toate amintirile, toate identitățile. E ușor să te pierzi.

— Trebuie să găsești ceva conectat la realitate. Victoria mi-a spus asta. Trebuie să găsești ceva cu adevărat real și să te agăți de el.

Owen căzu pe gânduri.

— Pentru mine, e tatăl meu. Pentru tine?

— David.

Tânărul își coborî privirea spre masă. Încă nu înțelegea ce se întâmplase între Grace și fratele ei, cum ajunseseră în tabere opuse, dar știa că nu era bine s-o preseze cu întrebări. Era ceva pe care avea să i-l dezvăluie dacă voia.

Câțiva membri ai personalul Cuibului Vulturului intrară în cameră aducând sandviciuri, chipsuri și fructe.

— Prânzul, spuse Grace. Nu-i la fel de bun ca de obicei.

— E OK, zise Owen. Ți-am spus că am stat ascuns într-o magazie?

— Pe bune?

— Da. Se ridică și înșfăcă un sandvici cu friptură de vită. Crede-mă, prânzul ăsta e excelent.

În timp ce mâncau, Sean reveni în camera de zi. Îi salută și li se alătură la masă, dar părea distant și distrat. Un tip cu totul diferit de cel pe care-l cunoscuse Owen cu câteva săptămâni în urmă, în depozitul lui Monroe.

— Cum îți merge? întrebă Owen.

— Poftim?

— Cum îți merge?

— Ah, foarte bine. Tocmai am câștigat un duel în stilul vikingilor.

Owen înălță din sprâncene.

— Serios?

— Am preluat conducerea jomsvikingilor, iar acum facem o incursiune pe coasta daneză.

— Asta-i mișto. Owen își lăsă sandviciul jos. Dar cum îți merge *ție?*

Sean se opri din mestecat și păru nedumerit, ca de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Mie?

— Da, ție.

— Mie… bine. Mai mult decât bine.

Owen se uită la Grace, care îi răspunse cu o ridicare din umeri. Sean părea de-a dreptul pierdut în labirintul creierului, iar Owen avea impresia că nu vrea să se regăsească.

***

În dimineața următoare, Victoria apăru singură în camera de zi. Își verifică tableta și-i sugeră lui Sean să continue simularea cu strămoșul său viking, care, după toate aparențele, se numea Styrbjörn. Grace încă nu era sigură că dorea să se întoarcă în Animus, iar lui Owen, doctorița îi spuse că putea participa și el la o simulare. Tânărul avu senzația că era o încercare de a i se abate atenția.

— Nu v-ajut cu nimic până nu-l văd pe Monroe, spuse el.

— Nu sunt sigură că-i posibil.

— De ce nu? Isaiah mi-a promis că pot vorbi cu Monroe. Victoria își coborî privirea spre tabletă.

— Nu știu nimic despre asta.

Șeful Templierilor îl minți.

— Atunci cheamă-l pe Isaiah.

— Mă tem că-i ocupat.

— Ocupat? Owen ridică ușor glasul. Cu ce?

— Nu-i treaba ta, răspunse femeia, evident deranjată de turnura pe care o luase discuția.

— Pleacă, nu-i așa? spuse Grace. După cele întâmplate noaptea trecută, pleacă după vârful Tridentului.

Victoria clătină din cap.

— N-am spus că...

— Atunci se duce în China, o întrerupse Owen. Sau în Mongolia.

— De unde știi așa ceva? întrebă Sean. N-ai vorbit cu Natalya.

Owen se uită la Victoria.

— Pentru că am fost acolo.

Doctorița renunță la amabilitatea ei prefăcută.

— Știi unde se află vârful?

— Nu, răspunse Owen. ADN-ul meu a condus într-o fundătură, altminteri Asasinii l-ar avea deja.

Victoria îl privi încruntată.

— Revederea ta cu Monroe trebuie să aștepte întoarcerea lui Isaiah. Între timp, eu voi fi aici, ca să vă asist în alte simulări cu Animusul. Isaiah mi-a cerut să-ți spun că are mari speranțe în privința strămoșului pe care îl urmărești acum, Sean.

Băiatul ridică privirea.

— Da?

Victoria bătu din nou cu degetul în tabletă.

— Da. Credem că vârful lui Ptolemeu este cel pe care l-ați descoperit la New York. Vârful lui Seleucus este cel pe care sperăm să-l găsim în Mongolia. Mai rămâne cel macedonean. Cercetătorii noștri au creat câteva trasee ipotetice pe care le-ar fi putut urma de-a lungul istoriei, iar unul dintre cele mai plauzibile plasează ultimul vârf al Tridentului undeva în Scandinavia.

Sean zâmbi cu gura până la urechi. Ca un nebun. Avea privirea unui narcoman.

— Când pleacă Isaiah? întrebă Grace.

Victoria se îndreptă spre ușă.

— S-ar putea să fi plecat deja, răspunse ea din prag. Acum Cole e șefa.

Și îi lăsă singuri. Imediat ce se închise ușa, Owen se îndreptă spre ceilalți.

— Monroe e undeva în Cuibul Vulturului. Aveți idee unde anume?

— De ce? întrebă Sean, dar Owen îl ignoră.

— Sunt cinci clădiri, zise Grace. Nu le-am văzut pe toate.

— Cred că eu am văzut trei noaptea trecută, spuse Owen. Presupun că-l țin pe Monroe în una din celelalte două.

— O clipă! Sean se aplecă în față, cu vocea înălțându-i-se, alarmată. Ce-ai de gând să faci?

— Calmează-te! îl sfătui Owen. Tu ai grijă doar să nu calci greșit.

— Poftim?

— Nimic. Owen se întoarse spre Grace. Tu ce zici?

Fata îi aruncă o privire aspră și răspunse abia după ce își oferi un timp de gândire.

— De ce? Intenționezi să-l scoți de-acolo?

— Exact, încuviință Owen. Dacă Isaiah pleacă în Mongolia, eu nu am de gând să rămân aici.

Grace își morfoli cu dinții buza de jos și Owen zâmbi.

— Noi doi știm deja că facem o echipă bună, spuse el.

— Eliza și Varius erau o echipă bună, îl corectă Grace. Tu și cu mine? Problema asta nu-i lămurită.

Owen îi simțea frustrarea. I-o citise pe față când Victoria îi anunțase că Isaiah se putea să fi plecat deja.

— Știu că nu-ți place să fii lăsată deoparte.

În plus, sunt șanse mari să fi plecat și Griffin într-acolo, iar David să-l însoțească. Mai știu și că-ți faci griji în continuare pentru fratele tău.

— Asta-i lovitură sub centură.

Owen ridică mâinile.

— E adevărul.

Grace îl fixă cu privirea un minut, timp în care el așteptă răbdător.

— OK, acceptă fata în cele din urmă. Merg cu tine.

— Bun. Dar tu? întrebă Owen întorcându-se spre Sean, care păstra de ceva vreme tăcerea.

— Eu rămân aici.

— Bineînțeles că rămâi. De fapt, Owen nici nu se așteptase să audă altceva. Măcar putem fi siguri că n-o să ne dai de gol?

Sean ridică din umeri.

— N-am grija voastră. Voi n-aveți grija mea.

Owen se gândi că atât era de ajuns.

— În regulă.

Grace se sprijini într-un cot.

— Ai făcut un plan?

— Eu așa zic.

— Și ce părere ar trebui să am despre el?

Owen zâmbi din nou.

— Probabil n-o să-ți placă.

Capitolul douăzeci și trei

Javier își dădea seama că Griffin fierbea de ciudă pentru cea ce făcuse Natalya în simulare, dar părea să fi acceptat că n-avea de ales și începuse pregătirile pentru călătoria în Mongolia. Își petrecuse ceva timp pe videochat cu Gavin și cu alți membri ai Frăției, iar acum Javier îl ajuta să împacheteze arme și echipament, de care, în cea mai mare parte, Natalya refuza să se atingă, pe când lui David era nevoie să i se reamintească întruna că nu trebuia să se atingă de nimic.

— Și cum ajungem acolo? întrebă Javier. Mașina Templierilor zboară?

Griffin preferă să nu bage în seamă ironia.

— Am făcut rost de un avion.

— Adică un avion cu reacție privat?

Asasinul se opri din împachetat.

— Da. Exact.

Javier încuviință din cap și-și continuă munca, ticsind o ladă cu tot ce putea să îndese în ea. Aveau și câte un rucsac burdușit. Luară mâncare, saci de dormit și haine călduroase, deși îmbrăcămintea disponibilă era cam mare pentru Natalya și pentru David. Când terminară, Griffin le ceru să aducă totul afară, în hambar, apoi deconectă toate aparatele și încuie bârlogul din subsol.

Mașina avea ceva spațiu pentru depozitare, în două compartimente din spate, plasate de o parte și de alta a turbinei.

Ce nu încăpu acolo puseră pe bancheta din spate și pe genunchii fiecăruia dintre ei. Javier se așează în față, cu Griffin, iar Natalya și David, în spatele lor.

Era aproape seară când ieșiră pe șosea și, înainte de prima curbă, Javier aruncă o ultimă privire către casa părăsită, care dispăru apoi printre copaci. Griffin îi scoase pe autostradă și se îndreptă spre sud, către aeroportul aflat la o oră distanță. Pasagerii automobilelor pe care le depășeau se holbau la mașina lor. Pentru scurtă vreme, Javier zâmbi urmărindu-i, apoi privi coborârea lentă a soarelui către orizont și aproape că adormise când Griffin ieși de pe autostradă, făcându-l să tresară.

— Ăsta nu-i aeroportul, spuse David.

— Ba da, cu siguranță, răspunse Griffin.

David arătă pe fereastră.

— Terminalul văd că-i dincolo.

— N-o să luăm un avion obișnuit.

Javier se încruntă, dar hotărî să tacă, să aștepte și să vadă.

Griffin conduse printre depozite și clădiri industriale, și intră în cele din urmă într-un hangar mic și gol. Înăuntru așteptau doi bărbați cu o camionetă pentru transportul bagajelor

prin aeroport. Asasinul opri automobilul, dar nu și motorul.

— Ținești-l undeva, în siguranță, îi spuse unuia dintre bărbați. O să mă-ntorc să-l iau.

— Se rezolvă.

Celălalt îi ajută să-și încarce bagajele în camionetă și, după ce terminară, Javier îl urmări cu privirea pe primul bărbat, care scoase automobilul din hangar și se îndepărtă.

Griffin le făcu semn tuturor să se urce în camionetă și al doilea bărbat îi scoase pe pistă. Pe toată durata drumului, Javier simți în nări gazele de eșapament, iar față de torsul mașinii Templierilor, motorul i se păru zgomotos și enervant. Văzu puține avioane cu reacție pregătite de decolare și încercă să-și dea seama spre care se îndreptau. Însă în momentul în care camioneta se opri în fața unui avion pentru mărfuri, înțelese că probabil zborul n-avea să fie ceea ce sperase David.

— Ce-i ăsta? întrebă el, fixându-și ochelarii pe nas.

— Avionul tău cu reacție privat.

David clătină din cap.

— Nu-i așa ceva.

— Te asigur că asta este. Griffin arătă aripile avionului. Alea sunt motoare cu reacție și în tot avionul nu vom fi decât noi. Dacă nu punem la socoteală coletele.

— Colete? zise David.

— Da, colete.

— Ne trimiți în Mongolia prin poștă?

— Via China. Griffin își încleștă mâinile de umerii lui Javier. Ascundere în văzul tuturor.

***

Interiorul aeronavei se potrivea cu conceptul de avion privat chiar mai puțin decât exteriorul. Scaunele erau făcute din prelată de cort cusută în jurul unei rame metalice. De fapt, erau șezlonguri fixate de pereții despărțitori. Însă cala era presurizată și încălzită, și exista o toaletă. Din cauza huruitului motoarelor, lui Javier îi venea greu să se facă auzit fără să ridice vocea, dar zgomotul nu era atât de mare încât să-l împiedice să gândească.

După câteva ore de zbor, timp în care Natalya și David reușiseră cumva să adoarmă, Javier se aplecă spre Griffin și-l întrebă cine erau bărbații din hangar și cum aranjase Frăția zborul acesta.

— Abstergo are mulți dușmani, răspunse Griffin. Nu toți sunt Asasini. Uneori colaborăm pentru atingerea unui scop comun.

— Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu?

— Se poate spune și așa. Asasinul se uită la

Javier câteva clipe. În ciuda nechibzuinței tale, m-ai impresionat.

— E ceva rar?

— Foarte.

Javier răspunse încuviințând din cap, deși niciuna din hotărârile lui nu fusese menită să-l impresioneze pe Griffin.

— Am vorbit cu Gavin despre tine și e de acord. Dacă îți cauți un loc și un scop, s-ar putea să le fi găsit.

— În Frăție?

Griffin încuviință din cap.

— E o invitație oficială?

— Dacă vrei să fie.

Lui Javier ideea i se păru mai atrăgătoare decât ar fi crezut. Asasinii reprezentau posibilitatea de alegere. Drepturi egale pentru toată lumea și toată lumea liberă să-și manifeste voința. Părea viziunea unei lumi mai bune decât cea în care trăia și în care nu se simțea liber să se comporte deschis.

— Se face o inițiere? întrebă el, pe jumătate în glumă.

— Un instructaj. Pe urmă va începe adevărata instruire.

— O să mă gândesc la asta.

— Fă-o. Griffin închise ochii și își sprijini ceafa de perete. Dar încearcă și să te odihnești.

Deși era obosit, lui Javier îi venea greu să

adoarmă. Se întrebă ce-ar fi spus Owen despre propunerea făcută, apoi dacă asta ar fi trebuit să conteze. El, Javier, era cel care trebuia să decidă găsirea unui loc căruia să simtă că-i *aparține.*

***

Câteva ore mai târziu, avionul aterizează la Beijing. O ceață cenușie, persistentă, acoperea orizontul în toate direcțiile. Puteau să fi fost pe o insulă sau înconjurați de munți și Javier habar n-ar fi avut.

Abia coborâți pe pistă, o mașină de teren opri lângă ei și coborî o femeie. Părea chinezoaică, aproape de vârstă mijlocie, cu păr lung și negru, și purta un costum alb, mulat, un soi de hibrid între uniformă militară și echipament de atlet olimpic. Javier găsi că, spre deosebire de cei doi bărbați dinaintea ei, arăta exact cum te așteptai să arate un Asasin.

— Griffin? întrebă ea.

Bărbatul încuviință și-i strânse mâna.

— E o plăcere să te întâlnesc în sfârșit, Yanmei.

— Vă rog, zise femeia și arătă către mașină. Veniți cu mine.

— Să ne luăm echipamentul.

— Firește.

Yanmei îi ajută să-și încarce rucsacii și lăzile în portbagajul mașinii, apoi se înghesuiră toți înăuntru, cu Griffin în față, Javier și ceilalți în spate și Yanmei la volan. Javier o văzu studiindu-i pe toți în oglinda retrovizoare.

— Gavin nu mi-a explicat despre ce e vorba, spuse ea. De ce ați venit aici?

— Pentru o Parte din Eden, răspunse Griffin.

Yanmei se uită la el surprinsă, apoi își întoarse încet privirea spre drum.

— Ar fi putut să-mi spună. Nu ne-a crezut în stare s-o localizăm singuri?

— E o situație unică.

— Cum adică?

Griffin se întoarse către bancheta mașinii.

— Natalya, aici de față, a văzut-o.

Yanmei ezită.

— Într-un Animus?

— Shaun a obținut la Madrid un procesor și prototipuri, o lămuri Griffin. De fapt, încercăm să găsim trei Părți diferite. Vârfurile unui Trident. Copiii ăștia, dar și alți trei, au legătură cu el. Ai auzit de Isaiah?

— Da.

— Urmărește un așa-zis Eveniment Ascendent, iar cei șase fac parte din asta.

— Înțeleg.

— Isaiah e probabil pe drum încoace. Ai remarcat cumva mai multe mișcări ale

Templierilor decât de obicei?

— Nu. E liniște.

— Ciudat. Griffin își trecu o mână peste capul ras. Foarte ciudat. Ai fi crezut că vor pune în mișcare o armată...

— Gavin a spus că trebuie să vă duc în Mongolia. Pe Burhan Haldun.

— Exact.

— Am un avion privat care așteaptă.

— În sfârșit! exclamă David.

Natalya și Javier pufniră în râs, și chiar și Griffin chicoti.

Când ajunseră la marginea aeroportului, Yanmei opri lângă un avion care probabil avea să-l facă pe David foarte fericit. Javier nu știa multe despre avioanele cu reacție, dar acesta, cu liniile elegante ale unei săgeți, părea foarte rapid. Își descărcară echipamentul din mașină, apoi se îmbarcară. În cabină, scaunele capitonate, îmbrăcate în piele, plasate pe părțile laterale și grupate câte două, față în față, îi întâmpinară cu brațe largi și spătare rabatabile.

— Unde-i restul celulei tale? întrebă Griffin.

— În Tibet, răspunse Yanmei. N-am avut timp să-i chem înapoi. Gavin nu mi-a dat amănunte.

— Nu știa nici el prea multe. Totul s-a întâmplat în ultimele treizeci și șase de ore.

Yanmei se îndreptă spre partea din față a

avionului.

— Mă asigur că s-au făcut toate verificările necesare înainte de zbor, apoi plecăm.

Javier se așează față în față cu Natalya, iar David își alese un scaun de pe același rând cu ei și se instală acolo singur, privind pista printr-un hublou. Nu după mult timp, avionul se puse în mișcare și Yanmei se întoarse în cabină. Se așează vizavi de Griffin, de cealaltă parte a avionului față de Javier și de Natalya.

— Facem prezentările? întrebă.

— Bineînțeles.

Griffin arătă pe rând către Javier, Natalya și David, spunându-le numele.

Asasina le zâmbi tuturor.

— Așadar, Natalya, ai văzut vârful acela al Tridentului?

— Da.

— Cum arată?

— E un pumnal straniu, răspunse David. Noi l-am văzut la New York pe primul.

— Pe primul? Yanmei se încruntă. Poate că ar trebui să-mi povestiți totul, de la început.

Toți trei îi istorisiră, pe rând, Javier vorbind cel mai mult și David întrerupându-l cel mai des, despre întâlnirea cu Monroe, despre simularea Revoltelor înrolărilor și despre evenimentele din ultimele săptămâni. Natalya îi descrise amintirile strămoșului ei mongol, iar Yanmei

ascultă cu răbdare până la final, fără să pună nicio întrebare.

Pe urmă ținu câteva clipe degetul arătător apăsat pe buze.

— Singurul lucru pe care nu l-ați spus este dacă știți sau nu unde-i îngropat Möngke-Han.

— Nu știm. Nimeni nu știe. Natalya a decis să nu afle, interveni Griffin încruntându-se.

— Cum adică?

— S-a desincronizat deliberat.

— De ce?

— Fiindcă e de părere că nimeni n-ar trebui să aibă Partea din Eden, zise David.

Natalya se întoarse spre el.

— Pot spune singură ce am de spus. Cred că ar fi mai bine dacă ar rămâne ascunsă, adăugă uitându-se la Yanmei.

— Nu pot să te contrazic. Însă situația cu care ne confruntăm acum e cu totul alta. Nu avem opțiunea asta. Din câte mi-ați povestit, întrebarea nu e dacă trebuie sau nu găsită, ci de către cine.

Asasina mai vârstnică știa să pună problema cu mai mult tact decât Griffin. Natalya păru s-o asculte, cântărindu-i spusele în loc s-o contrazică sau s-o respingă.

— Știi unde e, nu-i așa, Natalya?

Fata ezită.

— Nu cu exactitate.

— Eu am o oarecare idee, zise Griffin. Am văzut destul înainte ca simularea să fie întreruptă. Cred că pot ajunge destul de aproape.

Yanmei dădu aprobator din cap, dar nu-și luă ochii de la Natalya, care își săltase picioarele pe scaun și-și cuprinse genunchii cu brațele. Rămase așa tot restul zborului, în timp ce survolară partea rurală a Chinei și trecură peste munți pentru a ajunge deasupra unui platou întins, plin de denivelări.

— Stepele mongole, spuse Yanmei. Nu știu ce are ținutul ăsta, dar aici se nasc cuceritori. Attila Hunul… Gingis-Han…

— Isaiah, adăugă David și, din fericire, se opri înainte de a-l adăuga pe Griffin pe listă.

— Ar trebui să aterizăm la Möngönmorit peste vreo oră, spuse Yanmei. Burhan Haldun e la optzeci și ceva de kilometri distanță.

— Poate ar trebui să dăm ocol muntelui, propuse Griffin. Să aruncăm o privire.

— Îi pot cere asta pilotului.

Își desprinse centura de siguranță și se duse spre carlingă. Se întoarse peste câteva minute.

— Am modificat planul de zbor. Vom face un mic ocol pe deasupra țintei.

La scurtă vreme după aceea, stepele cedară locul dealurilor, iar dealurile deveniră munți împăduriți, străbătuți de ape șerpuitoare și de

văi largi.

— Regiunea asta e sacră pentru poporul mongol, zise Yanmei. E așa dinainte de Gingis-Han. Străinilor nici măcar nu li se îngăduie să urce pe Burhan Haldun.

— Nu cred că Isaiah o să respecte interdicția asta, spuse Javier.

— N-o s-o respecte, încuviință ea. Iar pentru noi ar fi înțelept s-o încălcăm cu discreție.

Nu peste mult timp, avionul coborî, apropiindu-se de munți, și toată lumea privi prin hublouri. Zburau destul de jos ca să distingă copacii, tușe de verde pe pânza cenușie de stâncă. Lanțul muntos se întindea pe mulți kilometri în toate direcțiile, ca o succesiune aproape nesfârșită de creste, văi și râuri.

— Acela e Burhan Haldun.

— Care? întrebă David.

Yanmei îi arătă unul dintre cele mai înalte piscuri. Nu se compara cu Everestul ca masivitate sau înălțime, dar îl izbi pe Javier ca având ceva aparte, impozant și chiar regesc, cu coroana sa de gheață albă și cu tronul de verdeață.

— Uitați-vă după orice ar putea semnala o tabără a Templierilor.

Javier se concentră, încercând să distingă clar solul, dar copacii creșteau pretutindeni și numai o tabără foarte mare ar fi fost vizibilă de

la înălțimea la care se aflau.

— Pilotul nu ne poate duce mai jos? întrebă David.

— Poate că da, răspunse Yanmei. Pot să…

Ceva explodă în exteriorul avionului și cabina tresăltă destul de tare ca să-l izbească pe Javier cu nasul de geam. Simți gust de sânge, iar pământul de dincolo de hublou se apropie cu iuțeală.

— Am fost loviți! strigă Yanmei.

Javier se uită pe un hublou din partea opusă și văzu că un motor lăsa în urmă o dâră groasă de fum negru.

Apoi simți cum pierderea bruscă de altitudine îl apasă în scaun și trepidațiile îi zdruncină pieptul. Aveau să se prăbușească. Învățase să lupte fiind instruit de un Asasin, intrase prin efracție într-un depozit al poliției și făcuse o incursiune într-o fortăreață a Templierilor, dar urma să moară într-un accident aviatic.

— Mă duc în față! strigă Yanmei.

Își desfăcu centura de siguranță și se ridică, apoi înaintă prin cabină cu brațele larg deschise și dispăru în carlingă.

— Țineți-vă bine! strigă Griffin. O s-aterizăm. Mai avem un motor.

— Dacă nu trag iarăși în noi! spuse David.

Avaria nu părea o defecțiune mecanică, iar

Yanmei o numise „lovitură”. Trebuia să fi fost Templierii. Erau acolo, jos, iar survolarea muntelui fusese o greșeală. Chiar dacă supraviețuiau, sosirea lor le era acum cunoscută inamicilor.

Yanmei reapăru pe culoar și se aruncă pe scaun.

— Vom face o aterizare forțată. Pilotul a văzut un câmp deschis.

— Țineți-vă bine! strigă iarăși Griffin. Capetele jos și stați aplecați!

Javier se supuse, apoi așteptă, ascultând șuierul motorului rămas și zăngănitul asurzitor, la care păreau să contribuie toate componentele avionului. Cu coada ochiului, vedea prin hubloul din dreapta munții, nu dedesubt, ci lângă ei. Vârfurile pinilor păreau destul de aproape ca să le simtă mirosul.

Erau pe punctul să lovească solul.

Capitolul douăzeci și patru

Lui Grace nu-i plăcea planul lui Owen.

Deocamdată, acesta consta în a face verificări în camera de zi, în dormitoare și, în final, într-o sală a Animusului, cu speranța că ar fi putut găsi obiecte din care să confecționeze ceva asemănător cu o așa-zisă grenadă ce provoca dureri.

— Dar nu faci o grenadă *adevărată,* spuse Grace.

Se retrăseseră în baia dormitorului ei, sperând că în locurile acelea Abstergo nu avea videocamere de supraveghere.

— Nu, răspunse Owen. Trebuie doar să semene cu una.

Ținea în mână un obiect asamblat din cutia de aluminiu a unei băuturi energizante, câteva sârme și învelișul exterior al unei role de bandă izolatoare.

— Chiar crezi c-o să păcălească pe cineva?

— Seamănă destul de bine ca să-și facă treaba. Haide, să mergem.

Owen își îndesă într-un buzunar cutia înfășurată în bandă și ieșiră din cameră.

Grace se întrebă dacă undeva, în Cuibului Vulturului, cineva îi privise intrând acolo împreună și ce-și imaginase, însă își dădu imediat seama că puțin îi păsa.

Era târziu, trecuse de miezul nopții și se îndreptară spre clădirea principală pe coridoare pustii. Știau deja cât de departe pot ajunge mergând în cealaltă direcție, dar se întrebau dacă nu cumva exista altă cale de a pătrunde în cele două clădiri pe care încă nu le exploraseră.

Ajunseră la pasarela de sticlă și se furișară de-a lungul ei până în holul imens, pe care îl traversară către pasarela din partea opusă.

Până acolo, toate ușile fuseseră descuiate și nu întâlniseră niciun agent de pază.

— Ar fi fost de crezut că, după cele întâmplate, au întărit supravegherea, spuse Grace.

Owen se uită peste umăr, în urma lor.

— Poate-au plecat toți în Mongolia, cu Isaiah.

— Poate, admise ea. Totuși, pare straniu.

Când ajunseră la următoarea pasarelă, găsiră ușa deschisă, fără încuietoare cu cititor de amprente sau cifru, și intrară cu prudență, neștiind unde avea să-i conducă. Acolo copacii erau mai apropiați de clădire și pasarela, parcă ghemuită în umbra lor, era un tunel mai întunecat decât restul. Odată ajunși la capătul ei, intrară într-o clădire diferită de celelalte. Ușile erau mai puține și, din loc în loc, câte-o fereastră îți permitea să vezi interiorul câte unui laborator mare, cu computere și aparatură robotică.

— Ăsta pare să fie locul unde coace Abstergo totul, spuse Owen.

— I-au promis lui Sean că-i pot construi picioare protetice.

Owen se încruntă.

— Nu-i de mirare că Isaiah l-a atras de partea lui. Dar pentru asta mi-e greu să-i găsesc lui Sean vreo vină.

— De ce?

— În locul lui, tu nu ți-ai dori să mergi?

— Bineînțeles că da, dar problema nu-i asta.

— Atunci care-i problema?

— Sean trebuie să știe că-i în regulă oricum. Că nu se definește prin picioare sau prin posibilitatea de *a* merge.

— Așa ți-a spus Victoria?

— Nu. E opinia mea.

Își continuară drumul în tăcere, pe coridoare cu laboratoare pe ambele părți, până ajunseră la altă pasarelă înconjurată de sticlă. Probabil că ducea în a cincea clădire, dar ușa avea scaner pentru amprente și cifru pentru deschidere.

— Grenada aia falsă deschide uși? întrebă Grace.

— Poate ar trebui să căutăm în laboratoare ceva cu care s-o deschidem.

— N-o să găsiți nimic, se auzi vocea unei femei în spatele lor.

Grace se răsuci, simțindu-și ceafa în flăcări. O agentă a Templierilor le tăiase calea, împiedicându-i să fugă pe unde veniseră.

— Cole, spuse Owen.

Femeia îndreptă un pistol către ei și, privind-o, Grace nu se îndoi că n-ar fi ezitat să-l folosească.

— Vă țin sub observație de când ați plecat din dormitorul tău, zise Cole uitându-se la Grace. Ce căutați aici?

— Am vrut doar s-aruncăm o privire, răspunse fata.

— Mă ții minte de noaptea trecută? întrebă Owen.

Agenta se încruntă.

— Crezi că-i o dovadă de inteligență să-mi amintești asta tocmai acum?

Owen scoase grenada falsă, ținând-o aproape ascunsă în pumn.

— Și dacă-ți reamintesc de asta?

Cole fixă grenada cu privirea și Grace îi așteptă reacția.

— Nu mă duce cu gândul la nimic cunoscut, spuse în cele din urmă agenta. Poate fiindcă e făcută de tine.

Grace ar fi vrut să-l înjure pe Owen. Întregul plan i se păruse ridicol de la bun început, dar îl acceptase gândindu-se că un aproape-Asasin învățase câte ceva în ultimele săptămâni.

Owen se uită la grenada falsă, apoi o aruncă pe podea.

— Și acum ce se-ntâmplă?

— Mai întâi, ridică gunoiul ăla.

— Vorbești serios?

— Ridică-l!

Owen se aplecă și recupera grenada.

— Acum treceți de ușa aia și vă duc la celulele de detenție.

Rămase cu pistolul îndreptat spre ei în timp

ce se apropie de panoul de comandă al ușii, unde își scană amprenta degetului mare și tastă cifrul. Ușa se deschise.

— Mișcați-vă! îi zori femeia.

Owen intră primul, urmat de Grace. Pasarela trecea prin pădure, apoi cobora, urmând panta muntelui, aidoma celei care, în partea opusă a Cuibului Vulturului, ducea către garaj.

— Ai de gând să ne închizi? o întrebă Grace pe Cole.

— Continuă să mergi.

— O să fie greu să-i explicați asta tatălui meu, adăugă fata.

— Nu-i problema mea, ripostă Cole. Îl putem face pe tatăl tău să creadă ce vrem noi să creadă. Avem destule înregistrări cu voi furișându-vă ca să vă pot împușca și să spun pe urmă că am fost în legitimă apărare.

Grace amuți. Cuibul Vulturului i se păru dintr-odată izolat, iar noaptea de afară foarte rece.

Alături, Owen mergea cu capul în jos, dar Grace știa că mintea lui alerga nebunește. Ar fi vrut să găsească, la rândul ei, o cale de scăpare, dar încă nu știa sigur despre ce era vorba. De fapt, ce ar fi putut Templierii să facă? Știa ce făcuseră în trecut, la New York, totuși nu credea că, în lumea modernă, ar fi fost posibil să scape cu fața curată după așa ceva. Ajunsese

și să aibă încredere în Victoria, despre care voia să creadă că nu i-ar fi făcut niciun rău vreunuia dintre ei. Însă despre Cole nu știa nimic.

Ajunseră la baza pantei, unde pasarela se termina în fața unei uși săpate în munte, tot cu încuietoare electronică. Cole o deschise și intrară în a cincea clădire. Partea asta din Cuibul Vulturului crea o altfel de impresie. Aerul era mai rece și lipseau toate acele tușe care făceau restul complexului îmbietor sau fascinant, dându-i lui Grace impresia că nu era un loc conceput pentru a fi văzut de prea multă lume.

— Intrați pe coridor, spuse Cole.

Trecură pe lângă mai multe uși încuiate, până când agenta le ordonă să se oprească. Pe urmă, se folosi de cifru ca să deschidă o ușă fără niciun semn distinctiv și i se adresă cuiva dinăuntru.

— E timpul.

Monroe ieși pe coridor.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi.

— Monroe? Owen se apropie de el. Ce…

— Lăsați vorba și mișcați-vă, îl întrerupse Cole. Drept înainte.

Bărbatul se uită în ochii lui Grace și zâmbi. Pe urmă se puseră toți trei în mișcare, urmând ordinele lui Cole, până ajunseră într-o încăpere boltită, asemănătoare cu un depozit, cu pereții și plafonul din stâncă, cu rafturi înalte și

numeroase containere pentru transport de genul celor văzute de Grace pe vapoare. Cole îi conduse către unul dintre ele.

— E totul pregătit? întrebă Monroe.

— Da, răspunse Cole. În unitatea asta sunt transportate echipamente delicate, deci este climatizată și oxigenată. M-am asigurat că aveți apă, mâncare și două lanterne. Dar mă tem că pentru... alte necesități nu aveți decât o găleată.

Grace se uită la Owen. Ce naiba se petrecea?

— Ești sigură că nu te pui în pericol? întrebă Monroe.

— Da, răspunse femeia. Sistemul de supraveghere e dezactivat, dar am făcut să pară că-i opera cuiva care a intrat clandestin într-o sală a Animusului. Se întoarse spre Owen. Acum o să iau gunoiul ăla al tău.

Băiatul zâmbi și scoase grenada falsă.

— Ești Rothenberg.

Agenta luă grenada.

— Nu știu despre ce vorbești.

Pentru Grace era acum clar că, de fapt, Cole era un soi de agent dublu, o „cârtiță”, și că-i ajuta să evadeze. Nu știa motivul și nu știa nici cine era Rothenberg, dar, pe moment, nici nu-i păsa.

— Ați face bine să intrați. Sistemul de

supraveghere va reintra curând în funcțiune și trebuie să trec la postul meu. Cea mai grea parte o să fie să-i conving că m-am lăsat înșelată de asta, spuse Cole și ridică grenada falsă.

— Îți sunt dator, zise Monroe.

— Consideră că suntem chit. Proviziile sunt în colțul îndepărtat al peretelui din stânga.

Monroe intră în containerul de transport. Owen îl urmă, iar Grace răsuflă adânc și-l imită, apoi se întoarse în timp ce Cole închidea ușile.

— Instalați-vă confortabil, le spuse agenta. Drumul până în Mongolia durează douăzeci și patru de ore.

După închiderea ușilor, rămaseră în beznă deplină și Grace sesiză cum se activa dispozitivul de blocare. Pe urmă auzi pe cineva mișcându-se, călcând apăsat și lovind cu palma obiecte din colțul cel mai îndepărtat al containerului, până când se aprinse brusc o lumină.

— Aici, spuse Monroe, arătându-le cu lanterna o ladă de lângă el.

— Ea e Rothenberg? întrebă Owen.

— Cole e o prietenă veche, răspunse Monroe. Am ajutat-o cândva și mi-a promis c-o să-mi întoarcă favoarea. Am sunat-o acum câteva săptămâni. Dacă ar fi vrut să știi mai multe despre ea, ți-ar fi spus. Lasă baltă

povestea asta, altminteri o s-o pui în pericol. Și-a riscat viața pentru voi doi.

Asta o făcu pe Grace să-și pună la îndoială presupunerile despre noii Templieri. Se uită în jur, căutând un loc, și se așeză pe o cutie de carton. Pe urmă oftă prelung și se aplecă în față.

— Unde-ai fost? îl întrebă Owen pe Monroe.

— Am stat ascuns. M-am pregătit. Din câte am văzut în garaj, tu și Javier v-ați antrenat undeva.

— Am stat cu Griffin. Cu Asasinii.

— Ah. Monroe se uită la Grace. Iar voi, ceilalți, ați fost aici, în Cuibul Vulturului.

Tânăra încuviință.

— Ce știe Isaiah? întrebă Monroe.

— Știe de Partea din Eden din Mongolia, răspunse Grace. Și, după cum tocmai am aflat, Templierii cred că mai există una în Scandinavia.

Monroe se așeză pe o ladă, cu jumătate de față luminată de lanternă.

— Dar cea de la New York?

— Ce vrei să spui? se miră Owen. Credeam că-i la tine.

Și Grace crezuse la fel.

— Nu, nu-i la mine. N-ați găsit-o?

— Am descoperit locul unde a fost ascunsă, zise Owen. Dar cineva a ajuns acolo înaintea

noastră.

— Sper că asta nu-nseamnă că există un al treilea jucător. Monroe își aranjă coada în care își adunase părul încărunțit. Prin urmare, lipsesc două vârfuri, presupunând că-l vor găsi pe cel din Mongolia.

— O să-i oprim, nu-i așa? întrebă Owen.

— O să-ncercăm, spuse Monroe. Isaiah știe de Evenimentul Ascendent?

— A amintit de el, zise Grace. Dar nu cred că Templierii îl înțeleg.

— Asta-i bine.

Grace așteptă o clipă și, fiindcă Monroe nu continuă, vorbi ea.

— Apropo, nici noi nu-l înțelegem.

Bărbatul își întoarse privirea spre lumina lanternei și aceasta îi scoase în evidentă trăsăturile fetei. Ridurile din jurul ochilor, al gurii și de pe frunte erau mai adânci, făcându-l să pară mai bătrân și mai obosit.

— Nu sunt sigur că-i momentul potrivit.

— O să fim blocați aici douăzeci și patru de ore, îi reaminti Owen. Te poți gândi la un moment mai potrivit?

Monroe dădu din cap. Și continuă să o facă, părând să se gândească.

— OK, OK, poate că ai dreptate. Aș vrea să fie și ceilalți aici, dar... Ceea ce trebuie să-nțelegeți este că, deși eu am descoperit

Evenimentul Ascendent, nu-i cunosc exact efectul. Isaiah consideră că va deține o mare putere. Însă eu nu sunt convins. Cred că-i o sursă de înțelepciune. O iluminare.

— Dar ce este? întrebă Grace.

— Știți deja ce este memoria genetică. La Abstergo mi-am petrecut timpul studiind-o, decodificând-o, descompunând-o, asigurându-mă că înțelegem tot ce trebuie să știm, ca s-o putem exploata eficient. Dar, într-o zi, am găsit în analizele mele ceva neobișnuit. Un subcod ADN sub cel principal. Ca un semnal de fond îngropat sub transmisia principală.

— Ce era? întrebă din nou Grace.

— La vremea respectivă, n-am știut, însă când mi-am dat seama ce să caut, am descoperit tot mai multe. Fragmente. Frânturi, ici și colo. Nu sunt prezente la toată lumea, deși presupun că a fost o vreme în care le aveau toți oamenii.

— Ai descoperit ce este? interveni Owen.

— Cred că da. Am convingerea că este subconștientul colectiv al speciei umane.

— Ca în psihologie? întrebă Grace.

— Da, răspunse Monroe. Carl Jung a inventat termenul. El credea că toată omenirea are în comun aceeași colecție de imagini, simboluri și arhetipuri fundamentale, transmise urmașilor încă de la începuturile existenței speciei *Homo*

sapiens din epoca paleolitică.

— Și tu crezi asta? zise Owen.

— Mi se pare că s-a exagerat în privința interpretărilor teoriei. Unii o consideră mistică și văd simbolurile drept magice, având o putere ezoterică. Dar eu sunt om de știință. Nu m-a interesat misticismul, am vrut să înțeleg mecanismul acestui sub-ADN. Așa că am săpat mai adânc, am început să rulez protosimulări cu el, să văd ce se-ntâmplă.

— Ce e o protosimulare? se interesă Grace.

— În laborator, rulăm uneori un soi de... simulări simulate, folosind ca subiect o inteligență artificială rudimentară, pur și simplu ca să vedem dacă se menține și cum arată. Iar acest nou sub-ADN... Monroe își frecă barbișonul. Vreunul dintre voi se teme de păianjeni?

— Nu prea, răspunse Grace.

— Eu da, spuse Owen. De ce?

— Este așa-numitul subconștient colectiv, le explică Monroe. Unii se *nasc* cu frica de păianjeni. E o spaimă care provine din subconștient.

— Ca un instinct? întrebă Grace.

— Într-un fel, dar mult mai complex. V-ați întrebat vreodată de ce au așa mulți oameni frica asta? Eu unul cred că, într-un moment al trecutului nostru îndepărtat, am aflat că

păianjenii pot fi letali și amintirea asta le-a fost transmisă urmașilor. E ca o amintire genetică, dar nu este specifică unei descendențe sau unui strămoș. Adică îi este, însă vine dintr-un timp atât de îndepărtat, când abia deveniserăm oameni, încât întreaga noțiune își pierde înțelesul. Iar acum, peste milenii, unii au această teamă de păianjeni, iar alții au pierdut-o.

— Și ce legătură are cu Evenimentul Ascendent? întrebă Owen.

— Ajung și acolo. Monroe se ridică și se îndepărtă câțiva pași. Am început să analizez fiecare mostră de ADN din posesia Corporației Abstergo, căutând mai multe fragmente. A devenit o obsesie, recunosc. Voiam să recreez întregul sub-ADN subconștient. Ar fi fost ca o întoarcere în timp, în momentul nașterii omenirii. Dar am făcut greșeala să-i spun totul lui Isaiah și pe urmă a devenit și obsesia lui. Însă, cum ziceam, el a văzut în asta putere. Ceva ce speră că va putea folosi cumva, nu din care va putea învăța.

— Iar noi și ceilalți avem o parte din acest sub-ADN? întrebă Grace.

Monroe se întoarse spre ea.

— Nu aveți doar o parte. Voi șase îl aveți pe *tot.* Ăsta-i Evenimentul Ascendent. Subconștientul colectiv, ridicându-se la

suprafață.

Grace se uită la Owen. Părea nedumerit, iar ea era la fel de confuză.

— OK, spuse. Dar ce-nseamnă de fapt pentru noi?

— Aș vrea să vă pot spune, răspunse Monroe, transformând nedumerirea tinerei în frustrare. Cu asta mă ocupam în școlile voastre. Am plecat de la Abstergo, dar n-am renunțat la cercetările mele. Am încercat să adun mai multe fragmente de sub-ADN. Era ceva pur științific. Însă după ce v-am găsit pe voi, am descoperit că, în ceea ce vă privește, Concordanța Amintirilor Genetice merge dincolo de asta, la Părțile din Eden. A fost ceva... neașteptat. Încă încerc să-mi dau seama cum sunt conectate relicvele și sub-ADN-ul.

— Asta face și Isaiah, zise Grace.

Se auzi zgomotul unui motor de autovehicul apropiindu-se. Toți trei amuțiră și ascultară. Containerul se legănă brusc și Monroe căzu pe cea mai apropiată ladă, aproape pierzându-și echilibrul.

— Suntem pe drum.

Owen se prefăcu că se uită la un ceas de la încheietura mâinii.

— O călătorie de douăzeci și patru de ore.

Capitolul douăzeci și cinci

Când avionul izbi solul, impactul îl azvârli pe David în față, dar centura de siguranță îl ținu pe loc, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Ochelarii îi zburară către capătul cabinei. Aparatul de zbor atinse solul, apoi săltă pentru o clipă în aer înainte de a cădea iarăși. Următoarele clipe părură nesfârșite și înfricoșătoare, dar, în cele din urmă, se opriră patinând și David se uită în jur. Toate contururile line ale cabinei păreau acum frânte sau încovoiate.

— Copii, sunteți OK? întrebă Griffin. Spuneți-vă numele și un *da.*

Natalya, *da.* David, *da.* Javier, *da.*

— Mă duc să văd dacă pilotul e teafăr, zise Yanmei. Trebuie să ieșim de-aici cât mai repede.

Se îndreptă spre carlingă clătinându-se.

David clipi, frecându-și capul și gâtul și simțindu-se de parcă ar fi fost jucăria de rontăit a muntelui.

— De ce trebuie să plecăm de-aici atât de repede?

— Pentru că Templierii vor încerca să găsească locul prăbușirii, răspunse Griffin. Nu trebuie să ne găsească aici.

— S-a zis cu elementul-surpriză, zise Javier.

— Doar dacă nu iei în calcul surpriza lor când

vor afla că am supraviețuit, ripostă David.

Yanmei se întoarse din carlingă.

— Pilotul e teafăr. A transmis deja prin radio că ne-am prăbușit.

Griffin își desfăcu centura de siguranță și se ridică.

— Să plecăm de-aici.

Javier și Natalya îl urmară imediat în partea din spate a avionului. David făcu același lucru, dar mai întâi își recuperă ochelarii, care erau în bună stare. Se îmbrăcară cu haine groase și încărcară în rucsaci cât mai multe arme și echipament, abandonând restul. David nu știa la ce folosea cea mai mare parte, în afară de lanternă, și voia să afle din proprie experiență. Yanmei deblocă trapa ieșirii de urgență și toboganul gonflabil galben țâșni afară.

Griffin ieși primul, apoi Natalya și David, care țipă în timpul coborârii. Odată ajuns pe pământ, văzu dâra lată săpată de avion în sol și vegetația smulsă și observă cât de mult alunecaseră. De o parte și de alta erau dealuri acoperite de pini, iar dincolo de cel din dreapta se înălța Burhan Haldun, cu vârful înghețat.

Chiar sub linia zăpezii, abia vizibilă după cea mai apropiată culme, exista o formațiune stâncoasă cu forma unui corn de bivol. David se întoarse către Natalya, vrând să i-o arate, dar văzu că fata o fixa deja cu privirea. Când

observă că David se uită la ea, se grăbi să se răsucească, schimbându-și direcția ochilor.

David se uită din nou la corn și-și dădu seama că Natalya îl recunoscuse probabil din simularea ei. Poate chiar stătuse în același loc. Dar nu părea că dorea să-și dea cineva seama de asta, semn că acel corn ar fi putut avea legătură cu mormântul Hanului.

— Ai văzut de unde a venit lovitura? o întrebă Griffin pe Yanmei.

— Dinspre vest, de lângă munții ăia, dar nu sunt sigură.

— Ce-ți spune intuiția? întrebă Griffin.

Yanmei se răsuci spre Natalya.

— Sunt mult mai interesată de intuiția ei.

Toată lumea se întoarse spre Natalya și David se văzu pus în situația de a hotărî dacă să spună ce o văzuse făcând chiar atunci ori s-o lase să dezvăluie singură adevărul, la momentul ales de ea. Știa ce ar fi făcut probabil Grace în locul lui: le-ar fi spus celorlalți ce bănuiește, nevrând să-și irosească timpul cu secrete, ci să scoată totul la lumină, pentru ca toți să caute o rezolvare. Însă David nu era sigur că, în cazul lor, ar fi fost cea mai bună soluție, fiindcă nu știa dacă nu cumva Natalya avea dreptate. Poate că Asasinii nu erau mai demni de încredere decât Templierii.

David se întrebă în cine putea avea cu

adevărat încredere și, în clipa aceea, răspunsul veni de la sine: Javier, Natalya și sora lui, oriunde s-ar fi aflat.

Natalya arătă versantul de sud al muntelui.

— Cred că este în partea aia.

— Mie-mi sună bine, zise Yanmei.

— OK, încuviință Griffin. Să încercăm să nu facem prea mult zgomot.

— Și să ne ferim de lupi, adăugă Yanmei.

Femeia deschise drumul, urcând pe panta dinspre vest, și, nu după mult timp, intrară în pădure. Vântul biciuia fără încetare în aerul rarefiat și rece. Pinii erau înalți și subțiri, de parcă și-ar fi tras crengile în sus. Iarba aspră și mușchiul acopereau pământul, iar tufișurile erau puține. Mergeau în tăcere și, când ajunseră pe creastă, David observă că până la Burhan Haldun mai aveau de trecut peste câteva culmi. Sub ei, o altă vale mică se deschidea spre o pășune largă.

— N-am auzit elicoptere, spuse Griffin.

Yanmei se uită în sus.

— Ar putea avea drone atât de silențioase, încât să nu le auzim. Se întoarse spre stânga. Dăm ocol văii și rămânem la adăpostul copacilor.

— E teritoriul tău.

O urmară pe Yanmei, ocolind căușul văii și reușind să rămână aproape tot timpul sub bolta

pădurii. Înaintând în tăcere, lăsară în urmă alt kilometru, apoi altul, cu multe ravene. La un moment dat, David văzu o vulpe îndepărtându-se de ei în goană, iar mai târziu urmări cu privirea un vultur plonjând ca un proiectil într-o pajiște, unde sfâșie și mâncă un animal pe care îl străpunsese cu ghearele.

Într-un târziu ajunseră pe ceea ce David spera că era ultimul deal dinainte de Burhan Haldun. De pe culmea lui, zăriră cea mai largă vale pe care o întâlniseră până atunci: un șes de aproape un kilometru lățime, întinzându-se cât vedeau cu ochii către nord și sud, străbătut de-a lungul de sclipirea undelor unei ape curgătoare.

— De aici izvorăște fluviul Kerulen, spuse Yanmei. Potrivit legendei, zona asta e unul dintre locurile în care se poate să fi fost îngropat Gingis-Han. O poveste susține că apa fluviului a fost deviată astfel încât să curgă peste mormântul lui, pentru a nu fi găsit niciodată.

— Ce-i acolo jos?

Javier arătă către sud, unde valea aproape că-și dubla lățimea.

David își încordă privirea și zări scânteind ceva, metal sau sticlă, lângă apă, probabil construcții sau vehicule.

— Ei sunt! exclamă și se întrebă dacă și Grace era acolo. Griffin scoase un binoclu.

— E o tabără, spuse întinzându-l lui Yanmei.

David are dreptate. E Abstergo. Au ajuns aici înaintea noastră.

Yanmei se întoarse spre Natalya.

— Caută în locul potrivit?

Fata nu răspunse.

— Sunt departe, zise Griffin. Am văzut destul din simulare ca să-mi dau seama de atâta lucru. Cred că mormântul e spre vest, dincolo de valea asta, pe pantele muntelui Burhan Haldun.

Însă asta nu-l mai interesa pe David.

— Cum rămâne cu sora mea, cu Owen și cu Sean? întrebă el. Trebuie să-i salvăm.

— Ar fi prea riscant, răspunse Griffin. În plus, nu cumva sora ta și Sean au ales să rămână cu Templierii?

— Ea a rămas blocată, spuse David înfuriindu-se. Altfel ar fi venit cu noi.

Observă că, deși rămăsese tăcută, Natalya se încruntase auzind asta.

— Sunt de acord cu Griffin, zise Yanmei. Misiunea noastră e recuperarea Părții din Eden. După ce o localizăm, putem discuta despre o salvare din mâinile Templierilor. Se uită spre vest. Va fi dificil să traversăm valea. Nu există nimic care să ne ofere acoperire. Ne-ar putea observa cu ușurință.

— Deci așa? întrebă David. Pur și simplu ne prefacem că prietenii noștri nu sunt acolo?

— Eu înțeleg, spuse Javier. Owen e prietenul

meu cel mai bun. Dar nici măcar nu știm dacă ei *sunt* acolo.

— Chiar dacă sunt, interveni Griffin, recuperarea Părții din Eden este prioritară. Nu credeți că Owen și Grace ar vrea să-l oprim pe Isaiah înainte de a-i salva pe ei?

David știa că probabil Asasinul avea dreptate, așa că nu se mai simți în stare să-l contrazică.

Javier se întoarse spre Yanmei.

— Cred că aș putea traversa valea fără să fiu văzut.

— Tu ai fost antrenat, îi aminti Griffin. Ei doi n-au fost.

Lui David nu-i plăcea să fie printre cei care țineau grupul în loc, dar Efectul de Sângerare nu-i oferise abilități ca acelea menționate de Grace. În simularea din New York, el fusese un bătrân, iar Natalya, o cântăreață de operă.

— Dacă am traversa noaptea? propuse Javier.

— E o posibilitate, răspunse Yanmei. Ar trebui să așteptăm să apună luna și apoi să luăm o decizie.

— Deocamdată ne odihnim. Griffin se uită în jur. Ne facem tabăra între copaci, stăm liniștiți și veghem.

Toată lumea se declară de acord, așa că despachetară câte ceva de mâncare și sacii de

dormit. Nu aprinseră niciun foc și se înfofoliră în tot ce se putea. Câteva ore mai târziu, soarele apuse și pe culme se lăsă frigul. David stătea sprijinit de un copac, cu bărbia în jos, îndesată în haină, și fiecare răsuflare i se transforma în vălătuci de abur, care-i încețoșau ochelarii. Asculta vântul care încă nu se domolise și, peste vuietul lui, auzi trilul unei bufnițe sau al altei păsări de noapte.

Yanmei avusese dreptate să-și facă griji din pricina lunii. Aceasta lumina solul văii și poleia apa cu argint. Departe, în sud, luminile taberei Abstergo străluceau încă și mai puternic. David se gândi la Grace. Se întrebă dacă ea era într-adevăr acolo sau rămăsese în Cuibul Vulturului. Simțea că o dezamăgise cumva, fiindcă avusese nevoie de atâta timp ca să priceapă importanța Animusului pentru ea. Trebuia s-o elibereze din Abstergo. Îi promisese.

Ceva se mișcă printre copacii din apropiere. Ceva mare, dar în umbra pădurii era prea întuneric ca să zărească ceva clar. Yanmei amintise de lupi.

— Nu vă mișcați, șopti Yanmei. Griffin?

— Grenadă paralizantă armată.

— Arbaleta mea e-ncărcată, spuse Javier.

David începu să respire sacadat când creatura se apropie de el cu zgomot de picioare prea mari și prea grele ca să fie ale unui lup. Se

gândi brusc la un urs.

— Ce dihanie e asta? întrebă Natalya.

— Nu știu, răspunse Yanmei.

Răsuflarea animalului deveni prelungă și profundă și părea să se afle la doar câțiva metri de David. Băiatul avea impresia că-i simte mirosul, un iz de mosc. Își căută lanterna cu mâini tremurânde.

— Nu-ți pierde calmul, îi zise Griffin.

Dar asta depășea puterile lui David. Când animalul se apropie cu încă un pas, fiorul rece ce-i urcă brusc pe șira spinării îi făcu brațul să zvâcnească și, înainte de a apuca să se gândească la gest, aprinse lanterna, îndreptând-o către sunet.

Era un elan enorm, semeț, cu anvergura coarnelor de peste un metru și jumătate. Ochii îi scânteiară când se uită la David.

— Stinge lumina! șuieră Griffin.

David stinse lanterna, apoi așteptă. Știa că elanul putea fi foarte agresiv și-l auzi făcând un pas, apoi încă unul, dar își dădu seama că se îndepărta, se retrăgea în pădure. Răsuflă ușurat.

— Creatura aia era imensă, spuse Javier.

— Lumina aia a fost strălucitoare, ripostă Griffin. Destul de strălucitoare ca s-o vadă cei de la Abstergo, dacă s-a întâmplat să se uite cineva încoace.

Asta din vina lui David.

— Îmi pare rău. Pur și simplu n-am știut ce era.

— Faptul e consumat, interveni Yanmei. Să facem liniște.

Amuțiră toți și David privi către tabăra Abstergo, nu doar gândindu-se la sora lui, ci și așteptând un semn că se îndreaptă cineva spre ei. Nu se zări însă nimeni. Treptat, frigul nopții deveni mai puternic.

Pe măsură ce asfințea luna, mai întâi poleind piscul Burhan Haldun și apoi alunecând în spatele lui, valea deveni tot mai întunecoasă, iar apa căpătă culoarea cernelii. Ceilalți se uitau spre vest, însă David nu-și desprindea ochii de la tabăra Templierilor. Nu putea trece peste ideea că Grace se afla acolo și avea nevoie de ajutor.

— Ce crezi? întrebă Griffin.

— Că poate ar trebui să facem o-ncercare, răspunse Yanmei. Ar putea fi ocazia cea mai favorabilă. Tabăra se va extinde și Abstergo o să-și intensifice supravegherea.

— Hai s-o facem, conchise Griffin.

Își împachetară sacii de dormit și echipamentul pe care-l scoseseră și se puseră în mișcare, coborând încet în vale, aplecați și folosindu-se de orice ridicătură de pământ ca să se camufleze. Niciunul nu pierdea din vedere

tabăra Abstergo, uitându-se după orice ar fi putut sugera că fuseseră reperați, și astfel ajunseră curând pe fundul văii.

Când începură s-o traverseze – Yanmei prima, urmată de Javier și de Natalya, apoi de el și de Griffin –, David văzu o lumină roșie strălucind dinspre tabără. Apoi culoarea se schimbă și deveni verde, după aceea galbenă.

Roșu, verde și galben.

Lumina se stinse și David se opri. Erau culorile de recunoaștere ale avioanelor de vânătoare P-51 Mustang. Cu un astfel de aparat zburase el în amintirile bunicului său.

Să fi fost o coincidență?

Lumina se aprinse din nou, repetând secvența luminoasă. Roșu, verde și galben. Apoi se stinse.

David știa că-i vorbise lui Grace despre cele trei lumini și se întrebă dacă ea nu le folosea ca pe un cod. Deși fusese atât de supărată fiindcă pe el îl distra simularea zborului, poate că, la urma urmelor, îl ascultase totuși cu atenție. Și poate văzuse mai devreme lanterna lui, iar acum îi trimitea un mesaj.

— David, ce se-ntâmplă? șopti Griffin în spatele lui.

— Cred că-i Grace, răspunse el.

— Poftim?

— Luminile. Roșu, verde și galben. Le-am

mai văzut în simularea mea din Cuibul Vulturului.

Griffin aruncă o privire spre tabără.

— Au dispărut, spuse David. Dar le-am văzut. E Grace. Ea trebuie să fi fost.

— N-avem de unde să știm. Misiunea noastră rămâne aceeași. Partea din Eden e prioritară.

— Dar…

— Îmi pare rău. Griffin trecu pe lângă David. Să ne continuăm drumul.

Asasinul reîncepu să se furișeze, traversând valea, încă la o bună distanță în urma celorlalți, însă David nu se clinti. Nu putea nici să nu țină cont de ceea ce văzuse, nici să elimine gândul că luminile reprezentau un mesaj de la Grace. Sora lui avea nevoie de el. O abandonase o dată și n-avea de gând s-o facă iarăși, chiar dacă trebuia să-i vină în ajutor de unul singur.

Se răsuci pe călcâie și făcu cale întoarsă. Trebuia să se apropie de tabăra Abstergo fără să fie văzut și n-o putea face mergând pe fundul văii.

Alergă, așteptându-se ca Griffin să vină după el sau ca în spate să i se înfigă una dintre săgețile soporifice ale Asasinilor, dar nu se întâmplă niciuna, nici alta. Nu era sigur că ceilalți îi observaseră lipsa, însă puteau s-o facă în orice clipă. Aveau să-l lase să plece, sau să-l

aducă înapoi, ca să participe la misiunea lor? Nu privi în urmă ca să afle.

Odată ce se văzu la poalele dealului, începu să urce către copaci și se opri doar când ajunse printre ei, cu pieptul tresăltându-i, ca să arunce o privire în spate.

Desluși cu dificultate siluetele celorlalți pe câmpul deschis. Nu se îndepărtaseră foarte mult de locul în care David hotărâse să se despartă de grup, însemnând că probabil se opriseră ca să-și dea seama ce se întâmplase cu el. Însă acum părea că-și continuau drumul.

Băiatul porni spre sud, către tabără, furișându-se prin pădure. Lipsit de lumina lunii, se împiedică de mai multe ori de rădăcini și de pietre pe care nu le văzuse, dar nu se opri. Era ca și cum ar fi auzit ticăitul un ceas, care începuse o numărătoare inversă. O numărătoare către ceva care avea să i se întâmple lui Grace. Către găsirea Părții din Eden de una dintre echipe. Numărătoarea inversă a timpului aflat la dispoziția lui David pentru a face ceva în acele privințe.

Pe drum, rămase cu văzul și auzul încordate, conștient permanent de pădurea din stânga lui și fără să pătrundă în ea mai adânc decât era nevoie ca să se ascundă. Elanul îl speriase de moarte și-și aminti din nou că Yanmei vorbise despre lupi.

Acum, când se mișca, frigul nu-l mai deranja atât de tare, dar propria răsuflare continua să-i aburească ochelarii, făcându-l să se împiedice destul de frecvent. În cele din urmă, ajunse suficient de aproape ca să vadă mai bine ce se petrecea în tabără.

Erau cinci corturi foarte mari, de forma unor case din desenele animate, cu pereți drepți și acoperișuri în pantă. Văzu și câteva containere pentru transportul mărfurilor, mari cât remorcile de camion, și numeroase mașini de teren. Aveau și două elicoptere, unul mai mic și altul cu două elice, în față și în spate, pentru transportul încărcăturilor grele. Proiectoare puternice luminau strălucitor întreaga zonă și mai multe santinele patrulau de-a lungul perimetrului.

David căută ceva care să-i indice prezența lui Grace, însă nu observă nimic. Nu zări nici vreun punct de unde ar fi putut fi emise luminile colorate. Părea cel mai probabil ca semnalul să fi venit dintr-un cort. Unele aveau ferestre. Dar care dintre ele?

Nu avea idee cum să afle asta, cu proiectoare și santinele peste tot. Dar trebuia să încerce și presupuse că miezul nopții îi oferea șansele cele mai bune de succes.

Răsuflă adânc, gata să-nceapă coborârea dealului pe furiș, când auzi pași în spatele lui.

— Nu mișca!

Santinela purta uniformă completă și cască neagră; arma din dotarea echipelor pentru intervenții speciale era îndreptată către el.

— Spune-i lui Isaiah că planul fetei a reușit, anunță apoi pe cineva prin radio. A apărut fratele ei.

Capitolul douăzeci și șase

În ultima parte a călătoriei către Mongolia, Owen auzi deasupra capului său rotoarele unui elicopter și simți vântul care legăna și zgâlțâia containerul. Răul de mișcare îi coborî de la cap către stomac, apoi greața îi umplu obrajii de furnicături. Dar înainte de a vomita, elicopterul puse containerul pe sol și podeaua încremeni sub picioarele lor.

— Ar trebui să ne-ascundem, șopti Grace.

Se îndreptară toți spre unul dintre colțurile opuse ușii și se ghemuiră în spatele unei stive de lăzi. Monroe stinse lanterna, apoi așteptară.

Câteva minute mai târziu, încuietoarea zăngăni, apoi ușile largi se deschiseră scârțâind și o lumină aproape orbitoare se revărsă în interior. Owen miji ochii și avu nevoie de mai mult timp ca de obicei să-i poată redeschide nestânjenit.

— Scoateți mai întâi radarele geologice, zise

cineva. Isaiah le vrea instalate și în funcțiune mâine în zori.

— Da, domnule.

Owen auzi cum erau târâte lăzi, pași și, din când în când, câte un icnet. Agitația dură câteva minute, dar nimeni nu înaintă în container destul de mult ca să-i descopere pe cei trei intruși, care, în scurtă vreme, nu mai auziră nimic în afară de vocile și de vehiculele de afară.

Tânărul riscă o privire peste lada cea mai apropiată. Lumina strălucitoare venea dinspre câteva proiectoare atașate la generatoare mobile, aidoma celor folosite de constructori în timpul nopții. Zări marginea unui cort imens și mai mulți agenți Templieri trecând periodic pe lângă el.

— S-ar părea că suntem chiar în mijlocul taberei lor, spuse. Cum ieșim de-aici?

— Poate ar trebui să rămânem ascunși până se liniștesc lucrurile, propuse Grace.

— Și dacă nu se liniștesc? întrebă Owen. Dacă vin să descarce și restul?

— Ar trebui să-ncercăm să ieșim, sugeră Monroe. Dar cu prudență. Fără să dați buzna afară ca Billy the Kid și gașca lui.

— Poftim? zise Owen.

Monroe clătină din cap.

— O să v-arăt asta cândva, în Animusul meu.

Ieși din spatele lăzilor, apoi adăugă: Să mergem.

Se îndreptară spre uși ferindu-se pe cât posibil să fie zăriți din afară și se opriră în prag. Owen constată că tabăra era mai mare decât își imaginase. Pe lângă cortul pe care îl văzuse, mai existau alte trei-patru, plus numeroase vehicule. Agenții nu păreau să fie atât de mulți cum se temuse și se gândi că aveau totuși șanse să iasă neobservați.

— Acolo. Monroe arătă spre dreapta, unde, dincolo de proiectoarele taberei, terenul se înălța către un pâlc de copaci. Alergați într-acolo.

— Bună idee, zise Grace. Sunt gata.

— Și eu, încuviință Owen. Să…

Dar în clipa următoare îl văzură pe Isaiah ieșind dintr-un cort.

Directorul se îndreptă chiar spre containerul lor, însoțit de o duzină de agenți Templieri echipați pentru luptă. Alte două unități, mai mici, se apropiau din lateral.

— Cred c-am ratat șansa asta, spuse Monroe. Înapoi, înapoi.

Se retraseră către interiorul containerului destul de mult ca să fie din nou feriți de privirile celor de afară. Owen închise ochii și rămase perfect nemișcat. O simți pe Grace făcând același lucru lângă el și, aidoma atingerii ușoare

a unei mâini, i se opri pe umăr amintirea lui Varius și a Elizei în afara casei lui Tweed. Zăbovi acolo o clipă, apoi dispăru.

— Puteți ieși! strigă Isaiah oprindu-se în apropierea containerului, cu vocea reverberându-i din pereții metalici. N-are rost să amânați inevitabilul, nu-i așa?

Monroe se uită la Owen și la Grace, clătină din cap, apoi îl înclină a aprobare.

Owen se ridică primul, urmat de Grace și de Monroe.

— Victoria a luat legătura cu mine în urmă cu câteva ore, continuă Isaiah. Acum e pe drum către noi. Își roti privirea prin container. Foarte ingenios din partea voastră. Mă așteptam să încercați să fugiți din Cuibul Vulturului, firește, dar n-am anticipat metoda asta.

— N-ai anticipat o mulțime de acțiuni, replică Monroe.

— E adevărat. Isaiah se întoarse spre cel mai apropiat agent. Aduceți-i la mine.

Apoi se îndepărtă și agenții făcură câțiva pași în față, ordonându-le celor trei să iasă din container. Sub amenințarea armelor, se supuseră și se lăsară conduși către cortul spre care se îndrepta trufaș Isaiah. Owen remarcă acum că tabăra părea instalată într-o vale lungă, cu un lanț muntos masiv pe o latură.

— Domnule!

Isaiah se întoarse și un agent arătă spre nord.

Owen văzu o lumină licărind printre copaci la o oarecare distanță, pe marginea din dreapta a văii. Se uită și Grace, apoi își îndreptă privirea spre Owen. Gândurile ei păreau să se învolbureze. O clipă mai târziu, lumina se stinse.

— Asta, în schimb, am anticipat, zise Isaiah. Am știut că vor supraviețui.

— Cine și cui a supraviețuit? întrebă Monroe.

— Asasinii au supraviețuit după prăbușirea avionului lor. L-am doborât în cursul zilei. Isaiah arătă către punctul dinspre care apăruse lumina. Luați locul ăla drept țintă.

— Da, domnule.

Un Templier se apropie ținând pe umăr un lansator de rachete. Owen nu mai văzuse niciodată o asemenea armă și avu impresia că nu era autentică, ci mai degrabă o jucărie. Părea totuși grea. Alți doi agenți ajutară la încărcarea grenadei și la pregătirea pentru tragere. Pe urmă trăgătorul se uită printr-o lunetă mare și Owen înțelese ce se întâmpla de fapt. Nu știa cine se afla în pădure, sus, dar dacă erau Asasini, exista probabilitatea să fie Griffin sau Javier.

— Țintă în vizor, spuse trăgătorul. Gata de tragere.

— Nu trageți! strigă Grace, înainte s-o facă

Owen.

Isaiah ridică o mână și trăgătorul își îndepărtă ochiul de lunetă.

— De ce?

— Fratele meu ar putea fi printre ei.

— Poftim? Isaiah se încruntă. Eu n-aș fi adus niciodată copii în Mongolia. Mă îndoiesc că Asasinii au făcut-o.

— Îmi cunosc fratele, ripostă Grace. Dacă Asasinul acela a venit aici, David n-a acceptat să fie lăsat deoparte. Te rog! Dacă există măcar o singură șansă să fie acolo…

— Bine, acceptă Isaiah. Trimit o echipă de intervenție.

— Nu, insistă Grace. Dacă David e acolo, cred că-l pot aduce la noi. Aici.

— Te ascult.

Owen se întrebă ce făcea Grace și speră că avea un plan.

— Nu știi ce e acolo, zise fata. Dacă-l aduc pe David aici, el o să mă asculte. Ne poate spune ce fac Asasinii. Ce știu ei. Poate că Natalya le-a spus exact unde se află mormântul.

Isaiah o privi câteva clipe, încruntându-se, apoi îi ordonă trăgătorului să coboare lansatorul.

— Ai la dispoziție o oră ca să-l aduci aici. Pe urmă îmi trimit echipa.

— Mulțumesc, zise Grace.

— Cum propui să-i facem semn? întrebă Isaiah.

Ea se uită în pământ câteva clipe, făcu câțiva pași în spațiul lăsat liber de agenții din jur, apoi ridică privirea.

— Am nevoie de trei lumini colorate. Una roșie, una verde și una galbenă.

Isaiah ezită, apoi zâmbi.

— Piloții din baza Tuskegee.

Owen n-avea idee ce însemna asta, dar, câteva minute mai târziu, un agent aduse o geantă cu accesorii pentru camere foto și video. Grace alese trei filtre de culori diferite, apoi ceru o lanternă pe care o aprinse și o îndreptă către locul dinspre care venise lumina.

Puse pe rând filtrele în fața lanternei: roșu, verde, galben.

— Sper să meargă, murmură Monroe.

— Adevărul e că și eu sper asta, spuse Isaiah. Problema ar fi rezolvată cu mult mai puține pierderi decât o echipă de asalt. Pe urmă îi făcu semn unui agent. Du-i înăuntru.

Owen simți în spate apăsarea țevii unei arme și se puse în mișcare. Când ajunseră în dreptul primului cort, agentul îl împinse înăuntru și Owen intră în ceea ce presupuse a fi centrul de comandă al taberei. În jurul unei mese late se aflau mai multe computere, iar câteva monitoare imense înfățișau harta digitală a

regiunii. Agenții îi duseră pe Owen, Grace și Monroe pe lângă ele, către o altă masă de ședințe, dintr-un colț al cortului opus intrării.

— Așezați-vă, le porunci unul dintre ei.

Owen se așeză pe un scaun de la masă, apoi Grace și Monroe făcură la fel.

— Crezi că David o să vină? întrebă Owen.

Grace privi spre agenții care îi păzeau și încuviință.

— Ești sigură? întrebă și Monroe.

— Da. Masireh conta pe fratele lui, iar eu contez pe al meu.

Owen habar n-avea la ce se referea, dar nu intenționa să ceară explicații de față cu agenții Templieri. Așa că păstrară tăcerea, așteptând. Pe măsură ce se scurgeau minutele, Owen devenea tot mai nervos. În schimb, cel puțin în aparență, Grace își păstra calmul, stând pe scaun cu mâinile în poală.

La un moment dat intră Isaiah și traversă cortul către masa lor.

— Am plasat oameni pe ambele laturi ale văii. Dacă vine încoace, îl vor prinde.

— O să vină, spuse Grace.

Se scurseră alte minute și Monroe începu să dea semne de nervozitate, foindu-se pe scaun și rotindu-și privirea în jur. Dar Grace rămase cu fața impasibilă, cu trupul neclintit și cu privirea aspră. Owen se gândi că el arăta, probabil, la fel

ca Monroe.

Într-un târziu intră un agent.

— L-am găsit, domnule.

Owen se simți surprins și ușurat deopotrivă, apoi se întrebă dacă prezența lui David însemna că și Javier era acolo. După tot ce aflase despre tatăl său, Owen simțea nevoia să-și îndepărteze prietenul de Frăție.

— Excelent! exclamă Isaiah. Aduceți-l aici.

Agentul încuviință scurt și plecă.

— V-am spus eu, zise Grace. Știam că pot conta pe el.

— Da, ai avut dreptate, recunoscu Isaiah. Să vedem totuși ce-o să se-ntâmple în continuare, nu-i așa?

Peste numai câteva clipe, doi agenți îl târâră pe David în cort. Purta o haină călduroasă și avea în spate un rucsac uriaș.

— Dați-mi drumul! strigă.

Grace sări de pe scaun, repezindu-se spre el.

— David!

Dar înainte de a ajunge la fratele ei, un agent Templier îi înconjură gâtul cu brațul și o trase înapoi, trântind-o pe scaun.

— Mai târziu, spuse Isaiah. Acum am câteva întrebări pentru acest tânăr.

Agenții îl aduseră pe David lângă masă și el își smuci brațele.

— Dați-mi drumul! Grace, eu…

— Eu conduc discuția, îl întrerupse Isaiah. Însă pentru început, îți atrag atenția că sora ta susține că ești demn de încredere și că ne vei spune adevărul. Sper să n-o dezamăgești.

— E OK, zise Grace. Am spus asta.

David o privi câteva clipe, apoi consimți din cap.

— Ce vrei să știi?

— Câți Asasini sunt acolo, pe culme? întrebă Isaiah.

— Doi, răspunse David. Plus Javier și Natalya.

În mod indirect, Owen primise răspunsul așteptat. Nu mai trebuia decât să găsească modalitatea de a-i trimite un mesaj lui Javier, așa cum îi trimisese Grace lui David.

— Dacă Natalya este cu ei, continuă Isaiah, înseamnă că știu unde se află Partea din Eden?

— Da, răspunse David.

— Atunci de ce n-au luat-o?

Băiatul se încruntă și strânse din buze.

— David, se răsti Grace, te rog, spune-i!

— Bine. David își încrucișă brațele. Tabăra voastră e în drumul lor.

— Cum adică? întrebă Isaiah.

— Adică mormântul e la sud față de locul ăsta. Griffin încearcă să găsească un mod de a trece de voi fără să fie reperat.

Isaiah se aplecă în față, cu ochii mai mari

decât îi văzuse vreodată Owen.

— *Tu* știi unde se află vârful Tridentului?

David nu răspunse.

— Chiar știi, spuse Isaiah coborând tonul vocii.

David clătină din cap.

— De fapt, Natalya e singura care l-a văzut. Dar... a spus că mormântul se află lângă o stâncă mare, în formă de broască țestoasă. La câțiva kilometri distanță de aici. E tot ce știu.

Isaiah oftă.

— E suficient. Se întoarse cu spatele la masă și se îndreptă cu pași mari spre centrul de comandă. Nu mai așteptăm până dimineață! Toate echipele să fie pregătite, cu radar și echipamente pentru excavare! Plecăm spre sud peste cincisprezece minute!

Owen era surprins fiindcă David dezvăluise totul cu atâta ușurință, când se presupunea că, părăsind Cuibul Vulturului, se întorsese împotriva Templierilor. După ordinele date de Isaiah, agitația din cort deveni frenetică, cu agenți alergând în toate părțile și cu zgomot de motoare turate. Peste cincisprezece minute, Isaiah reveni lângă masa lor, îmbrăcat acum într-o uniformă paramilitară, pe bluzonul căreia ieșea în evidență o cruce roșie.

Li se adresă celor doi agenți care îi păzeau.

— Fiți cu ochii pe ei!

— Da, domnule.

Pe urmă se îndepărtă și, peste câteva minute, se auziră rotoarele unui elicopter prinzând încet viață, iar zgomotul cu care izbeau aerul crescu înainte de a se pierde în depărtare. Apoi tabăra se cufundă într-o tăcere adâncă.

— De ce-ai făcut asta? șopti Monroe către David.

— E mai bine decât să-l ia Asasinii, spuse Owen.

Furia lui împotriva Frăției începuse să se transforme treptat în ură. Distruseseră viața lui și pe a mamei lui, iar pe a tatei o curmaseră.

— De ce spui asta? întrebă Monroe.

— Pentru că știu ce i-au făcut tatălui meu.

— Ce i-au făcut?

— Am obținut o mostră din ADN-ul lui. Isaiah m-a lăsat să intru în amintirile genetice. Am văzut jaful de la bancă.

Monroe își îndreptă spatele.

— Și?

— Asasinii i-au înscenat totul. L-au folosit ca să intre într-o bancă a Corporației Abstergo. Nu tatăl meu l-a ucis pe paznic, iar pentru faptele lui n-a avut de ales.

Monroe aruncă o privire spre paznici.

— Isaiah ți-a arătat asta, nu-i așa?

— Da.

Monroe își apăsă ambele mâini peste gură și bărbie. Părea cu adevărat dezamăgit, sau poate doar trist, și reacția asta nu era nici cea așteptată, nici cea dorită de Owen.

— Ce e? întrebă băiatul.

— Am lucrat multă vreme cu ADN și cu simulări. Abstergo le poate manipula cu ușurință. Pentru Isaiah e simplu să-ți arate literalmente orice.

Lui Owen nu-i plăcea ce sugera Monroe și la auzul cuvintelor lui simți un gol în stomac.

— Dar n-a fost așa. Mi-a arătat adevărul.

— Oare? Sau ți-a arătat exact ce voiai să vezi?

Furia lui Owen se aprinse și băiatul lovi cu pumnul în masă.

— N-ai fost acolo. În primul rând, ăsta a fost motivul pentru care am venit la tine, însă n-ai vrut să m-ajuți. Ți-aduci aminte?

— Îmi aduc aminte că n-am putut să te ajut.

— Ei bine, Isaiah a făcut-o. Nu spun că sunt gata să intru în rândurile Templierilor, dar o să-nchei socotelile cu Asasinii făcându-i dreptate tatălui meu. Într-un fel sau altul.

Monroe îl privi trist și dezamăgit.

— Te-am avertizat, spuse el.

— Trebuie să merg la toaletă, interveni David.

Un agent se încruntă la el.

— Abține-te sau fă în pantaloni.

— Ei, haide, nu se lăsă David. Aveți pe aproape o toaletă portabilă, nu?

Agentul îl ignoră.

— Chiar vrei să fac aici? Băiatul se ridică și-și duse mâna la fermoarul pantalonilor. Ești pregătit să faci curățenie?

Agentul strâmbă din nas.

— Bine. Se întoarse spre camaradul lui. Vrei să-l duci tu?

Al doilea agent clătină din cap.

— N-am preferințe, zise David.

Primul agent dădu ochii peste cap.

— Pe aici.

Se îndepărtă de masă, conducându-l pe David pe lângă centrul de comandă și apoi afară din cort. Owen și Grace se uitară unul la altul. Expresia ei hotărâtă îi declanșă altă amintire: Eliza, pregătindu-se să atace. Simți mintea lui Varius coborând asupra lui, aproape ca și cum s-ar fi aflat în Animus, dar nu cu aceeași greutate. Privi din nou în ochii lui Grace și ea dădu din cap, aproape imperceptibil. Așa că Owen se ridică în picioare și cedă controlul minții sale lui Varius, exact așa cum făcea ca să nu se desincronizeze.

— Așază-te la loc! ordonă agentul.

— Trebuie să mă-ntind, răspunse Owen. Am fost închis într-un container de transport

douăzeci și patru de ore.

Grace se ridică la rândul ei.

— Stați jos, amândoi!

Când atacă, Owen avu senzația că loviturile și mișcările defensive îi erau automate, simultan ale sale și ale lui Varius, și i se păru că Grace era, în aceeași măsură, și Eliza. În câteva secunde, cei doi îl dezarmară și-l trântiră la pământ pe agent, care rămase fără cunoștință.

— Să mergem, spuse Owen.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Monroe.

— Efecte de Sângerare, răspunse Grace. Le simt mult mai puternice când e Owen de față.

— Și eu la fel, adăugă băiatul.

Luară pistolul agentului și ieșiră din cort, să-l caute pe David prin tabără. Pe drum întâlniră câțiva agenți, dar scăpară de ei fără să fie nevoie să tragă cu arma sustrasă. Când găsiră toaletele portabile, îl luară prin surprindere pe agentul care îl păzea pe David și-l doborâtă și pe el.

— Voi sunteți? întrebă David.

— Da, răspunse Grace.

David ieși din closet, iar ușa cu arc se trânti în urma lui cu un pocnet.

— V-a luat destul de mult. Miroase urât înăuntru.

Monroe se uită pe rând la toți trei.

— Vă rog, îmi explică și mie cineva ce se

petrece?

— Îți explicăm pe drum, spuse Grace. Acum ne trebuie niște lopeți.

— Pe drum… încotro?

David își împinse ochelarii pe nas, de parcă răspunsul ar fi fost evident.

— Către adevăratul loc unde se află Partea din Eden.

Capitolul douăzeci și șapte

Natalya și Javier nu voiau să meargă mai departe fără David, dar Griffin și Yanmei apreciară că ar fi atras prea mult atenția dacă ar fi plecat după el și că ar fi consumat timp și energie împiedicându-l să fugă iarăși. Și se temeau că va fi prins în curând de Templieri, posibil periclitând întreaga misiune, așa că insistară să-și continue drumul, și încă grăbindu-se mai tare.

Natalya încă nu hotărâse ce să facă sau ce putea face în privința Părții din Eden. Griffin văzuse suficient din simulare pentru a-i duce aproape de mormânt, totuși nu până la capăt. Aveau să-i ceară fetei, cât de curând, să le dezvăluie locul, în ciuda faptului că scopul fusese tocmai acela de a-i împiedica și pe ei, și pe oricine altcineva să descopere vârful Tridentului.

— Ești bine? șopti Javier.

— Nu, răspunse ea.

— De ce nu vrei să cooperezi?

Natalya ar fi vrut să-l întrebe de ce *coopera* el.

— Mi-e teamă să pun o armă extrem de puternică în mâinile cuiva aflat în slujba unei ideologii. Cred că Monroe are dreptate. N-ar trebui s-o aibă nici Asasinii, nici Templierii.

Javier nu mai spuse nimic.

Ajunseră în curând lângă fluviu, care părea adânc și era probabil groaznic de rece, însă curentul nu era puternic.

Yanmei se îndreptă spre nord și continuară drumul de-a lungul albiei, în căutarea unui vad. După aproape o jumătate de kilometru, dădură de un loc stâncos, ce le permitea să traverseze. În punctul cel mai adânc, apa rece ca gheața nu-i trecea Natalyei de genunchi.

Formațiunea stâncoasă în formă de corn se zărea puțin mai spre sud față de poziția lor și Griffin îi conduse într-acolo. La scurt timp după aceea, încheiară traversarea celei de a doua jumătăți a văii și începură să urce pe panta din partea opusă. Când ajunseră pe culmea marginii vestice a văii, din depărtare se auzi huruitul estompat al unor motoare și toți se întoarseră să se uite spre sud, spre tabăra Templierilor.

O coloană de mașini se pusese în mișcare și

în tabără părea să fie agitație. Cel mai mare dintre elicoptere se înălță și luminile proiectoarelor sale începură să cerceteze zona.

— Credeți că toate astea au vreo legătură cu David? întrebă Natalya.

— Foarte probabil, răspunse Griffin.

— Vin după noi? întrebă Javier.

Asasinul își scoase binoclul.

— Nu se îndreaptă spre noi. Îi întinse binoclul lui Yanmei. Se duc către sud. În grabă.

— Unde pleacă? întrebă Natalya.

— Tu să ne spui, zise Griffin. Ei știu unde se află Partea din Eden?

— De unde să știu eu asta? se miră Natalya.

Javier se înfurie puțin.

— Vrea să-i spui dacă au plecat în direcția corectă.

Natalya ezită, apoi clătină din cap.

— Ceva i-a pus în mișcare, zise Yanmei. Mă întreb ce-ar putea fi.

— De fapt, nu contează, spuse Griffin. Atât timp cât nu vin încoace, să profităm de această abatere a atenției lor.

Lăsară tabăra în urmă și continuară drumul, dar Natalya privea din când în când peste umăr, către luminile convoiului de vehicule Abstergo care străbătea valea către sud. Părea mai mult decât o coincidență că se mobilizaseră astfel, în toiul nopții, la scurt timp după fuga lui David. El

remarcase când Natalya se uita la stâncile în formă de corn, ceea ce i-ar fi putut oferi un indiciu despre locul înmormântării lui Möngke-Han. Se întrebă dacă nu cumva îi trimise pe Templieri în direcția opusă tocmai ca să le ofere ei și Asasinilor timp. Dar timp pentru ce?

Trebuia să se îndepărteze cumva de Griffin și de Yanmei ca să găsească singură Partea din Eden, însă așa ceva nu părea cu putință. Sau cel puțin nu era deloc simplu. Își dorea să-l fi avut pe Javier alături, numai că el părea să fi găsit ceva ce-l atrăgea către Frăție, la fel cum găsiseră Sean și Grace câte ceva care-i atrăgea spre Ordin.

Terenul era accidentat, cu adâncituri și aluviuni acoperite de tufișuri și de câțiva copaci. Stâncile în formă de corn de bivol încă erau departe, mai sus de ei, dar fiecare clipă îi aducea tot mai aproape.

Nu mai aveau mult până în locul unde se desincronizase Natalya, când Griffin se opri.

— Ăsta-i punctul cel mai apropiat de țintă în care pot să vă aduc. Se întoarse spre Natalya. Îți admir voința, dar sunt aproape la capătul răbdării. Trebuie să ne ajuți.

Ea rămase neclintită, simțind cum ceilalți se întorc împotriva ei.

— Te rog, spuse Javier. Trebuie să alegi între Templieri și Asasini.

— Trebuie? întrebă Natalya.

— Da, răspunse el. Și cred că ești adepta liberului-arbitru.

— Bunicii mei au trăit în comunism. Bineînțeles că sunt adepta liberului-arbitru. Și tocmai ăsta-i motivul pentru care nu mă supun orbește Asasinilor.

— Ai dreptate, interveni Yanmei. Însă Crezul nostru nu ne poruncește să fim liberi, ci să fim înțelepți.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Natalya.

Griffin clătină din cap.

— N-avem timp pentru Ironii, Yanmei.

— Ce Ironii? zise Natalya.

Asasina zâmbi cu blândețe.

— Ironiile au fost puse pe hârtie de unul dintre cei mai înțelepți și mai măreți Asasini din istorie: Altaïr Ibn-La'Ahad. Frăția noastră se străduiește să instaureze pacea, dar ucidem. Ne dăm silința să deschidem mințile oamenilor, dar cerem supunere absolută față de Crez. Ne străduim să dezvăluim pericolele credinței oarbe, dar o practicăm noi înșine. Astea sunt Ironiile.

— Și cum le împăcați pe toate? întrebă Natalya.

— Fiind înțelepți. Yanmei își lipi o palmă de piept. Renunț la o parte din liberul meu arbitru ca să pot aduce liberul-arbitru întregii lumi. Ca

Asasină, sunt aparte.

Natalya înțelegea asta, dar nu era pregătită să renunțe la nicio parte din liberul ei arbitru și credea că nimănui nu trebuia să i se ceară așa ceva. Javier stătea lângă ea în tăcere. Se uita la Yanmei și la Griffin și părea să se gândească la spusele femeii. Natalya se întrebă dacă era de acord cu ea și dacă era pregătit să intre în rândurile Asasinilor. Spera că nu.

— Templierii nu trebuie să pună mâna pe vârful Tridentului, spuse Yanmei. Ajută-ne, te rog!

Natalya știa că trebuia să aleagă. Nu mai putea să amâne. Însă Javier se înșela. Nu era vorba doar de *a* alege între Templieri și Asasini. Monroe spusese de la bun început că exista și a treia opțiune.

— E în partea asta, spuse ea și se întoarse spre sud, cu spatele la stâncile în formă de corn.

Se îndreptă către o movilă de pământ aflată lângă un pâlc de copaci.

— Ăla e mormântul? întrebă Griffin.

Natalya încuviință, dar începuse să respire greu și se străduia să-și păstreze calmul exterior. Pentru planul ei era nevoie de mai mult decât o minciună.

Javier i se alătură în timp ce mergeau către movilă.

— Mulțumesc, îi spuse.

Fata îl privi în ochi.

— Ești gata să renunți la liberul tău arbitru ca să devii Asasin? Asta e cu adevărat dorința ta?

— Nu… nu știu, răspunse el. Însă nu mă pot gândi la asta acum. Vârful Tridentului e mult mai important.

Își continuară drumul către movilă. Odată ce ajunseră, Griffin își lăsă rucsacul jos și scoase din el o lopată pliantă. O deplie și o blocă, apoi studie terenul.

— Unde ar trebui să-ncep să sap?

— Nu sunt sigură. Natalya îi arătă un loc de lângă baza movilei. Cred că deschiderea mormântului trebuie să fie undeva aici.

Griffin se lăsă în genunchi, cu spatele la Natalya, iar Yanmei se opri lângă el, în picioare. Zgomotul ritmic al lopeții care săpa umplu noaptea și Natalya îl lăsă pe Asasin să muncească câteva minute.

— O să dureze o vreme, îi spuse ea apoi lui Javier. Dacă ne găsește Abstergo?

— O să fiu pregătit.

— Cu ce?

Javier își scoase pistolul-arbaletă.

— Cu ăsta. Săgețile soporifice doboară un om în câteva secunde.

— Pot să-l văd?

Javier i-l întinse și Natalya îl simți mai greu

decât se așteptase.

— Cum funcționează?

— Tragi înapoi de aici. Javier îi arătă mecanismul cu arc. Aduci trăgaciul spre tine. Încarci cu pârghia asta, apoi tragi din nou.

— Și astea sunt săgețile soporifice?

— Da.

Natalya trase de mecanismul cu arc, ridică pistolul și înfipse o săgeată în spatele lui Yanmei. Zgomotul lopeții încetă în timp ce reîncărcă arma și o ridică iarăși. Griffin era aproape lângă ea când îi trimise o săgeată în piept. Totul se petrecuse în câteva secunde și Javier nu încercă s-o oprească, surprins de reacția fetei. Cei doi Asasini zăceau fără cunoștință.

Îi înapoie pistolul lui Javier.

— Nu vreau să trag și în tine.

Băiatul rămăsese cu gura căscată.

— De ce ai…

— Vino, n-avem mult timp la dispoziție.

Înșfăcă lopata lui Griffin și alergă înapoi, pe drumul pe care veniseră, pentru a urca spre stânca asemănătoare unui corn de bivol. Javier o ajunse din urmă, răstindu-se la ea:

— Natalya, ce naiba a fost asta?

— A treia opțiune! se răsti și ea. Cred că David a câștigat timp pentru noi și n-am de gând să-l irosesc.

Formațiunea stâncoasă părea tot mai mare pe măsură ce se apropiau și, când ajunseră lângă ea, Natalya aproape că nu mai putea spune cu ce semăna. Dar era locul pe care îl văzuse Bayan. Îl recunoscuse și știa că intrarea în mormânt trebuie să fie undeva în apropiere. Miezul nopții trecuse, iar până în zori mai erau puține ore.

— OK, zise Javier. Să presupunem că-l găsești. Și pe urmă? Cum pleci de-aici pe cont propriu? Dacă te prinde Abstergo?

— De problema asta o să mă ocup la final. Natalya nu voia să admită că planul ei nu mergea atât de departe. Ajută-mă să caut.

— Ce căutăm? întrebă Javier.

— Ceva care poate indica o deschidere.

Natalya ocoli formațiunea stâncoasă, studiind locul din care aceasta ieșea de sub pământ și aruncând la răstimpuri câte o privire către sud, cu speranța că-i va vedea pe ceilalți venind. Însă totul depindea de David.

— Ce zici de asta? întrebă Javier, de la câțiva metri distanță.

Ea se grăbi să i se alăture și privi ce găsise. O cruce a Templierilor gravată pe piatră, destul de mică pentru a nu fi zărită dacă nu te străduiai s-o cauți.

— Aici e.

Se lăsă în genunchi, înfipse lopata sub

simbol și începu să sape în pământul rece și tare. Javier se aplecă lângă ea și se apucă să scurme cu mâinile ca s-o ajute. Făcuseră o groapă de vreo treizeci de centimetri adâncime când Javier apucă iute pistolul-arbaletă și sări în picioare.

— Vine cineva.

Natalya se întoarse, sperând într-o apariție salvatoare.

Zări patru siluete, îndepărtate și vagi, iar când acestea ajunseră mai aproape, chipul i se lumină.

— Ei sunt.

— Care ei? întrebă Javier.

Primi răspunsul o clipă mai târziu, când sosi grupul: Owen, Grace, David și Monroe. Sean lipsea.

— Eram sigur, spuse David.

Grace râse.

— Fratele meu a jurat că știe unde-i mormântul.

— A avut dreptate, zise Natalya.

— A avut dreptate în multe privințe.

Grace îi zâmbi fratelui ei într-un mod pe care Natalya nu-l mai remarcase până atunci: cu mândrie și cu respect.

Natalya se întoarse spre groapă.

— Intrarea în mormânt e aici. Tocmai am descoperit-o. L-am adormit pe Griffin, dar nu va

fi inconștient decât două ore.

— Atunci am face bine să-ncepem, spuse Monroe.

Se străduiră din răsputeri și-și cedară locul unul altuia abia după ce umerii și brațele începură să doară. În timp ce săpau, își povestiră peripețiile. Natalya simți dezamăgire și tristețe când află că Sean preferase să rămână în Cuibul Vulturului, dar Grace și David păreau să se fi împăcat, ajungând fiecare la o nouă înțelegere a celuilalt. Avea legătură cu simulările lui Grace, cu amintirile despre un bărbat pe nume Masireh și despre fratele lui.

Owen povesti apoi ce aflase despre tatăl său și despre Asasini, adresându-i-se mai ales lui Javier.

— Sunt de acord cu Monroe, zise acesta. Cred că Isaiah te-a amăgit.

— Poftim? Owen se îndepărtă cu un pas de prietenul său. Îți dai seama ce spui? Dacă Isaiah *a* falsificat amintirea…

— Înseamnă că nu se știe dacă tatăl tău a făcut-o, îl întrerupse Javier.

— Înseamnă că *este posibil* s-o fi făcut-o. Asta-i părerea ta?

Javier se încruntă.

— Bineînțeles că nu. Cum poți să afirmi așa ceva? De ce crezi că am furat dovezile pentru tine din depozitul poliției?

— Am dat de ceva, interveni Monroe, cu brațele adâncite în groapă.

— Ce e? întrebă Natalya.

— O lespede de piatră. Ar putea fi o ușă.

— S-o scoatem, zise Owen.

Se îngrămădiră toți în jurul gropii, fie încercând să ajute, fie să arunce o privire. Se apropiau zorii și Natalya simți un fior de încântare, fiindcă, în ciuda evenimentelor, se reuniseră pentru a scoate la lumină vârful Tridentului.

Însă un zgomot surd o făcu să-și îndrepte privirea spre cer.

— Templierii! îi alertă ea pe ceilalți.

Toți se uitară în sus.

— Fugiți! spuse Monroe.

— Unde să fugim? întrebă Owen.

În clipa următoare, un elicopter apăru de după deal, țintuindu-i cu lumina orbitoare a reflectoarelor.

Mai multe siluete în uniforme negre săriră din el agățate de corzi. Owen, Grace și Javier le atacară, dar erau clar depășiți numeric și de sus începu curând să tragă o mitralieră, sfâșiind pământul în jurul lor.

— Nu vă-mpotriviți! răsună printr-un megafon glasul lui Isaiah. E inutil și, regretabil, ați putea fi uciși.

Al doilea val de agenți se năpusti de după

deal și părea să nu mai existe nicio cale de scăpare. Nu puteau fugi, nu se puteau ascunde, nu puteau lupta. Natalya își ridică privirea spre elicopter, clocotind de furie în sinea ei, dar lipsită de orice putere.

— Mâinile sus, toată lumea, zise Monroe. Vreau să scăpați vii.

Agenții îi imobilizaseră deja pe Owen, Grace și Javier. Natalya, David și Monroe ridicară mâinile și curând se văzură complet încercuiți.

Isaiah coborî din elicopter cu ajutorul unei corzi. Aparatul de zbor se îndepărtă, luând cu sine furtuna șuierătoare pe care o stârnea învolburând aerul, și se lăsă liniștea. Cu mâinile împreunate la spate, directorul se apropie cu pași mari de David.

— O încercare inteligentă de a ne înlătura. Știam ce pui la cale, firește. A fost pur și simplu mai eficient să vă las libertatea de a mă conduce în locul unde se află mormântul, ceea ce ați și făcut, scutindu-mă de săptămâni sau chiar de luni de muncă grea.

— Să nu le faci vreun rău! strigă Monroe.

Isaiah se întoarse spre el.

— De ce aș face-o? S-ar putea să mai am nevoie de ei, așa cum e posibil să mai am nevoie și de tine.

Pe urmă se îndreptă furios spre Javier.

— Unde sunt Asasinii?

— N-am idee. I-am lăsat în urmă.

— Așa s-ar părea, spuse Isaiah, apoi se răsuci spre un agent. Treceți la treabă! Vreau ca mormântul să fie deschis! Și rămâneți în alertă!

— Da, domnule!

Templierii se apucară să sape și să îndepărteze pământul. Natalya nu putu decât să privească, în vreme ce groapa începută de ea se lărgea din ce în ce mai mult, dezvăluind o parte tot mai mare din ușa de piatră. Nu-i venea să creadă. Planul ei dăduse greș, pierduseră, iar acum se vedea nevoită să accepte că Javier avusese tot timpul dreptate. Probabil că ar fi trebuit să aleagă între Asasini și Templieri, dar, împotrivindu-se unei astfel de decizii, ea permisese ca Partea din Eden să ajungă la cei mai răi.

După ce dezgropară marginile lespezii de piatră, Templierii aduseră două răngi, le proptiră sub ușă și mai mulți agenți se lăsară cu toată greutatea pe ele. Încetul cu încetul, ușa se clinti, apoi se înclină și căzu în exterior, izbindu-se de pământ.

Deschiderea era mică și îngustă, probabil de un metru douăzeci înălțime și de șaizeci de centimetri lățime. Isaiah o privi o vreme zâmbind, apoi se îndreptă spre ea.

Capitolul douăzeci și opt

Doi agenți îl țineau pe Javier de brațe, iar Owen și Grace erau imobilizați în același mod. Isaiah se îndreptă calm spre mormânt. Înainte de a ajunge totuși la deschizătură, se auziră strigăte și focuri de armă. Javier se întoarse și, cu toate că aveau capetele acoperite de glugi, îi recunoscu pe atacatori. Griffin și Yanmei își scoseseră din mănuși lamele electrice.

Javier profită de momentul de neatenție și se smuci din mâinile celor care-l țineau. Pe urmă scoase o grenadă fumigenă și o izbi de pământ, oferindu-și șansa s-o rupă la fugă. Se uită înapoi și văzu că Owen și Grace făcuseră la fel.

Templierii din apropierea celor doi Asasini se regrupaseră, dar Javier trase cu pistolul-arbaletă către agenți până când rămase fără săgeți, apoi azvârli arma și-și duse mâna sub haină după cuțitele de aruncat.

La apariția Asasinilor, Isaiah o luase la fugă spre mormânt și acum se apropiase de intrare. Javier se repezi pe urmele lui.

— Owen!

— Am văzut!

Amândoi alergară după Isaiah și, în acest timp, Javier arunca grenade și cuțite ca să-i ajute pe Griffin și pe Yanmei. Grace își revenise și stătea lângă fratele ei, apărându-l.

Isaiah reuși să intre primul. Javier se aplecă și trecu prin deschiderea îngustă, urmat imediat de Owen. Prin tunelul scund, zgomotul pașilor celui urmărit răzbătea până la ei și la un moment dat îi zăriră silueta înconjurată de umbrele tremurătoare aruncate de lumina lanternei.

Owen și Javier țâșniră pe urmele lui Isaiah. Tunelul părea făcut din cărămizi și din pământ și mirosea a argilă. În fața lor se deschidea o încăpere în care Isaiah ajunsese deja și, când intrară, atât Owen, cât și Javier țineau în mână cuțite, gata să le arunce.

Isaiah se arcui peste un sarcofag de piatră, aplecându-se sub bolta scundă. Lângă el, pe podea, zăceau mormane de artefacte și rămășițele acum lipsite de luciu ale câtorva armuri. În mână strângea un pumnal pe care Javier îl recunoscu imediat. În amintirile lui Retevei Cormac, avusese și el unul asemănător.

Isaiah se afla în posesia Părții din Eden.

Javier era gata să arunce cu cuțitul, dar, înainte de a apuca s-o facă, bărbatul îl privi în ochi și tânărul simți cum un val se sparge în mintea sa. Nu mai avusese o astfel de senzație decât o singură dată, în prezența lui Cortés, în prima sa experiență cu Animusul.

În spatele valului venea, de neoprit, un torent de gânduri. Javier văzu cu ochii minții

imaginea părinților săi, de parcă s-ar fi aflat în fața lui. Mama plângea, spunându-i că-și dorea să nu-l fi născut niciodată. Tatăl îi spunea că ar fi preferat să afle că omorâse pe cineva. Apoi apăru fratele lui, numindu-l poponar și luându-l la bătaie.

Javier se prăbuși sub lovituri, plângând de durere și doar foarte vag conștient că se afla încă în mormânt. Owen se ghemuise lângă el, clătinându-se și ținându-se cu mâinile de tâmple. Dincolo de siluetele membrilor familiei sale, Javier îl văzu pe Isaiah mergând calm și ieșind din camera mortuară.

După plecarea sa, părinții și fratele lui Javier se pierdură treptat în ungherele întunecate ale mormântului, țintuindu-l cu privirile încărcate de ură până când dispărură cu desăvârșire. Javier își înghiți nodul din gât și se frecă la ochi înainte de a se ridica în picioare, clătinându-se.

— Ce naiba a fost asta? întrebă el.

— Cred, răspunse Owen, că a fost vârful fricii. Nu… nu i-am putut ține piept.

— Trebuie să ne străduim, spuse Javier și, încă strângând cuțitul în mână, ieși din încăpere împleticindu-se și reveni în tunelul îngust, la al cărui capăt se zărea lumina zorilor.

Isaiah zâmbea triumfător și în jurul lui, toată lumea îngenunchease sau zăcea pe jos, mistuită de cele mai cumplite spaime ale minții. Pe

chipul lui se citea o satisfacție deplină.

Javier își ridică din nou cuțitul, gata să-l arunce, dar viziunea părinților reapăru și-l împiedică să ducă gestul până la capăt. Aveau priviri aspre, îl dezaprobau și-l ocărau.

Acoperindu-le vocile, până la Javier ajunse totuși un strigăt și, când își ridică privirea, o văzu pe Yanmei năpustindu-se către Isaiah, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz și cu pumnalul pregătit. Dar își dădu seama că atacul femeii era disperat. Îi lipsea controlul. Isaiah păși cu ușurință în lateral și implântă vârful pumnalului său, al Părții din Eden, în pântecele chinezoaicei.

— Ascultați-mă! urlă Isaiah. Nu mai sunt Templier! Am devenit moartea, distrugătorul lumilor. Voi, cei care ați slujit cândva Ordinul, mă veți sluji pe mine, iar toți ceilalți vor pieri! Urmați-mă!

Se întoarse cu spatele și începu să coboare dealul cu pași mari, iar când ajunse la câțiva metri depărtare, toți agenții Templieri se siliră să se ridice și plecară pe urmele lui. Javier reuși să se scoale și alergă spre Yanmei.

Femeia se strâmba de durere și-și încleștase mâinile pe pântece. Pierdea atât de mult sânge! Prea mult. Javier îi apăsă rana cu palmele, apoi Griffin veni lângă ei, clătinându-se.

— Yanmei.

Își ridică privirea către el.

— Mi-a arătat ceva pe care l-am îngropat cu mult timp în urmă.

— Ai fost singura care s-a apropiat de el, spuse Griffin.

Yanmei tuși.

— Nu destul de mult.

Ceilalți li se alăturară, înconjurându-i pe cei doi Asasini, și Javier văzu că, la fel ca el, toți treceau prin șocul întâlnirii propriilor spaime, deși, în același timp, își făceau griji pentru Yanmei. Monroe se albise la față.

— Ce putem face? întrebă Grace.

— Trebuie s-o luăm de-aici, spuse Griffin.

— Cum? întrebă David.

— Cu un elicopter. Ajutați-mă s-o duc până acolo.

Griffin o ridică pe Yanmei de umeri, iar ceilalți îi susținură brațele și picioarele, în vreme ce Javier continua să-i apese rana. O ridicară și, deplasându-se cu dificultate, începură să coboare de pe munte.

Soarele se înălța deasupra piscurilor și a văilor din est, revărsându-și lumina asupra taberei Abstergo, și Javier zări un convoi de vehicule îndepărtându-se: Isaiah și armata lui. Îl cuprinse disperarea când văzu și auzi cele două elicoptere urmând restul agenților.

— Rămâi cu noi, zise Griffin, coborându-și

privirea. Yanmei, rămâi cu noi.

Dar ochii ei erau aproape închiși.

— Lăsați-o jos, spuse Griffin. Puneți-o jos și continuați să-i apăsați rana.

Îi așezară cu delicatețe trupul fără vlagă și Javier se aplecă asupra muribundei, în vreme ce Griffin o scutura ușor.

— Yanmei, rămâi cu mine. Haide, trebuie să lupți.

Sub mâinile lui pline de sânge, Javier simți că răsuflarea nu mai mișca pieptul femeii, care nu se mai crispa de durere, nici nu mai clintea. Până și sângerarea se domolise, sfârșind prin a se opri. Yanmei murise.

— Fir-ar să fie! spuse Griffin, cu ochii închiși, înfigându-și degetele în pământ.

Natalya începu să plângă și Javier simți lacrimi în ochi. Owen, Grace și Monroe n-o cunoscuseră pe Yanmei, dar rămaseră lângă ea, triști și tăcuți. O bună bucată de timp tăcură toți îngânduraţi.

În cele din urmă, Griffin se ridică și săltă trupul femeii în brațele sale. Reîncepu să coboare panta. Javier și ceilalți îl urmară, mergând acum mult mai încet. Odată ajunși pe fundul văii, se îndreptară spre tabăra Templierilor, deja abandonată. Griffin o lăsă jos pe Yanmei și se uită în jur.

— Trebuie să găsesc o cale de a lua legătura

cu Gavin. Sau măcar cu restul celulei lui Yanmei.

— E vina mea, zise Natalya. Dacă v-aș fi spus unde era Partea din Eden…

— Încetează, o întrerupse Griffin. Ăsta-i un război, și războiul ia vieți. Întâmplarea face să știu că Yanmei te-a respectat pentru principiile tale. Ea n-ar fi dat vina pe tine. L-ar fi învinuit pe Isaiah, pe care și eu îl consider vinovat. Nu putem uita cine-i adevăratul dușman.

— Sunt de acord cu Griffin, interveni Monroe. Nu s-a întâmplat din vina ta.

— Ce-a vrut să spună Isaiah, întrebă Javier, când a zis că nu mai e Templier?

— Nu știu, răspunse Griffin. Rezolvăm problemele pe rând, una câte una.

Se îndreptă spre unul dintre corturi, aruncă o privire înăuntru, apoi trecu la următorul, cel mai probabil căutând ceva de care să se folosească pentru a lua legătura, prin radio sau altcumva, cu restul lumii. Javier îl trase pe Owen deoparte.

— Ești OK?

Owen dădu din cap, fără să fie însă convingător, și Javier știu cu exactitate ce-i arătase pumnalul prietenului său.

— N-a fost mai real decât simularea măsluită de Isaiah, spuse el. Trebuie să-ți scoți asta din minte. Concentrează-te asupra descoperirii adevărului.

Owen încuviință din cap.

— Tu ce-ai văzut?

— Pe părinții mei, răspunse Javier. Îmi…

Se întrerupse, nefiind în stare să continue. Owen îl cuprinse cu brațul după umeri.

— N-are importanță. Cum spuneai, n-a fost real.

Javier se uită la ceilalți. Grace și David stăteau lipiți unul de altul, iar Natalya era lângă Monroe.

— Oare ce-or fi văzut ei?

— Probabil e mai bine să nu-i întrebi.

Javier se gândi că prietenul lui avea dreptate. El și Owen se îndreptară către ceilalți, dar în clipa aceea auziră zgomotul unui elicopter. Se uitară în sus, în timp ce Griffin ieși în goană dintr-un cort.

— Ascundeți-vă! le strigă.

Se împrăștiară. Javier se repezi într-un container de transport, cu Owen și Monroe, iar Grace și David se grăbiră să intre într-un cort, cu Griffin și Natalya. Pe urmă așteptară și Javier se întrebă dacă nu cumva Isaiah se întorcea după ei. Era convins că fusese sincer când spusese că avea nevoie de ei toți în viață, dar asta nu însemna și că intenționa să-i lase în libertate.

Elicopterul apăru, huruind deasupra capetelor lor, și dădu un ocol taberei înainte de

a coborî pe teren plat, chiar lângă apă. Elicele se opriră, apoi ușa laterală se deschise și coborî o femeie, însoțită de câțiva agenți Abstergo.

— Victoria, spuse Owen.

— Cine? întrebă Javier.

— Victoria. O știu din Cuibul Vulturului. Isaiah a spus că e pe drum către noi.

Femeia purta o uniformă ca a lui Isaiah și se apropia rotindu-și privirile prin tabără, părând îngrijorată și derutată, într-o postură defensivă.

— S-ar părea că nu știe ce s-a întâmplat, zise Monroe.

— Nu știe, încuviință Javier.

— Victoria! strigă Grace, ieșind din cort și fluturându-și brațele.

— Ce face? se întrebă Owen, iar Javier își puse aceeași întrebare.

Victoria se întoarse spre Grace, îi răspunse tot cu o fluturare de mână și se grăbi către ea. Se întâlniră în mijlocul taberei. Pe urmă ieșiră David și Natalya, iar Monroe se uită la Owen și la Javier, apoi ridică din umeri.

— N-are sens să ne mai ascundem.

Ieșiră din container și traversară tabăra, alăturându-se celorlalți. Javier nu-și desprinse privirea îngrijorată de la agenți, gata să scoată o armă la nevoie.

— Unde-i Isaiah? întrebă Victoria.

— A plecat, răspunse Grace. Cu Partea din

Eden.

— Și ceilalți?

— I-a luat pe toți cu el, spuse Monroe. A trădat Ordinul.

Victoria închise ochii, ca și cum tocmai i s-ar fi confirmat o temere.

— Mi-a trimis ceva chiar adineauri, spuse ridicându-și mâna în care își ținea telefonul. Este un fel de… proclamație.

— Ce spune? întrebă Grace.

— Încă n-am citit tot. Dar s-a desprins de Ordin, asta e clar. Și pretinde că are două dintre vârfurile Tridentului.

— Două? se miră Owen.

— L-a găsit pe cel de pe Muntele McGregor înainte de a ajunge voi acolo.

— Atunci este la un vârf distanță de Trident, spuse Javier. Lumea este la un vârf de Trident distanță de un alt Alexandru cel Mare.

— Sau mai rău, adăugă Natalya.

— Încă mă străduiesc să-mi dau seama ce se petrece, zise Victoria. Dar un lucru e limpede. M-am contrazis adesea cu el în privința voastră, iar acum știu motivul: își urmărea propriile planuri, nu viziunea Templierilor.

— Trebuie să-l împiedicăm să găsească al treilea vârf, spuse Javier. Cu vârful Fricii, a fost, practic, de neoprit. Odată ce completează Tridentul, devine invincibil.

Victoria păru să-l remarce pentru prima oară și-și înclină ușor capul spre umăr.

— Tu ești Javier.

— Da.

— Atunci Asasinii au fost aici?

— *Sunt* aici, sublinie Grace.

Agenții Templieri luară poziție de apărare, uitându-se atenți în jur, cu armele ridicate.

— Serios? spuse Natalya. După cele abia întâmplate, sunteți încă gata de luptă? Trebuie să colaborăm. Isaiah a devenit mai puternic și decât Ordinul Templierilor, și decât Frăția Asasinilor. Cred că vrea să le distrugă pe ambele.

Victoria o privi uimită câteva clipe, apoi se întoarse spre agenții de lângă ea.

— Puneți armele pe pământ.

Agenții ezitară și ea repetă ordinul. După ce se supuseră, se îndepărtă de grup cu brațele larg depărtate și cu palmele deschise.

— Sunt doctorul Victoria Bibeau. Știu că mă auzi. După cum vezi, agenții mei și-au lăsat armele jos.

Se scurseră câteva clipe. Javier se întrebă ce va face Griffin.

— Cer un armistițiu. Aș vrea să ieși, ca să putem sta de vorbă.

După câteva clipe, Griffin ieși din cort, cu gluga ridicată, având o jumătate de față în

umbră. Veni spre ei cu pași mari, încrezător, aproape agresiv, dar cu pumnalul secret.

— Sunt Griffin, se prezentă el. Iar tu, doctore Bibeau, ești, dintre toți Templierii, probabil singura în care voi avea vreodată încredere.

— Zilele acelea au trecut demult. Acum sunt Templieră, să nu greșești crezând altceva. Dar este adevărat că, dintre toți Templierii, sunt probabil singura care va lua vreodată măcar în considerare posibilitatea unei discuții cu tine. Sau colaborarea cu tine pentru a-l înfrânge pe Isaiah.

Victoria părea să aibă un trecut despre care niciunul dintre tineri nu știuse nimic. Griffin părea s-o cunoască, măcar *din auzite,* și, după toate aparențele, nu le fusese întotdeauna loială Templierilor. Dar, pe moment, Javier lăsă toate întrebările deoparte, sperând că atât Griffin, cât și Victoria își vor păstra calmul.

— Cred că așa ceva e fără precedent, spuse Griffin. Un Templier cere ajutorul unui Asasin.

— Nu mă interesează care dintre noi cere ajutorul celuilalt și puțin îmi pasă dacă, pentru orgoliul tău, asta are vreo importanță. Esențial e să-l oprim pe Isaiah.

— Mi se pare corect, admise Griffin. Armistițiul va dura până când vom găsi al treilea vârf al Tridentului și-l vom opri pe Isaiah.

— Poate că, la urma urmelor, lumea nu se va

sfârși, zise Monroe.

— Avem cât de cât idee unde se află? întrebă Javier.

— În Scandinavia, răspunse Victoria. Indicii extrem de solide ne spun c-a ajuns în Scandinavia.

Capitolul douăzeci și nouă

Styrbjörn stătea din nou la prora *drakkarului* său, alături de Gyrid, însă de data asta îl urma o flotă de două sute de corăbii lungi. Atacase coasta daneză luni de-a rândul și jomsvikingii dovediseră că-și meritau faima. Niciun sat și niciun oraș nu le rezistase, iar toate flotele trimise să-i oprească sfârșiseră pe fundul mării.

Palnatoke stătea lângă Styrbjörn, ca secund.

— Abia aștept să văd dintele putred al lui Harald când o să zâmbească luându-și adio de la regatul lui.

— Nu-i vreau regatul, ci oastea, spuse Styrbjörn.

— Îi vreau eu regatul, interveni Gyrid.

Styrbjörn se întoarse spre sora lui.

— Ești sigură?

— Da, sunt, răspunse ea. Tu vei avea Suedia, iar eu, Danemarca.

Styrbjörn încuviință din cap și-și concentră din nou atenția asupra portului spre care se

îndreptau. Curenții oceanului și vântul se scurgeau prin mintea lui Sean, iar el savura mirosul de sare, țipetele pescărușilor, libertatea.

Ești OK, Sean? întrebă Anaya.

— Da, răspunse el.

Victoria dorise ca băiatul s-o însoțească după ce Owen și Grace fugiseră cu Monroe, dar el o refuzase. Cum să renunțe la așa ceva? Acolo îi era locul.

— Mă simt excelent.

Drakkarul se apropie încet de principalul debarcader al portului și Styrbjörn zări un grup care-l aștepta să-i ureze bun venit, gata să ofere daruri și prietenie pentru a-și feri orașul de jaf. Printre cei de pe chei, îl văzu pe Harald Dinte-vânăt, alături de fiii și fiicele sale. Regele Danemarcei nu zâmbea, dar părea resemnat, și purta o blană groasă și un brâu bogat ornamentat, de care atârna un pumnal straniu.

Prin curentul minții lui Styrbjörn, Sean se aplecă, încordându-se ca să vadă mai bine arma, și, cu un entuziasm aproape copleșitor, își dădu seama ce era. Nu voia să-și desprindă ochii de ea, de teamă să nu dispară.

— Anaya, am găsit Partea din Eden!

Îi răspunse tăcerea.

— Anaya!

I se păru ciudat că nu primea niciun răspuns.

— Anaya?

Salut, Sean, se auzi vocea lui Isaiah.

— Isaiah? se miră băiatul. Te-ai întors?

Da.

— Am găsit-o, spuse Sean, aproape venindu-i greu să respire. Partea din Eden. Strămoșul meu tocmai a văzut-o!

E incredibil. O să te scot din simulare, ca să putem discuta despre asta, bine?

— OK, încuviință Sean, străduindu-se să se calmeze.

Pe urmă suportă neplăcerile trecerii în Coridorul Amintirilor și pe cele ale extragerii inhibitorului parietal, simțindu-se plin de nerăbdare. După scoaterea căștii, clătină din cap, ușor ametit, dar jubilând.

Isaiah stătea zâmbitor lângă inelul Animusului.

— Bună treabă!

— Nu trebuie decât să rămân cu strămoșul ăsta, zise Sean. Styrbjörn o să ne arate ce s-a întâmplat cu Partea din Eden.

— Excelent!

Isaiah se întoarse către femeia din corpul de pază care stătea lângă el. Era blondă și pe ecusonul uniformei sale scria COLE.

— Ia procesorul din Animusul lui Sean.

— Da, domnule.

— Să-l ia? întrebă Sean. Iar pleci?

— Da, răspunse Isaiah. Însă de data asta vii

cu mine.

Mulțumiri

Vreau să le mulțumesc mai multor persoane pentru necontenitele lor încurajări și pentru că m-au ajutat să dau viață acestui proiect. Toți prietenii mei de la Scholastic – Michael Petranek, Samantha Schutz, Debra Dorfman, Charisse Meloto, Monica Palenzuela, Lynn Smith, Jane Ashley, Ed Masessa și Rick DeMonico – continuă să-mi susțină cu entuziasm cariera și pentru asta le sunt recunoscător. Încă mă simt aidoma celui mai norocos copil din lume pentru că lucrez la Assassin's Creed alături de extrem de talentata echipă de la Ubisoft: Aymar Azaïzia, Anouk Bachman, Richard Farrese, Caroline Lamache, Holly Rawlinson și Andrew Heitz. Cât despre documentarea necesară pentru scrierea acestei cărți, Eric N. Danielson mi-a oferit cu generozitate informații valoroase despre perioada Song de Sud și despre Orașul Pescarilor. Însă greșelile și inexactitățile îmi aparțin în totalitate. În final, vreau să le mulțumesc familiei mele și prietenilor mei, mai ales lui Jaime, care îmi

permite să dispar în alte lumi și să mă întorc, după câteva săptămâni sau luni, încărcat cu povești.

Cuprins

Capitolul unu.....9

Capitolul doi.....25

Capitolul trei.....41

Capitolul patru.....55

Capitolul cinci.....71

Capitolul șase.....87

Capitolul șapte.....102

Capitolul opt.....117

Capitolul nouă.....132

Capitolul zece.....145

Capitolul unsprezece.....158

Capitolul doisprezece.....171

Capitolul treisprezece.....186

Capitolul paisprezece.....200

Capitolul cincisprezece.....214

Capitolul șaisprezece.....228

Capitolul șaptesprezece.....241

SINGURELE FANTOME SUNT CELE DIN ADN-UL VOSTRU

Conflictul dintre Asasini și Templieri continuă. Crezul ghidează acțiunile Asasinilor și îi face să pară mai onorabili, deși încă nu este clar cine are intenții mai bune. Memoria genetică a celor șase tineri oferă ambelor societăți secrete posibilitatea de a localiza mormântul unui han mongol, în care a fost ascuns al doilea vârf al Tridentului. Vor reuși „ultimii descendenți“ să găsească arma mult râvnită?

„Ironiile“ au fost formulate
de unul dintre cei mai înțelepți Asasini din istorie: Altaïr.
Frăția noastră se străduiește să instaureze pacea, dar ucidem.
Ne dăm silința să deschidem mințile oamenilor,
dar cerem supunere față de Crez. Ne străduim să dezvăluim
pericolele credinței oarbe, dar o practicăm noi înșine.
Astea sunt „Ironiile“.

Seria *Assassin's Creed. Last descendants®*
Ultimii descendenți

UBISOFT

© 2020 Ubisoft Entertainment. All rights reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft and the Ubisoft logo are registered or unregistered trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries.

Romanian edition published by ART Grup Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-44-1